Î N Z O N A D E S E I S M

DAVID GERROLD

Traducere din limba engleză
MIHAI-DAN PAVELESCU

Încă din anii şaizeci, DAVID GERROLD a activat cu mult succes în diverse domenii de activitate. In calitate de scenarist, a semnat unul dintre cele mai faimoase episoade ale serialului ***Star Trek*** original: „The Trouble with Tribbles". Ulterior el a scris o carte despre experiența respectivă, ***The Trouble with Trihhles,*** un studiu al serialului, ***The World of Star Trek,*** şi două romane Star Trek: ***Encounter at Far Point*** şi ***The Galactic Whirlpool.*** In anul 1995, David Gerrold a obținut premiile Hugo şi Nebula pentru povestirea sa ***The Martian Child.*** Printre numeroasele sale romane SF se numără ***The Man Who Folded Himself, When Harlie Was One, A Matter for Men, A Rage for Revenge, A Season for Slaughter, The Middle of Nowhere, The Voyage of the Star Wolf, Space Skimmer, Star Hunt, Yesterday's Children, A Covenant of Justice, A Day for Damnation, Blood and Fire, The Martian Child, Chess with a Dragon, Under the Eye of God, Jumping off the Planet, Bouncing off the Moon*** şi ***Leaping to the Stars.*** Textele sale scurte au fost publicate în culegerea ***With a Finger in My I.*** In calitate de editor, Gerrold a produs antologiile ***Protostars, Generation, Science Fiction Emphasis, Alternities*** şi ***Ascents of Wonder.*** Pe lângă studiul său despre Star Trek, a mai scris şi alte cărți de non-ficțiune, printre care ***Worlds ofWonder: How to Write Science Fiction and Fantasy.*** Cărțile lui cele mai recente sunt romanul ***Child of Earth*** şi culegerea de povestiri ***Alternate Gerrolds.***

In nuvela complexă şi subtilă care urmează, unde totul este schimbător şi nimic nu este cert, solid sau de durată, David Gerrold oferă un înțeles cu totul nou expresiei ***pe teren nesigur...***

A doua zi după colapsul timpului, mi-am făcut pantofii. Chiar aveau nevoie de un lustru.

Nu ştiam că timpul colapsase, n-aveam s-o aflu decât peste nişte ani buni, peste nişte decenii... şi peste câteva luni de timp subiectiv. Crezusem pur şi simplu că fusese alt temposeism local.

Am luat un ziar - *The Los Angeles Mirror,* cu prima pagină de nuanță cafenie - şi m-am instalat în unul dintre scaunele de piele cu spătar înalt din lustrageria de pe Hollywood Boulevard. Aveau şi alte ziare aici, *Herald, Examiner* şi *Times,* dar *Mirror* îl publica pe Pogo Possum în secțiunea de divertisment.

- Frumoşi pantofi, domnule, a comentat Roy şi s-a apucat imediat de treabă.

Nu mă cunoştea încă. Am deschis ziarul.

Nu trebuia să mă uit în ziare ca să ştiu data, mă găseam la sfârşitul anilor cincizeci, o ştiam *deja* după automobilele de pe bulevard - o gamă vastă din produsele masive de fier fabricate în Detroit: inevitabilele Chevrolet şi Ford, câteva Buick şi Oldsmobile, ocazionalul Cadillac ostentativ, câteva Mercury, dar printre ele erau presărate şi maşini care trezeau nostalgia, ca DeSoto, Rambler, Packard, Oldsmobile şi Studebaker. Nu puteai să vezi nici măcar un model străin, ci doar un flux strălucitor de monstruozități cromate care mârâiau pe carosabil, multe dintre ele pe două voci. Modelele mai recente începuseră să prezinte aripioare dorsale - evocarea avioanelor şi rachetelor, evoluția amețitoare a metalului, eticheta unui deceniu şi o fundătură industrială.

Mirror şi The Examiner dispăruseră ambele la sfârşitul anului 1958, poate la începutul lui 1959, dacă îmi aminteam bine, în urma unei tranzacții secrete între editori. Domnul Chandler îi spusese domnului Hearst, eu nu mai public ediția mea matinală, dacă nici tu nu mai publici ediția ta de după-amiază. „Haide să ne închidem gazetele şi să plecăm!"

Un automobil Edsel nou a trecut prin fața mea - era clar, era anul 1958. Puteam de altfel să-i simt mirosul. La Hollywood, ziua se simțea apăsătoare. Smogul era îndeajuns de dens ca să-i poți simți gustul.

Sala companiei Warner oferea altă peliculă Cinerama itinerantă - a treia sau a patra, le pierdusem şirul. Eram ispitit să intru, fiindcă în zona asta temporală nu abundau aparatele de aer condiționat. Într-o sală întunecată şi răcită ca un frigider, puteam să trec cu bine peste zenitul care se dilata. Totuşi, nu... era posibil să nu am timp suficient.

Ziarele anunțau că faliile temporale se deschiseseră spre nord până la Porter Ranch, azvârlindu-le pe Desi Arnaz şi Luciile Ball cu şapte ani în trecut, în zilele benzilor transportoare de ciocolată şi a tonicului Vitameatavegamin; spre est până la Boyle Heights unde fuseseră pierduți zece ani şi unde clădirea DWP sclipitoare ca diamantul pierise, alături de faimoasa autostradă pe patru niveluri; spre sud până la Watts, acolo se zgâlțâise numai cu doi ani, dar dăduse îndărăt construcția superbelor turnuri grațioase ale lui Simon Rodilla; iar spre vest complet până la Oceanul Pacific. Câteva ambarcațiuni mici şi feribotul *Cătălina* dispăruseră, dar un cuter nou şi strălucitor al Pazei de Coastă din anul 1963 pătrunsese în San Pedro. Tramvaiele Pacific Electric roşii şi mari continuau să scrâşnească spre San Fernando Valley. M-am întrebat dacă aş fi avut şansa să merg cu vreunul înainte să lovească replicile seismice.

Caltech prognozase câteva zile de replici ale seismului şi primarul avertizase populația să stea pe cât posibil în apropierea locuințelor, pentru a evita şi alte discontinuități. Crucea Roşie improvizase adăposturi în câteva licee, pentru cei ale căror case dispăruseră sau erau acum ocupate de locuitori anteriori sau ulteriori.

Deja hoții şi colecționarii din viitor împânzeau bulevardul. Majoritatea erau îmbrăcați în blugi şi tricouri, dar se trădau prin tunsorile şi bărbile neîngrijite care atrăgeau atenția, blugii sfâşiați şi tricourile pornografice. Goleau rafturile de la World Book şi News, cumpărând toate exemplarele pe care le puteau găsi din *Superman, Batman, Action* şi mai ales *Walt Disney's Comics,* cu ilustrații de legendarul Carl Barks. De asemenea, revista *MAD;* cele mai valoroase erau numerele cu coperte desenate de Freas. După aceea, aveau să

se deplaseze spre vest, curățind şi Collector's Books and Records şi Pickwick's. Cei deştepți veneau cu bani-gheață. Cei foarte inteligenți aduceau bani specifici epocii. Idioții aveau carduri de credit şi carnete de cecuri. Puține magazine acceptau deocamdată cardurile de credit şi nici unul nu recunoştea Visa sau MasterCard. In plus, nimeni nu mai accepta decât cecurile care fuseseră datate de bănci; majoritatea magazinelor învățaseră asta din temposeismele anterioare.

Agenția Harris - nu exista un Ted Harris, dar el avea o agenție - se afla la etajul de deasupra lustrageriei; suiai pe scări, coteai la stânga şi mergeai până în capătul coridorului; pe sticlă nu scria nici un nume şi, de altfel, nu exista nici o sticlă. Uşa era masivă, din pin, ca un capac de coşciug şi vopsită în verde dintr-un motiv pe care nimeni nu şi-l mai putea reaminti, decât dintr-un cântec vechi: *What's that happenin' behind the green door..?* Unica identificare era un cartonaş pe care scria DOAR CU PROGRAMARE. Nu era adevărat, dar îi oprea pe întâmplătorii căutători de curiozități. Cheia mea continua să funcționeze, deoarece broasca avea să fie schimbată abia în 1972; nu exista secretară şi prima cameră era ticsită cu cutii lunguiețe pline de fişe şi cu teancuri de dosare neclasate. Două dactilografe le catalogau. Au ridicat ochii doar pentru o secundă; dacă aveam cheie, însemna că eram de-al casei.

Georgia era încă dactilografă şi lucra după-amiezile; începuse de când era elevă la liceul Hollywood, la un kilometru vest şi două cvartale sud de locul acesta. Acum urma cursuri serale de management în business la colegiul Los Angeles City, tocmai în Vermont, la o intersecție spre sud de Santa Monica Boulevard. Peste câțiva ani avea să fie o blondă frumoasă cu părul ca mierea, dar ea încă nu ştia asta şi nu intenționam să risc o primă impresie proastă, vorbind prea devreme. M-am prefăcut că n-o cunoşteam. Şi nici n-o cunoşteam, nu încă.

Am trecut pe lângă ea şi am intrat în camera pe care o numeam „sală de şedințe". Alte hârtii vechi şi două femei bătrâne. Cu chipuri zbârcite şi uscățive, puteau să fi fost concurentele învinse într-un

concurs de asemănare cu Vrăjitoarea de la Apus din *Vrăjitorul din Oz.* Mai devreme sau mai târziu, una dintre ele avea probabil să întrebe: „Cine a ucis-o pe sora mea? Nu cumva tu?"

Am deschis portofelul, am dat să-mi arăt cartea de vizită, dar cea mai colbuită dintre ele mi-a făcut semn să trec.

- Te-am recunoscut... Aşteaptă. Stai.

Eu însă n-am recunoscut-o. Probabil că încă n-o întâlnisem. O iterație mai tânără a ei cunoscuse o iterație mai bătrână a mea. M-am întrebat cât de bine o cunoscuse. M-am întrebat dacă îmi voi aminti atunci întâlnirea aceasta. Cealaltă femeie a ieşit din cameră fără să spună nici un cuvânt. Mai bine; unii nu se simt în largul lor în jurul unui săltător prin timp. Nu călător, ci *sdltdtor.* Cei care saltă prin timp, ca să deşire plasele încâlcite.

M-am aşezat. O masă de mahon întunecat, groasă şi grea. Un scaun capitonat cu piele, rămas de la ocupantul anterior al acestui birou, cineva care fusese mai apropiat de anii treizeci. Femeia a dispărut într-o odăiță din spate. Am auzit hârşâitul unui taburet de lemn, zgomote de cutii mutate pe rafturi, o înjurătură înăbuşită, câtuşi de puțin a unei doamne. Peste câteva momente s-a întors şi a aruncat pe masă un plic mare, sigilat. L-am tras spre mine, l-am întors şi am scanat însemnările de pe el. Contract semnat în 1971, comutat temporal în 1957. Data de expirare a contractului: 1967. Stătuse aici numai un an, iar data de expirare avea să fie peste nouă ani.

Am auzit un zgomot. Am ridicat ochii. Femeia pusese pe masă o sticlă şi un pahar butucănos. Am răsucit sticla. Pe etichetă scria Glenfiddich. N-am recunoscut marca. M-am încruntat spre femeie. Ea a spus:

- Mă numesc Margaret. Astăzi este ziua în care guşti prima dată marca asta de scotch. Mai târziu îmi vei mulțumi pentru ea. Citeşte dosarul. Nu te grăbeşte nimeni, dar trebuie să-l laşi aici. Poftim un blocnotes, dacă ai nevoie să copiezi ceva. Contractul expiră peste nouă ani, aşa că deocamdată poți să te familiarizezi cu el şi eventual

să faci unele investigații. Mâine dimineață în jurul orei patru şi jumătate va fi o replică seismică. Mergi în West Hollywood şi te va ricoşa mai aproape de data cuvenită. Ah, stai - mai e ceva.

A dispărut din nou şi de data aceasta am auzit zornăituri de chei pe un inel. Un sertar a fost deschis, nişte hârtii au fost deplasate, sertarul a fost închis. Ea a revenit cu o casetă pentru bani şi un carnet de cecuri de modă veche.

- Pot să-ți dau numai trei sute de dolari cash, care vor fi buni şi în 1967. După colț este o bancă şi până la ora închiderii mai sunt două ore. O să-ți dau un cec pentru alte şapte sute de dolari. In 1967, mai poți să iei alții. Fii însă atent: contul tău nu va creşte pentru o vreme. Ce act de identitate ai?

In trecut, în trecutul meu personal, îmi reînnoisem permisul de conducere pe cât de repede putusem după fiecare seism, dar acesta expiră după trei ani, iar un paşaport este valabil zece ani. Cozile de la paşapoarte erau de obicei mai rele decât la înmatriculări Auto, mai ales într-o zonă temporală fracturată, dar cu excepția unei lacune de trei ani la începutul anilor şaptezeci, aveam paşapoarte valide de acum până la mijlocul anilor optzeci.

- E-n regulă, am încuviințat.

M-am semnat şi am scris data de azi lângă linia următoare de pe exteriorul plicului, după care am rupt sigiliul de ceară. Era casant; stătuse un an pe raft, aşteptând ziua de azi, şi cine ştie cât mai trecuse până ajunsese în această zonă temporală. Nu eram foarte curios, în majoritate cazurile mele erau mărunte. Chestiile mari, chestiile faimoase, mergeau în general la agențiile celebre, la cele de pe Wilshire Boulevard, din centru sau din Westwood. Competiția era acerbă aici: opriți-l pe Sirhan înainte să-l asasineze pe Robert Fitzgerald Kennedy, prindeți-l pe Manson înainte de a se muta cu „familia" în ranchul Spahn, înhățați-i pe strangulatorii din Hillside, aflați cine a ucis-o pe Black Dahlia, ajutați-l pe O.J. Simpson să-i găsească pe ucigaşii lui Ron şi Nicole... şi aşa mai departe.

Personajele celebre erau de fapt cazuri simple. Victimele erau cunoscute, la fel şi făptaşii. Agenţiile mari cunoşteau destul de bine mişcările ţintelor anterior comiterii crimelor. Totuşi majoritatea legilor fuseseră scrise înainte ca timpul să fi început să se deşire şi sistemul justiţiar nu era echipat pentru prevenire, ci numai pentru curăţenia *post factum.*

Iar apoi, într-o noapte fierbinte de august care încă nu se petrecuse, Charles „Tex" Watson a coborât din maşină pe Cielo Drive şi cineva i-a străpuns gâtul cu o săgeată de arbaletă din fibră de carbon, înainte să fi avut timp să-şi scoată arma din sacou. Fetele au început să ţipe şi alte două au fost săgetate - una în stern şi Sexie Sadie în cap. A treia fată, puştoaica din Kasabian, a luat-o la fugă, zbierând, şi un puşti roşcovan într-un Nash Rambler alb aproape că a călcat-o, fără să ştie vreodată că alternativa era de a-şi împrăştia creierii prin automobilul părinţilor săi. N-am făcut-o eu, dar ştiam contractul, ştiam cine plătise pentru el. Aprobasem rezultatul.

Acela a fost momentul de cotitură. După aceea sistemul judiciar a învăţat să se adapteze la mandate preventive şi majoritatea făptaşilor cei mai răi erau în siguranţă, în custodie preventivă, cu săptămâni, sau chiar luni înainte să fi avut şansa de a-şi comite atrocităţile. Problema pedepsirii a devenit o problemă de pre-reabilitare - este posibil aşa ceva? Când îi putem lăsa liberi pe indivizii aceştia? Dacă îi vom mai lăsa vreodată... Avem dreptul să reţinem pe cineva pe temeiul că reprezintă un rău potenţial pentru alţii, chiar dacă nu s-a comis nici un delict? Problemele etice au fost dezbătute vreme de trei decenii. Nu ştiu încă în ce fel se rezolvă, ci doar că în cele din urmă se va obţine un acord instabil - ceva în sensul că nu mai există şanse secundare, se consumă prea mult timp (jocul de cuvinte este premeditat); o reexaminare judiciară a faptelor, un mandat semnat, şi nu, ei n-o numesc pre-pedeapsă. Este prevenirea finală.

Intre timp, agenţiile mari au obţinut cazurile cu vedete - salvaţi-i pe Marilyn şi Elvis, salvaţi-i pe James Dean şi Buddy Holly, pe

Nathalie Wood, Sal Mineo, Mike Todd, Lenny Bruce, RFK şi Jimmy Hoffa! Opriți-1 pe Ernest Hemingway din a suge glonțul din țeava şi opriți-1 pe Tennessee Williams din a muri înecat cu un dop de sticlă! Salvați-i pe Mama Cass, Jimi Hendrix, Jim Morrison, Janis Joplin şi John Lennon! Iar ulterior, pe Karina şi Jo-Jo Ray. Şi pe Michael Zone. Kelly Breen. Unele dintre numele acelea nu înseamnă încă nimic, nu vor însemna nimic mulți ani; mărimea avansurilor spune totul... dar noi n-am căpătat cazurile respective. Ultimul pentru care am licitat a fost Ramon Novarro, care a fost bătut până la moarte cu propriul său vibrator de doi prostituați, dar n-am căpătat nici cazul acela; mai târziu, după scandalul cu Fatty Arbuckle, iar acela a fost oricum foarte vechi, toate cazurile de genul ăsta au trecut prin Societatea de Păstrare a Hollywoodului, finanțată de marile studiouri care aveau investiții de protejat.

Nu, *celelalte* cazuri, cele mici, cele nerezolvate care se strecoară ca nisipul printre degete - acelea mențin în viață agențiile mici. Majoritatea familiilor nu-şi pot permite onorarii de zeci sau sute de mii de dolari, aşa că se adresează agențiilor micuțe, cu bănuții strânşi în pumn, disperate după ajutor. „Fetița mea a dispărut în iunie 1961, nu ştim ce s-a-ntâmplat, nimeni n-a găsit nici o urmă!"; „Vreau să-1 opresc pe bărbatul care mi-a violat sora!" „Prietena mea a născut un copil. Spune că-i al meu. Puteți opri concepția?" „Prietenul meu a fost împuşcat în următoarea lună noiembrie şi poliția n-are nici un indiciu." „In copilărie, tatăl meu vitreg a abuzat de mine. Puteți face astfel ca mama să nu-1 întâlnească niciodată?"

In meseria asta existau o mulțime de amatori... şi destui care atacau cazurile pe cont propriu. Totuşi celor mai mulți oameni nu le place să sară dintr-o zonă în alta; nu-i o călătorie dus-întors. Nu vrei să sfârşeşti într-un loc unde să n-ai nici casă, nici familie, nici slujbă. Cu toate acestea, unii încearcă. Uneori îşi rezolvă problemele, alteori creează nişte probleme şi mai mari. Este preferabil ca unele lucruri să fie lăsate în seama profesioniştilor.

Agenția Harris avea trei, şase sau nouă agenți de teren, în funcție de momentul în care întrebai. Insă unii dintre ei erau acelaşi agent, neglijent (sau poate deliberat) sincronizat în timp. Eakins era un tip haios, toți cei trei, de toate vârstele. Agenția Harris nu-şi făcea reclamă, nu avea plăcuță indicatoare pe uşă, n-avea nici măcar telefon - oricum, nu figura în cartea de telefoane; auzeai de ea de la prietenul unui prieten. Noi preluam cazurile despre care oamenii nu doreau să vorbească şi uneori le abordam în moduri despre care nici chiar noi nu vorbeam.

Ciocăneai la uşă şi dacă o făceai în modul cuvenit, te lăsau să intri. Georgia te instala în camera căreia îi spuneam „sală de şedințe" şi, dacă-i plăcea cum arăți, îți oferea cafea sau ceai. Dacă nu avea încredere în tine, căpătai un pahar cu apă. Sau nimic. Îşi desfăşura interviurile ca un chirurg care îndepărtează aşchii de glonț, extrăgând metodic detalii şi informații, cu atâta iscusință, încât nu ştiai niciodată că ți se făcuse o incizie. In majoritatea cazurilor, nu promitea nimic, îşi petrecea restul zilei, şi poate alte două-trei zile, scriind un raport, trimițând o dactilografă la Biblioteca Centrală sau la arhiva ziarului *Times.* Scotea pagini din cărțile de telefon, suna pentru a obține informații despre permisul de conducere (dacă erau disponibile), ba chiar citea de câteva ori anunțurile din *L.A. Free Press.* In cea mai mare parte a timpului, personalul agenției se ocupa de aşa-numitul „serviciu de informare" - culegea informații dinaintea evenimentului, din timpul lui şi de după aceea; cu cât dosarul era mai complet, cu atât misiunea era mai uşoară. Când lucram cu Margaret, misiunile erau de obicei uşoare. De obicei, nu întotdeauna.

Georgia a înlocuit-o pe Margaret în 1961, imediat după alegerea lui Kennedy. Margaret s-a retras la o fermă din Indio, imediat ce a simțit că Georgia era pregătită; ea condusese agenția din 1939, fără să-i scape cel mai mic detaliu. A instruit-o pe Georgia şi a instruit-o bine. Puştoaica pornise de jos şi fusese excelentă, de când începuse ca dactilografă; după ce absolvise liceul Hollywood, se angajase cu normă

întreagă şi în acelaşi timp făcuse colegiul Los Angeles City. Munca nu era teribil de grea, însă migăloasă. Margaret fusese disciplinată, dar Georgia era meticuloasă. O încânta provocarea. In plus, leafa era bună şi locul de muncă destul de aproape de casă pentru a merge pe jos la serviciu. Iar la sfârşitul zilei, îşi satisfăcuse spiritul de aventură fără să i se fi clintit vreun fir de păr din cap.

Dosarele demonstrau modurile lor diferite de abordare. Margaret nu scria niciodată nimic ce nu putea să confirme. Nu era imaginativă. Pe de altă parte, Georgia adăuga mereu o pagină sau două de sfaturi şi sugestii; propriile ei opinii despre cazul respectiv. Margaret n-o contrazicea. învățase să respecte intuiția Georgiei. Şi eu învățasem.

Plicul acesta era subțire, mai subțire ca de obicei. Conținea însemnări din partea amândurora. Am recunoscut caligrafia precisă, cu floricele, a lui Margaret şi stilul mai lăbărțat al Georgiei. O dispariție. Jeremy Weiss. Un puşti slăbănog. Ochelari. Păr creț, negru. Ochi negri, chip rotund şi o expresie neterminată - încă nu-ți puteai da seama cam ce adult ar putea deveni. Chelner, contabil, scenarist lipsit de noroc. Şaptesprezece ani şi jumătate. Familie bună. Note bune. Fără probleme cu părinții. Dispăruse în vara anului 1968, undeva în West L.A. Nu fugise de acasă, maşina fusese găsită parcată pe Melrose, lângă La Cienega. Nici un semn de violență. Părinții ticsiseră cartierul cu afişe. Poliția solicitase ajutorul publicului. Sinagoga anunțase o recompensă pentru informații. Nimic, cazul rămăsese deschis şi nerezolvat. Nici un indiciu. Nimic de la care să porneşti. Dosarul era o listă a lucrurilor pe care nu le ştiam.

In cazul acesta existau două moduri în care puteam proceda: să-l urmăresc pe puşti sau să-l interceptez. Urmărirea prezintă riscuri. Uneori ajungi prea târziu, făptaşul este prea rapid şi sfârşeşti prin a fi martor, nu erou. Agenți de teren au fost acționați în judecată pentru neglijență şi malpraxis, deoarece nu fuseseră îndeajuns de rapizi sau de inteligenți, deoarece nu stopaseră crima. Intercepția este mai bună. Dar asta înseamnă să opreşti victima de a mai ajunge la

întâlnirea cu moartea. Şi asta înseamnă că făptaşul nu mai este niciodată identificat.

Interceptarea cea mai uşoară este un cauciuc spart sau chiar o mai puțin convenabilă bară de protecție îndoită. Asta poate să întârzie pe cineva între cincisprezece şi patruzeci şi cinci de minute. De obicei este suficient pentru a salva o viață. Majoritatea cazurilor pe care le căpătăm sunt evenimente de oportunitate. îndepărtezi oportunitatea şi evenimentul nu se mai petrece... sau implică altă persoană. Asta-i alta dintre problemele interceptării preventive. Nu opreşte întotdeauna ghinionul, ci de cele mai multe ori îl împinge în următoarea oportunitate convenabilă. Nu-mi place chestia asta.

Dacă-mi dați un caz în care făptaşul este cunoscut din timp, pot face rost de un mandat. N-am nici o problemă în a doborî un bine-cunoscut băiat rău. Nu trebuie să fiu amabil, nu trebuie să lucrez curat. Şi sunt momente când realmente nu-mi doresc nici una, nici alta. Insă dacă primesc un caz nerezolvat, este ca şi cum aş jongla cu nişte grenade. Uneori victima este adevăratul făptaş. Te murdăreşti. Poți să fii rănit.

Insă cazul acesta - mi-am ascultat de alarma interioară, care se declanşează întotdeauna când ceva nu miroase cum trebuie - îl simțeam altfel, deşi nu puteam să explic motivul. Aveam o presimțire, o intuiție, o senzație - spuneți-i cum doriți - că nu era decât un fir deşirat, desprins din altceva. Din ceva mai rău. Ca puştiul ăla roşcovan care nu murise pe 9 august şi care nu fusese decât o notă de subsol a cazului principal.

Gândiți-vă un minut! Hollywoodul este plin de băieți-bărbați. Coboară naivi şi disperați din autobuze. Sunt ținte uşoare pentru tot soiul de oportunişti. Au împlinit şaisprezece ani şi dețin permis de conducere, dar încă n-au ajuns la istețimea necesară supraviețuirii în marile oraşe. Sosesc aici atraşi de promisiunile unei zile provocatoare. Aparent este fascinația bulevardului, unde filmele pe ecran panoramic înconjoară spectatorii; librăriile care abundă în cunoaştere, cu

polițele trosnind sub volume despre ani uitați; cluburile de jazz pline de fum, magazinele de discuri luminate fluorescent şi vitrinele cu lenjerie țipătoare; acestea sunt locşoarele stranii în care poți să găseşti postere de filme, scenarii, obiecte de recuzită, mementouri, truse de machiaj, costume desperecheate... iar ei vin din toate suburbiile înconjurătoare, căutând prilejuri de a-şi stârni emoții puternice. Uneori îşi caută prieteni, alți tineri ca ei, alteori caută fără sfială posibilitatea de a face sex. Cu târfe, cu ştoalfe, între ei. Cu oricine. Peste câțiva ani, vor căuta droguri.

In realitate, se caută pe sine. Pentru că sunt neformați, neterminați. Şi nu există nimeni care să le ofere indicii, deoarece nimeni nu mai deține vreun indiciu. Indiferent ce ar fi fost cândva lumea, ea nu şi-a încheiat colapsul, iar ceea ce o va înlocui nu şi-a terminat drumul mătăhăit spre Betleem. Aşa că dacă ei vin aici, pe bulevard, pentru a se căuta, fiindcă acesta pare a fi centrul, fiindcă aici pare a se întâmpla totul, atunci caută într-un loc greşit, deoarece nimeni nu s-a găsit vreodată în Hollywood, nici gând! Mult mai adesea, ei îşi pierd până şi personalitatea neformată pe care o deținuseră.

Nu-i poți salva pe Marilyn şi Elvis, pentru că ei nu există, n-au existat niciodată - n-a existat nimic altceva decât haznaua visurilor altor oameni revărsată peste două suflete amărâte care au avut nenorocul de a sfârşi în fața unui obiectiv sau a unui microfon. Iar de aşa ceva nu poți să salvezi pe nimeni. Hollywood are nevoie de o etichetă de avertisment. Ca pachetul ăla de țigări pe care l-am văzut în viitor. „Atenție, rahatu' ăsta te va ucide!"

Jeremy Weiss nu era un fugar. Nu se potrivea cu profilul respectiv. Şi n-a sfârşit într-o pubelă; corpul nu i-a fost găsit niciodată. Nu se prostitua şi nici nu se droga. Mă îndoiam că s-ar fi sinucis. M-am gândit că era probabil destinat unui mormânt anonim undeva deasupra lui Sunset Boulevard, poate în versantul unei coline, una dintre ramificațiile acelea din Laurel Canyon care şerpuiesc la nesfârşit, până ce intră finalmente pe drumuri de pământ cu o singură bandă care

seamănă cu nişte cicatrice. A întâlnit pe cineva, o cunoştință întâmplătoare, ştiu eu un loc unde se ține o petrecere, sau hai la mine acasă...

Aşa că da, probabil că-l puteam salva pe puştiul acesta din fața expresului de marți, dar asta nu însemna că l-aş fi oprit din a se întinde din nou pe şine în seara de miercuri. Sau dacă nu pe el, atunci poate pe Steve din El Segundo, ori pe Jeffrey din Van Nuys. Majoritatea dispariților treceau neraportate, neobservate. Nu însă şi aceasta.

Margaret s-a aşezat în fața mea. A pus un al doilea pahar pe masă, şi-a turnat două degete, apoi a turnat două degete pentru mine.

O cunoşteam doar din munca ei - dosarele pe care mi le trecuse Georgia în viitor. Margaret era obsedant de meticuloasă; adnota totul despre fiecare caz, inclusiv tăieturile din ziare, rapoartele poliției când putea să facă rost de ele şi ocazionalele interviuri cu martori. Parcurgând dosarul, citindu-i notițele, sfaturile şi sugestiile, era ca şi cum l-aş fi avut permanent îndărătul meu pe invizibilul iepure Harvey, înalt de doi metri.

Azi însă era prima dată când o întâlnisem de fapt pe Margaret şi mi-am ținut gura, încă judecând ce să spun. Trebuia oare să-i mulțumesc pentru cazurile pe care aveam să le rezolv în viitor? Dorea să ştie cum se rezolvaseră cazurile acelea? I-ar fi afectat cumva rapoartele, dacă ar fi ştiut care piste fuseseră inutile şi care dăduseră roade? Avansăm spre căsuța Mergi mai departe, sau mergem direct la închisoare? Întrebarea reală era: ar fi trebuit să introducem avertismente în dosare? Ai grijă la Perry, i-o puțulică inofensivă, dar costisitoare; fereşte-te de Chuck Hunt, cronovorul; nu te apropia de Conway, hoțul cel mai mare; şi mai ales fii cu ochii-n patru după Maizlish, distrugătorul!

Ar fi trebuit s-o-ntreb?...

- Nu vorbi, a spus ea. N-ai nevoie să ascult nimic din ceea ce ai avea să-mi spui. Am auzit deja totul. Acum voi vorbi eu, fiindcă eu dețin informațiile de care ai nevoie.

A împins paharul spre mine.

L-am adulmecat. Mirosea bine. In mod normal, nu beau scotch. Prefer bourbonul. Acesta însă era altfel, mai uşor şi mai amărui. Perfect, pot să beau scotch.

- Se-ntâmplă ceva, a zis ea.

Am aşteptat-o să continue. Asta-i o şmecherie. Nu vorbi. Pur şi simplu, stai şi aşteaptă. Oamenii nu pot suporta tăcerea. Cu cât aştepți mai mult, cu atât tăcerea devine mai insuportabilă. In scurt timp ei trebuie să spună ceva, numai pentru a o sfâşia. Lasă în aer o întrebare şi aşteaptă... îşi va găsi răspunsul. Cu excepția cazului când cel din fața ta joacă acelaşi joc. Atât doar că Margaret nu juca nici un joc.

Şi-a băut scotch-ul, până la fund, a pus paharul jos şi m-a privit din partea cealaltă a mesei.

- Făptaşii încep să-şi dea seama, a rostit ea. A tăcut o clipă, pentru ca eu să înțeleg cuvintele fără echivoc. Este vorba de temposeisme. Făptaşii utilizează hărți seismice publice pentru a evita să fie capturați. Sau pentru a comite delictele cu mai multă grijă. Ricoşează înainte, înapoi, în lateral. Ei le spun metroul timpului. Poliția din Los Angeles a prins pentru a treia oară clanul Manson. De fiecare dată, mai devreme. Acum se vorbeşte despre posibila legalizare a avorturilor preventive. Să-i oprească pur şi simplu să se mai nască. Deocamdată nu-i nimic sigur. Judecătorii încă se află într-o dispută. Chestia este că trebuie să fii atent. Mai ales cu cazuri ca ăsta, unde nu avem nici o informație. Făptaşii ştiu întotdeauna mai multe decât investigatorii despre delict. Cu cât făptaşii ştiu mai multe, cu atât sarcina devine mai grea. Dacă există şi publicitate în jurul cazului, ei devin periculoşi. Am şi o veste bună. Caltech a cartografiat temposeismele. De treizeci de ani, au pus aparate prin toată țara şi avem acum harta lor cea mai recentă. Cea pe care n-au făcut-o publică. Ne-a costat bani serioşi şi vreo două felații.

A derulat pe masă un pergament; semăna cu o ediție ieftină de Torah, mai mică, dar nu mai puțin detaliată.

- Se întinde din 1906 tocmai până în 2111, deocamdată. Sunt notate toate seismele şi replicile seismice mari - acelea sunt cele publice, pe care le cunosc şi făptaşii. Aici însă, a bătut cu degetul în pergament, sunt şi toate cele mici. *Ăsta* este avantajul tău. Majoritatea oamenilor nu sesizează cutremurele mici, cele neobservabile. Cunoşti senzația aceea când îți spui întruna că-i luni, când de fapt e duminică? Acela este un seism de o zi. Sau când după ce ai şofat timp de o oră, nu-ți mai aminteşti nimic din ultimii cincisprezece kilometri? Sau când eşti la serviciu de opt ore şi încă mai ai şapte ore de lucru? Sau când ieşi să dai o raită prin cluburi şi seara se termină brusc, chiar înainte să fi început cu adevărat? Toate sunt seisme atât de mici, încât nu le percepi, iar dacă cumva le observi, te gândeşti că-i numai problema ta. Insă Caltech le-a cartografiat, a notat epicentrele, îți poate spune aproape până la secundă cât de departe în trecut sau în viitor ricoşează fiecare cutremur. Vezi săgețile? Poți să trasezi o traiectorie temporală de aici şi până la în vecii vecilor... de fapt, până în 2111, în funcție de traiectoriile locale pe care le alegi. Probabil că în viitor au hărți şi mai complete, dar deocamdată nu le putem obține. Ne aşteptăm ca Eakins să ne trimită în trecut nişte copii, dar până acum n-a sosit nimic - nu atât de departe în trecut. Ar fi trebuit totuşi să fi ajuns deja în 1967. De aceea, imediat ce ajungi acolo, vino aici la birou. Eu n-o să mai fiu, am ieşit deja la pensie, dar Georgia va avea tot ce-ți trebuie. O s-o accelerăm puternic imediat după alegerea lui Kennedy. Ideea este că harta asta îți oferă mai multă manevrabilitate. Ai grijă de ea ca ochii din cap. Ar fi un dezastru dacă un făptaş pune mâna pe ea. De aceea este imprimată pe hârtie specială, care se înnegreşte după douăzeci de minute de expunere la raze ultraviolete.

A rulat pergamentul, l-a introdus într-un tub, l-a astupat şi mi l-a întins.

- Bun! Du-te la bancă, cinează şi după aceea du-te în zona seismică. Ai o rezervare la motelul Farmer's Daughter. In felul acesta vei

fi la jumătate de cvartal de epicentru. Poți să dormi liniştit peste noapte. Georgia te va vedea aici în 1967.

Am cumpărat nişte comicsuri de la standul de reviste Las Palmaş şi le-am vârât în servietă; mai colecționez şi eu câte ceva, chestii mai bizare, în principal pentru când o să ies la pensie. Dar nu doar comicsuri. Păpuşi Bărbie, soldăței G.I. Joe, maşinuțe Hot Wheels, cutiuțe Pez pentru bomboane, chestii de-astea. Şi economisesc pentru o călătorie în trecut în 1938 - sper să pot cumpăra nişte acțiuni IBM.

Farmer's Daughter arată neaşteptat de bine. Se află pe Fairfax, foarte aproape de Farmer's Market. Bineînțeles, încă nu este Farmer's Daughter, dar va fi în 1967.

Iau cheia de la recepție, controlez camera, controlez patul, mă gândesc la o târfă. Am numărul de telefon al unei firme cu dame de companie, care îşi va începe activitatea peste vreun an, dar nu-i o idee bună. Poate să existe un anteseism. Aproape cu certitudine va fi un anteseism. Nu-i cinstit pentru fată.

De aceea mă mulțumesc să beau ceva la bar. Este aproape pustiu. Doar barmanul şi cu mine. Pe el îl cheamă Hank. Îl întreb la ce oră termină, crede că mă dau la el, îmi zâmbeşte larg şi prietenos, dar eu spun, nu, mulțumesc. Termin şi plec spre casă. Diseară are loc un temposeism, o replică. El strânge din umeri. A fost prins deja în două seisme. Acum nu mai ține nici măcar o pisică. Tot ce-i important păstrează într-o geantă, lângă uşă. La fel ca mine.

Puțini din afara oraşului mai vizitează în prezent L. A,; nu vor să rişte posibilitatea dislocării temporale, de a se trezi la un an sau la zece ani depărtare de familiile lor. Insă alții vin în mod deliberat în L.A., sperând să aibă parte de un cutremur spre trecut, care să-i ajute să preîntâmpine un eveniment teribil din viața lor. Unii reuşesc, alții nu. Alții au liste întocmite meticulos cu evenimente sportive şi fluctuații bursiere; se aşteaptă să se îmbogățească pe baza cunoştințelor lor. Unii se îmbogățesc, alții nu.

Adorm în fața televizorului, privindu-l pe Jack Paar în *The Tonight Show.* Mă trezesc şi este ultima săptămână din aprilie 1967. Smogul este acelaşi, automobilele sunt mai mici şi văd mai mulți adolescenți la volan; ca aspect pozitiv, fustele sunt mult mai scurte. Insă vechiul meu costum maro este desuet. Iar maşina este evident demodată - un Chevrolet din 1956. Dovezi evidente că sunt un săltător prin timp.

Am luat micul dejun în piață, fructe proaspete, încă nu prea scumpe, apoi am revenit spre bulevard. Santa Monica Boulevard era acum un circ țipător de librării pentru adulți, cinematografe XXX şi saloane pentru masaj. Toate clădirile semănau cu nişte târfe boite strident.

Hollywood Boulevard era şi mai rău. Aroma de beţişoare parfumate era aproape îndeajuns de puternică pentru a acoperi smogul. Hainele se transformaseră în uniforme, cu adolescenți de ambele sexe purtând pantaloni strâmți şi cămăşi în culori aprinse - nu erau încă hippy, dar aproape. Apăruseră primii pantaloni evazați şi Flower Children tocmai înmugureau. Vara iubirii era pe punctul de a începe.

Câteva vitrine afişau anunțuri pentru excursii temporale şi hărți ale seismozonelor; probabil că era o afacere mai bună decât să ofere hărți spre reşedințele vedetelor de film. Am remarcat câteva chipuri familiare - un cârd mic de colecționari de comicsuri - care se îndreptau către standul de reviste de pe Cahuenga; erau probabil primii clienți ai hărților seismice.

Roy continua să lustruiască pantofi; era cu doisprezece ani mai vârstnic, dar la fel de isteț şi la fel de iute.

- Pantofii arată bine, domnule Harris, mi-a spus când am intrat.

Ne spune la toți „domnul Harris". Nimeni nu l-a corectat vreodată. Poate că era felul lui de a ține evidența. Ştia cine eram, dar niciodată nu punea întrebări şi niciodată nu oferea sfaturi. Le ținea pentru el. Uneori însă îi îndrepta pe oamenii potriviți către birou, iar alteori îi îndruma greşit pe alții. „Ce căutați dumneavoastră, domnule, nu-i pe scara aia!" La răstimpuri, Georgia cobora treptele şi-i dădea

un plic. Nu spunea niciodată pentru ce. Eu bănuiam că era alt lucru pe care-l învățase de la Margaret.

Biroul fusese renovat; acum era mai degrabă în nota Georgiei. Toate maşinile de scris erau IBM Selectric. Fişete noi, un fotocopiator Xerox, ba chiar şi un fax. Odăița fusese zugrăvită în albastru-deschis, cu garnituri albe, iar teancurile de cutii şi dosare dispăruseră, înlocuite de rafturi din stejar. Majoritatea dosarelor fuseseră mutate în biroul de alături, pe care-l închiriasem în 1961, când contabilul murise în cele din urmă. Aveau să treacă alte decenii până să avem toate informațiile acelea pe hard diskuri şi discuri optice. In centrul camerei rămăseseră aceeaşi masă de mahon masiv şi scaunele tapițate în piele, însă arătau mult mai uzate.

Georgia mă aştepta. A aruncat pe masă acelaşi plic, a dus altă sticlă de Glenfiddich, două pahare şi noul Torah de buzunar. I l-am înmânat pe cel vechi, împreună cu puținele comori pentru colecționari pe care le cumpărasem din 1958. Le-a depozitat pentru mine.

- Aruncă-ți costumul ăsta, mi-a spus. Ți-am cumpărat unul nou, gri-închis. Este în dulap. Ajustat pe măsura ta. Citeşte dosarul, au apărut informații noi.

S-a întins spre sticlă.

- Nu aşa devreme, mulțumesc.

Semnam deja plicul. In ultimii doisprezece ani, dosarul mai fusese accesat doar de trei ori. De două ori de Margaret, o dată de Georgia. Era însă în mod evident mai gros.

Se adăugase acum un teanc de tăieturi din ziare. Nu despre Jeremy Weiss, ci despre o duzină de *alți* tineri. Am verificat mai întâi datele. Din iunie 1967 până în septembrie 1974. Georgia alcătuise un fel de tabel. Dispăruseră minimum treisprezece băieți. Jeremy Weiss era al treilea. Al treilea despre care ştiam noi. Nu m-a surprins. Bănuiam că mai existau şi alții.

Nu eram obligați să investigăm disparițiile altora; Weiss era singurul pentru care aveam contract. Insă dacă disparițiile erau asociate...

dacă aveau un autor comun, atunci găsirea lui l-ar fi salvat nu doar pe Weiss, ci şi încă o duzină de tineri. Acțiune preventivă. Dar numai dacă dispariţiile erau conectate între ele. Noi trebuia să-l monitorizăm - să-l *salvăm* - pe Weiss. Pentru orice eventualitate.

Am citit tăieturile din ziare, fără grabă, cu grijă. De trei ori. Similitudinile erau deprimante. Georgia a trimis după sendvişuri. După prânz, s-a aşezat lângă mine - folosise din nou parfumul Jasmine, sau poate încă îl mai folosea, sau poate îl utilizase pentru prima dată - şi mi-a arătat corespondențele pe care le sesizase. Victima cea mai tânără avea cincisprezece ani, dar era solid pentru vârsta sa; cel mai vârstnic dispărut avea douăzeci şi trei de ani, însă părea de optsprezece.

Ultimul articol din plic era o hartă a Los Angeles-ului de Vest cu X-uri roşii ce marcau ultimele locuri în care fuseseră văzute victimele; apartamentul, slujba, locul unde fusese descoperit automobilul sau ultima persoană care-i văzuse în viață. La nord de Sunset nu exista nici un X, şi nici la sud de Third Street. Punctul vestic cel mai îndepărtat era Doheny, cel estic era capătul opus al Vine Street. Suprafața era destul de mare, însă în acelaşi timp destul de clar conturată.

- Vreau să observi ceva, a spus Georgia.

A urmărit cu degetul o zonă marcată cu evidențiator galben. Toate X-urile roşii se aflau în interiorul ei, sau foarte aproape de linia galbenă, cu o singură excepție - cel din estul lui Vine.

- Ia uită-te, a bătut ea cu unghia în hârtie. Ăsta-i West Hollywood-ul de Vest. L-ai văzut?

- Am trecut prin el chiar azi-dimineață.

- Ai auzit vreodată de *Fanny Hill?*

- Ce-i ăsta - un parc din Boston?

- Slăbuță glumă. Să nu-ți abandonezi slujba. Este un roman scris de John Cleland. Subintitulat *Memoriile unei femei uşoare.* Are valoare socială pozitivă. Acum.

- Scuză-mă, nu-nțeleg.

- John Cleland s-a născut în 1710. A lucrat pentru East India Company, dar n-a câştigat cine ştie ce bani. Intre anii 1748 şi 1749 a fost întemnițat în închisoarea Fleet pentru datornici. Acolo a scris sau a rescris un roman intitulat *Fanny Hill.* Este conceput sub forma unor epistole adresate de Fanny altei femei şi în general este considerat prima operă pornografică din limba engleză, al cărei impact literar rezultă din metaforele sexuale elaborate şi din limbajul eufemistic.

- Şi asta-i important pentru că?...

- Pentru că anul trecut - în 1966 - Tribunalul Suprem SUA a declarat că nu-i o carte obscenă. (Georgia n-a aşteptat să mă încrunt nedumerit.) In anul 1957, în procesul dintre Roth şi SUA, Tribunalul Suprem a decretat că obscenitatea nu se încadrează în domeniul libertății expresiei sau presei, protejată prin Constituție, nici potrivit primului articol, nici potrivit clauzei respective din articolul paisprezece. Tribunalul Suprem a susținut condamnarea unui librar care vânduse şi expediase prin poştă o carte obscenă, broşuri şi pliante cu conținut obscen. In anul 1966, în procesul dintre Cleland şi statul Massachusetts, Tribunalul a revenit asupra deciziei sale anterioare pentru a clarifica definiția obscenității. După verdictul din cazul Roth, pentru ca o operă literară să fie considerată obscenă, cenzorii trebuie să demonstreze că lucrarea se adresează libidoului, că este ofensivă în mod evident şi nu are nici o valoare socială pozitivă. Acest ultim aspect este cel important, deoarece Tribunalului nu i s-a putut demonstra că *Fanny Hill* nu ar avea valoare socială pozitivă. Se poate susține că romanul este un document istoric, care prezintă o imagine deformată şi adesea satirică a obiceiurilor din Londra secolului al XVUI-lea, tot aşa cum *Satyricon* de Petronius prezintă o imagine deformată şi adesea satirică a Romei antice; de aceea, se poate susține cu destul temei că pornografia constituie un unghi de vedere aparte asupra moralității epocii sale. In felul acesta, are valoare socială şi nu poate fi declarată obscenă.

- Valoare socială pozitivă...

- Exact! După verdictul *Fanny Hill,* pornografia a devenit o industrie. Dacă un editor poate pretinde valoare socială pozitivă, lucrarea este legală. O carte cu imagini erotice şi câteva citate din Shakespeare... Un film sexual prefațat de un medic sau de un actor care joacă rolul unui medic... Este un dans erotic cu evantaie, pe care nu-l vizionezi pentru a vedea evantaiele. Pornografii vor testa mulți ani limitele legii. Evantaiele vor deveni tot mai mici.

- Bun, şi ce legătură au toate astea cu Hollywoodul de Vest?

- Ajung şi acolo. In următorul deceniu, aplicarea legilor obscenității va fi lăsată în seama comunităților locale. Vor urma ani de dezbateri. Nimic nu va fi clar sau cert, deoarece definiția obscenității va fi determinată de standardele comunităților locale. Şi argumentul respectiv va fi doborât în cele din urmă. La un moment dat, problema valorii sociale pozitive devine discutabilă, pentru că nu poate fi aplicată legal. Cum o defineşti? Acela va fi sfârşitul legilor anti-obscenitate. In clipa de față însă, în prezent, totul este legat de standardele comunităților locale.

- Iar West Hollywood este o comunitate locală?...

- Este o comunitate *independentă,* a spus Georgia. Nu face parte din Los Angeles. Nu este un oraş. Este o gaură uriaşă în mijlocul oraşului. Poliția Los Angeles nu are nici o autoritate în interiorul acelei zone galbene. Polițiştii nu acționează acolo. Singura instituție de aplicare a legii este Departamentul Şerifului districtului L.A. Prin urmare, nu există o comunitate şi nu există standarde. Este Vestul Sălbatic.

- Hm, am mormăit.

- Exact, a încuviințat ea. Nu se aplică nici una dintre ordonanțele municipale. Numai cele districtuale. Iar districtul este mult mai puțin explicit în privința pornografiei. Aşa că există librării. Şi multe altele... Districtul nu are restricții zonale specifice sau statute care să reglementeze saloanele de masaj, magazinele cu obiecte sexuale şi alte afaceri orientate spre adulți. Toată zona colcăie de oportunişti şi delincvenți. Uite...

A scos altă hartă. Aceasta arăta un coridor de X-uri roşii care se întindeau de-a lungul Santa Monica Boulevard, cu câteva risipite pe Melrose.

- Ce-i asta?

- Afacerile legate de sex din Hollywoodul de Vest. Cu roşu sunt heterosexualii, cu purpuriu homosexualii, cu verde librăriile. Uite - din La Brea până în La Cienega, ăsta era un cartier liniştit, unde pensionarii puteau să stea la soare în parcul Plummer şi să joace *pinacle*. Acum vezi numai prostituați în minişorturi, care se învârt prin stațiile de autobuze,. Plimbă-te cu maşina prin cartier. O să vezi chestii de felul saloanelor pentru masaj, care fac reclamă la atenția specială adresată contracturilor musculare: masaje greceşti, franțuzeşti şi englezeşti. Sau terapeuți sexuali, care te vor ajuta să te debarasezi de inhibiții, prin interpretarea de roluri în fantezii sexuale. Aici... aici şi aici, astea sunt baruri pentru homosexuali, asta-i o baie publică... ca şi asta. Aici se vând costume, lanțuri, obiecte din piele - şi proteze realiste.

- Proteze...? (Apoi am înțeles.) Nu contează.

- Dacă-ți poți imagina un serviciu sexual, îl vei găsi aici. Este ținutul virtuților negociabile. Este un iarmaroc sexual, zona de distracții, grădina zoologică. Acesta este rezervorul licențiozității. Aici va-ncepe SIDA. Va trebui să începeți să purtați prezervative. Oricum...

A pus cele două hărți una lângă cealaltă.

- Observi concordanța? Doar o ipoteză...

- Puştii ăştia au libidoul ridicat?

- Şi sunt homosexuali.

- Este o intuiție sau?...

Nu mi-a răspuns imediat.

- Perfect, poate că mă-nşel. Insă dacă am dreptate, atunci poliția va fi inutilă pentru noi. Acelaşi lucru este valabil şi în privința Departamentului Şerifului. Lor nu le pasă. Nu aici. Nu vor privi problema cu seriozitate. Iar noi n-o putem discuta cu nici unul dintre părinți.

Şi probabil nici chiar cu puştii înşişi. Suntem încă în anii în care homosexualitatea este tăinuită... şi va fi aşa până în 1969. Stonewall...

- Da, ştiu despre conflictele dintre poliție şi homosexuali din barul Stonewall. Am licitat pentru un contract să le filmăm. Problema ar fi aducerea camerelor de filmare înăuntru.

- Eakins se ocupă de asta. Există o chestie numită... nu contează, n-am timp să-ți explic. (A bătut cu un deget în masă.) Să ne-ntoarcem la cazul ăsta. Avem şase săptămâni până la prima dispariție. Este maximum cât te poți apropia prin salturi temporale. Va trebui să trăieşti în sincronism, dar asta va fi un avantaj. Te poți familiariza cu zona, poți localiza victimele, te poți încadra în peisaj. Lasă-ți perciuni. Ți-am găsit un apartament, în centrul districtului, la colțul dintre North Kings Road şi Santa Monica, la etaj. Stai un pic...

A ieşit din cameră şi a revenit cu o cutie de carton şi un portchei.

- Ți-am cumpărat şi o maşină nouă. In 1967, în L.A. nu poți să umbli cu un Chevrolet din 1956. Atrage prea mult atenția.

- Mie-mi plăcea Chevroletul...

- Ți-am cumpărat un Mustang 1967, decapotabil. In el vei fi practic invizibil. In California există deja o sută de mii de automobile din astea. Este în parcarea din spate. Dă-mi cheile Chevroletului. O să-l restaurăm şi-l punem în depozit. Peste patruzeci de ani, va fi îndeajuns de valoros ca să cumperi un apartament de lux pentru la pensie. Adică un apartament foarte scump.

A ridicat capacul cutiei. înăuntru era altă duzină de plicuri de diverse grosimi.

- Tot ce avem despre celelalte dispariții. Inclusiv fotografiile victimelor. Vreau să te concentrezi asupra primilor doi.

Am sortat rapoartele.

- Bun, aşadar avem o zonă geografică aproximativă şi o limită de vârstă destul de bine precizată. Mai există şi alte conexiuni între victime?

- Uită-te la fotografii. Toți sunt păpuşei.

- „Păpuşei"?

- Băieți drăguți.

- Şi bazându-te pe asta, tu crezi că sunt homosexuali?

- Părerea mea este că avem de-a face cu un ucigaş în serie. Cineva care vânează adolescenți. Da, ştiu - în fiecare an, în L. A. dispar o mulțime de puşti. Se urcă în autobuz, pleacă în Mexic sau Canada, ori se ascund ca să scape de încorporare. Sau poate că pur şi simplu îşi schimbă domiciliul fără să lase noua adresă. Insă ăştia treisprezece nu se potrivesc profilului respectiv. Unica legătură este că nu există nici o altă legătură. Nu ştiu, dar mie aşa-mi miroase.

Şi-a terminat paharul. L-a dat peste cap, cu un gest scurt. Exact ca Margaret.

- Cred că dacă aflăm ce s-a-ntâmplat cu prima victimă, am găsit tot firul.

Mi-am terminat paharul şi l-am împins pe masă. La privirea ei întrebătoare, l-am acoperit cu palma. Un scotch era de ajuns. Dacă avea dreptate, chestia asta era mare. Foarte mare.

Am inspirat adânc, am expirat zgomotos şi am privit-o în ochi.

- Georgia, bați străzile astea de suficientă vreme ca să recunoşti marca oricărei gume de mestecat aruncate pe jos. N-aş paria împotriva ta. (Am strâns laolaltă dosarele separate.) O să le verific.

M-am gândit câteva clipe.

- Eu ce vârstă am acum?

Georgia nici măcar n-a clipit.

- Potrivit evidențelor noastre, ai douăzeci şi şapte de ani. A mijit ochii. Cu nițică muncă, am putea reuşi probabil să te facem să arăți de douăzeci şi unu sau de douăzeci şi doi. Oxigenează-ți părul, pune-ți tricou şi şort de surfer şi-o să arăți ca un băiat care iubeşte verile. La ce te gândeşti? O momeală?

- Poate... Mă gândeam că ar trebui să stau de vorbă cu unii dintre puştii ăştia. Cu cât sunt mai apropiat de vârsta lor, cu atât creşte probabilitatea ca ei să mi se destăinuie sincer.

Brusc mi-am dat seama de ceva. Am întors hărțile spre mine şi m-am uitat de la una la alta. Am tras mai aproape harta cu dispariţiile.

- Ce cauți?

- Datele... Care dintre ei a fost primul?

- Acesta... aici.

A lovit cu degetul în hârtie. X-ul roşu la est de Vine.

- De ce?

- E o chestie pe care-am auzit-o cândva despre ucigaşii în serie, întotdeauna cercetează cu multă atenție prima victimă. Ea se află cel mai aproape de casă. Cel mai probabil, prima crimă este de oportunitate, nu premeditată. Şi uneori acea primă victimă şi făptaşul... se cunosc.

- Nu te-ai mai ocupat niciodată de ucigaşi în serie, a comentat Georgia.

- Te gândeşti s-aducem nişte ajutoare?

- N-ar fi o idee rea.

Am căzut pe gânduri.

- Nu putem solicita poliția din L.A. Nu are jurisdicție. Iar Departamentul Şerifului nu este realmente pregătit pentru aşa ceva.

- FBI-ul?

Nu-mi plăcea nici ideea aceea.

- Nu încă. Ne-am putea face de rahat. Lasă-mă să fac nişte investigații preliminare. O să scotocesc câteva zile şi vorbim după aceea. Vezi dacă poți obține ceva din viitor.

- Am pus deja o copie a dosarului în seiful-lung. Săptămâna viitoare, voi adăuga observațiile tale. După aceea vom aştepta un răspuns.

Seiful-lung este un fel de capsulă a timpului. O casetă unisens cu încuietoare temporală. Tastezi o combinație şi data de deschidere, glisezi un sertar şi pui plicul în el. La data menționată - peste zece, douăzeci sau treizeci de ani - sertarul se deschide, scoți dosarul şi-l citeşti. De obicei prima pagină este o listă cu întrebări rămase fără răspuns. Cineva din viitor face cercetarea, caută răspunsurile, scrie un raport,

îl pune în alt plic şi-l dă unui curier care pleacă în trecut - în general, cineva cu o mulțime de comisioane. Curierul călăreşte seismele, până ajunge într-un punct dinaintea scrierii întrebărilor. Acolo predă plicul, care intră în seiful-lung, cu o dată de deschidere *posterioară* celei de expediere a întrebărilor. Acesta era unul dintre modurile, nu singurul, prin care puteam solicita ajutor din viitor pentru rezolvarea cazurilor.

Uneori expediam întrebări deschise: ce ar trebui să ştim despre caz, dar nu ştim încă şi ca atare n-avem ce întreba? Uneori căpătăm informații utile; de cele mai multe ori, nu. Viitorul era susceptibil în a trimite prea multe informații în trecut. In ciuda diverselor teorii despre construcția cronoplastică a câmpului de stres, prea puțini doreau să rişte. Conform unei teorii, trimiterea de informații în trecut fusese unul dintre factorii declanşatori ai temposeismelor, deoarece dislocase liniile de fractură.

Poate. Nu ştiu. Nu sunt teoretician. Eu sunt pur şi simplu un tip practic. Îmi suflec mânecile şi iau hârlețul. Prefer aşa. Ii las pe-alții să-şi bată capul, iar eu îmi bat palmele. Este un schimb cinstit.

Nu am pornit în viață cu gândul de a deveni săltător prin timp. A fost un accident. Eram în Marină, am ajuns sergent şi am semnat un contract pentru încă doi ani în armată. Am petrecut optsprezece luni în Vietnam în calitate de consilier, în majoritate în Saigon, dar ocazional în junglă şi de două ori în Deltă. Locul ăla era o adevărată bombă cu ceas. Vietnamezii au vrut să mă lase mai repede la vatră, însă eu aveam alte planuri. M-am transferat acasă cu prima ocazie.

Am coborât din avion în San Francisco, am luat un autobuz Greyhound spre sud, m-am ghemuit să mă culc, şi falia temporală San Andreas s-a cutremurat. A fost primul temposeism major şi m-am trezit peste trei ani. In 1969. La timp ca să-l văd pe Neil Armstrong țopăind în jos pe scărița modulului lunar. Atât tata, cât şi câinele erau morți. N-aveam nici o rudă, nici o casă în care să revin. Cineva din Centrul de Relocare al Crucii Roşii mi-a luat datele, a dat

nişte telefoane, după care s-a întors şi m-a întrebat dacă îmi făcusem vreun plan pentru carieră. Nu tocmai, de ce? Pentru că este o persoană cu care ar trebui să stai de vorbă? De ce? Fiindcă deții aptitudinile corespunzătoare şi n-ai rude apropiate. Ce fel de slujbă? Dură. Provocatoare, uneori periculoasă, dar salariul e bun, poți purta armă şi la sfârşitul zilei eşti erou. Aha, genul acela de slujbă! Bine. Sigur că da, o să stau de vorbă cu persoana. Perfect, du-te la adresa asta, la etaj, sui pe lângă lustrageria de la parter. Ai fixată o întâlnire la ora cincisprezece - să nu-ntârzii! Şi asta a fost.

In primele luni, Georgia m-a ținut pe plan local, ricoşând înainte şi înapoi la începutul anilor şaptezeci şi făcând în general chestii simple, de genul curieratului în trecut. Ea trebuia să se asigure că n-o voi lua razna. Unicul lucru pe care-1 vinde agenția este încrederea. Eu însă nu plecam nicăieri. Agenția era tot ce aveam: o decolare norocoasă din zona de desant a anului 1969 şi, în plus, pe pilot nu-1 răneşti! Pe locotenentul care îți este şef, poate, dar niciodată pe piloți... sau pe sanitari.

Mai devreme mă gândisem să mă fac sanitar, ba chiar discutasem despre asta cu sergentul meu. El mă privise drept în ochi şi clătinase din cap. „Să ştii că-nseamnă mai mult decât să-nfigi ace cu morfină în soldați care urlă. Ți-e mai bine în locu-n care eşti acum.[u] N-am ştiut cum să-nțeleg cuvintele acelea, dar le-am priceput prima dată când proiectilele mortierelor au început să cadă în jurul nostru şi peste tot au început să se audă glasuri zbierând: „Doctor! Doctor!" N-aş fi ştiut încotro să alerg mai întâi. Şi nu-mi doream nimic altceva decât să stau cu capul la cutie până se termina toată nenorocirea aia. Abia mai târziu m-am înfuriat îndeajuns ca trag cu arma. Dar asta a fost, cum ziceam, mai târziu...

După ce curieratul a devenit rutină, Georgia a început să-mi sporească responsabilitățile. Când treci prin 1964, cumpără nişte exemplare cât mai bune din cărțile şi revistele astea. Ia mai multe dacă-s în stare optimă, dar nu te lacomi. Păpuşi Bărbie, hăinuțe asortate (mai

ales, specialitățile) şi Hot Wheels, întotdeauna. Cumpără şi mai multe de acelaşi fel, dacă găseşti. Uneori dorea pur şi simplu să merg undeva şi să fotografiez: străzile, casele, automobilele, firmele.

După două luni, i-am spus că munca nu părea deloc provocatoare. Georgia nici n-a clipit. Mi-a spus că trebuia să învăț terenul, trebuia să mă simt atât de în largul meu în caleidoscopul schimbător al timpului, încât să nu pot fi derutat. De aceea anii şaizeci şi şaptezeci erau un teren de antrenament atât de bun. In decursul a şaisprezece ani, națiunea americană a trecut prin şase tranziții culturale identificabile. Dar deşi anii cincizeci ar fi trebuit să fie mai liniştiți, ea nu credea asta. Nu erau chiar atât de siguri, ci pericolele erau de alt gen. Georgia spunea că, pe cât posibil, dorea să mă țină departe de deceniul acela.

- Tu ai pietre funerare în ochi, îmi spunea. O să-i sperii. Iar oamenii speriați sunt primejdioşi. Mai ales cei care dețin o oarecare putere. Mai târziu, după ce te-mblânzeşti, o să te trimitem înapoi. Mai vedem.

După o vreme a început să-mi dea misiuni mărunte, cele în care clienții îşi cumpărau protecție, sau încheiere, sau prevenire.

De exemplu: „Tocmai a sosit dosarul ăsta. Ia cincizeci de dolari. Te duci la adresa asta şi dai banii persoanei ăsteia. Găseşte un mod să pară legal, spune-i că eşti manager de locații pentru studioul Warner Brothers, că filmați un episod-pilot, un serial TV, o emisiune cu polițişti, multe seriale lucrează în felul ăsta, şi că vrei să masori apartamentul, să fotografiezi panorama de pe balcon şi poftiți câțiva dolari pentru deranj." Asta era simplu. Un tânăr scriitor care abia îşi ducea zilele, fără fărâmă de mâncare în casă, disperat şi aşteptând să afle dacă-şi vânduse primul roman, care mai avea nevoie doar de o săptămână - iar alter ego-ul lui din viitor îi arunca un colac de salvare.

Altă misiune: „Poştaşul aduce corespondența la adresa aceasta între orele treisprezece şi paisprezece. Până la ora şaptesprezece, nu va fi nimeni acasă. Deschizi cutia poştală şi scoți toate scrisorile pe care

apare acest expeditor. Faci asta zilnic în următoarele două săptămâni." O frăție de la Universitatea Carolina de Sud. Misiunea nu avusese nici un sens, decât după un an, când membrii aceleiaşi frății au fost evacuați din campus pentru un scandal neclar. Cineva n-a mai căpătat invitația de a i se alătura, n-a fost acuzat, n-a fost rănit şi nu şi-a mânjit reputația.

Şi o a treia: „Mâine după-amiază, câinele acestui băiețaş iese pe o fereastră deschisă şi pleacă de acasă. Până la ora cincisprezece, nu va fi nimeni acasă. Iei câinele înainte să ajungă pe stradă, revii la ora nouăsprezece, bați la uşă şi întrebi dacă ştiu cui aparține câinele, pentru că l-ai găsit pe trotuarul de vizavi." Clar. Nici un mister aici.

„Marți după-amiază, bulevardul Lankershim, vizavi de cinematograful El Portal. Un Ford Falcon albastru. Intre optsprezece şi patruzeci şi cinci şi douăzeci şi unu şi treizeci, cineva îl zgârie în trecere cu maşina. Notează-ți numărul de înmatriculare şi lasă un bilet sub ştergătorul de parbriz."

După aceea, am început să capăt misiunile ciudate. Unele erau lipsite de sens, nu exista nici o explicație rațională; dar clientul nu oferă întotdeauna motive. Regula noastră este că acceptăm cazurile excentrice, cu condiția să nu ducă la vătămări fizice.

Un exemplu: „Ia exemplarul ăsta din revista *Popular Mechanics* şi răsfoieşte-l bine, ca să pară citit. Mâine după-amiază, la treisprezece şi treizeci, mergi la localul Bob's # 7 de pe Van Nuys Boulevard, nr. 5335. Te aşezi la tejghea cu fața spre intrare, lângă ghişeul pe unde se face comanda la bucătărie. Comanzi un hamburger Big Boy şi o coca-cola. In timp ce mănânci, citeşti revista. îndoi pagina 56, astfel ca să fie vizibil anunțul de acolo. Laşi un bacşiş de un dolar. Laşi revista pe tejghea."

Şi altul: „Vineri noapte, imediat după ora de închidere a barurilor, stai în fața uşii de la această adresă, ca şi cum ai aştepta pe cineva să te ia cu maşina. Asta-i tot. Nu se va întâmpla nimic. Poți să pleci la ora două şi treizeci."

Şi încă unul: „Ia pachetul ăsta. Nu-l deschide! La ora şaisprezece şi douăzeci şi cinci, iei autobuzul 86 de la Highland. Cobori la intersecția dintre Victory şi Laurel Canyon. Traversezi strada şi aştepți autobuzul în sens invers. Laşi pachetul pe banchetă."

Şi cel mai bizar: „Ai aici un tricou alb, blugi şi o jachetă roşie - exact stilul James Dean. Ai chipul potrivit pentru aşa ceva. Mâine după-amiază, la Studio City, la intersecția dintre Ventura şi Laurel Canyon. Când puştoaica asta iese din farmacie, o opreşti şi spui: «Când eşti gata să-nveți, Universul va aduce un dascăl. Chiar şi când nu eşti gata să-nveți, Universul va aduce un dascăl.» Dă-i ziarul ăsta. In el este o poezie de Emily Dickinson. Nu răspunzi la întrebări. Intri în farmacie, o traversezi, ieşi prin uşa din spate şi prin parcarea de acolo, şi coteşti la dreapta după colțul clădirii; ea nu te va urma, dar nu mai trebuie să te vadă. Mergi spre vest până ajungi la magazinul de înghețată. Iți poți parca maşina în spatele lui."

Când Georgia a fost satisfăcută în cele din urmă că puteam urma ordinele, mi-a dat o misiune dură.

- Ai încredere în mine? Bun! Du-te la adresa asta şi fă-l la rotulă pe nemernicu-ăsta.

- Să-l fac la rotulă?

- I-un termen de argou. Impuşcă-l în genunchi. In ambii genunchi. Vrem să-şi petreacă restul vieții într-un cărucior cu rotile. Ah - şi smulge telefonul din priză! Poartă mănuşile astea, poartă pantofii ăştia... foloseşte pistolul ăsta, uite muniție, uite un amortizor, pune totul în sacul ăsta pentru gunoi şi adu-l înapoi ca să fie distrus.

- Glumeşti.

- Noi nu glumim cu chestii de-astea.

- Să-l împuşc în genunchi... asta-i destul de dificil. Mai ales dacă-i în mişcare.

- Dacă nu poți...

- Pot.

- Ai prefera mai bine să-l omori?

M-am gândit două secunde.

- Ce-a făcut?

- Nu-ți place să lucrezi ca gorilă, aşa-i?

- Trebuie pur şi simplu să ştiu...

- Este un act justițiar, a spus ea. Individul este un violator. Siluieş-te fetițe. Cea mai mică are şase ani. Iar după aceea le ucide. Mâine îl apucă nebunia. Schilodeşte-l în seara asta şi vei salva trei vieți despre care ştim... probabil şi mai multe dacă începe să umble prin timp.

- Pot să te-ntreb ceva? Cine ia deciziile astea?

Ea a clătinat din cap.

- Este o informație la care n-ai acces. Gândeşte-te la situație în fe-lul următor. Făptaşii aleg când să fie făptaşi. Noi încercăm să asigu-răm soluții permanente. Tipul din seara asta este un nenorocit periculos. Fă-ți treaba şi mâine va fi doar un nenorocit. (A ridicat din umeri.) Sau un cadavru. Ambele posibilități fac parte din contract. Care ți-e mai uşor. Sau mai plăcut. Tu alegi.

- Nu sunt un psihopat.

- Păcat... Avem realmente nevoie de unul. Pentru cazurile mari.

Am ignorat remarca aceea.

- Avem mandat de prevenire?

Georgia a negat încetişor.

- Legea respectivă n-a fost încă votată. Dar nu putem aştepta. Pof-tim - uşurează-ți conştiința. După ce-l aranjezi, aruncă pe jos plicul ăsta din punga de plastic.

- Ce-i în el? Bani?

- Tăieturi din ziare. Despre cum îşi va tortura victimele. Lasă-l pentru polițai, ei o să se prindă. Nu atinge nimic, nu lăsa amprente.

Au fost şi alte misiuni ca aceea. N-au devenit niciodată mai uşoare.

In viața reală, nu zbori pistolul din mâna omului rău. Oamenii răi nu scapă arma, spun „vai!" şi ridică ochii spre cer - nu, ei trag în tine. Cu tot ce au, cu gloanțe, mortiere şi mine care-i retează picioarele

amicului tău cel mai bun. Ei te atacă întruna, împroaşcă sânge şi foc, bubuie explozii, grindine de noroi, carne şi oase. Trebuie să stai cu capul la cutie, cu casca bine înfundată şi să speri că vei avea o şansă de a aşterne un covor de foc, de a-i arde de vii în urlete, doar pentru a-ți cumpăra momentele acelea goale de linişte înfricoşătoare în care aştepți ca să vezi dacă începe din nou. In viața reală, îi bați de le sună apa în cap, numai şi numai pentru a-i încetini. Iar dacă asta nu-i încetineşte, atunci îi omori, îi arunci în aer, îi transformi în fragmente roşii şi grețoase.

La televizor, totu-i perfect. Viața reală este murdară, urâtă, scabroasă, mizeră, putridă, supurantă şi dureroasă. In viața reală, oamenii răi nu se consideră răi, ei se consideră tot buni şi-şi fac treaba pentru asta trebuie să facă bărbații; dar în viața reală, nu există oameni buni, ci doar oameni, care se ucid între ei până ce una dintre tabere este desființată. Şi poate că după aceea, în timp ce culegi bucățile caporalului tău sau ale radiofonistului tău, ai ocazia să stabileşti care-i fiecare tabără. Poate... Şi acela-i momentul în care nu mai contează dacă cineva este sau nu un om bun, fiindcă oricum e mort.

Pentru că în viața reală nu există oameni buni. Ei nu există, tot aşa cum nici tu nu exişti. Ăsta-i adevărul dur şi crud. Tu nu exişti acolo, nu eşti decât altă moarte la televizor, consumată ca un prânz încălzit la microunde până-i momentul să schimbi canalul. Crezi că ai o viață? Nu! Tu eşti pur şi simplu spațiul unde se-ntâmplă tot rahatul ăsta. Cascada aceea de experiențe - nu sunt ale tale, ci tu eşti al lor. Tu eşti şoricelul prins în cursă. Avalanşa timpului, loviturile unui trilion de instantanee cuantice, secundă după secundă, te izbeşte în țărână. Şi indiferent ce îți închipui că eşti, nu-i decât o iluzie - tu exişti doar ca o iluzie de fuzionare temporală a continuității. Şi după suficient de multă vreme, după ce-ți dai seama că nu mai poți îndura răpăiala asta lipsită de sens - indiferent dacă-i vorba despre proiectile de mortiere, gloanțe de puşcă sau raze cosmice atât de minuscule încât nici nu-ți dai seama că ți-au străpuns inima decât după ce-ai mai

citit vreo trei paragrafe - oricum continui. Aşteptând. Mai devreme sau mai târziu, lunetiştii te vor nimeri.

Nu supraviețuieşti, ci doar trăieşti câte o zi, pe rând, câte un moment, pe rând. Umbli cu multă grijă, atent la pasul care poate să facă *clic.* Te uiți, asculți şi niciodată nu te mişti iute... până când trebuie neapărat s-o faci. Şi când o faci, mai întâi îl dobori pe celălalt şi-l ții la pământ şi nu te gândeşti că nu-i frumos, şi nu te gândeşti că nu-i drăguț; ideea este doar să-l împiedici să se mai scoale vreodată. Aşa că faci ceea ce faci, astfel ca el să nu poată face ceea ce face. Şi din când în când, unii îți spun c-a meritat, dar tu ştii mai bine, fiindcă tu eşti cel care poartă ranița prin zona fierbinte, nu ei. In viața reală, viața reală e naşpa.

Aşa că l-am doborât. Pe el şi pe următorii trei. Şi-am învățat să beau Glenfiddich direct din sticlă.

Până într-o dimineață când Georgia m-a târât jos din pat, încă acoperit de vomă şi duhnind, m-a rostogolit în cadă şi a umplut-o cu apă rece. M-a prins de păr şi m-a vârât cu capul sub apă în mod repetat, până am urlat, apoi mi-a turnat pe gât cafea neagră rece şi trezită, până am reînceput să înjur în engleză. Cu capul bubuindu-mi ca un motor cu opt cilindri cu o bielă ruptă, m-a îmbrăcat, m-a dus la sala de gimnastică şi m-a dat pe mâna lui Gunter, instructorul personal. Ceea ce s-a repetat în fiecare zi, la ora şapte. După-amiaza, lecții de limbi străine la Berlitz. In serile de luni, poligonul de tir - experiență directă cu arme din prezent şi până la puştile cu cremene. Marți, ore de istorie mondială. Miercuri, Academia de Ținută a domnişoarei Grace - nu glumesc! Joi, Alcoolicii Anonimi. Vineri, seara de filme. Cu Georgia. Nu ca un cuplu ce avea o relație, ci pentru aclimatizare culturală. Sâmbătă, atribuire de cercetări şi cină la Georgia acasă. Nu ca un cuplu ce avea o relație, ci pentru raportul săptămânal complet. Duminică... micul dejun cu Georgia.

Ea nu mi-a salvat viața. A făcut-o să merite să fie îndurată. Mai ales când am început să dormim împreună. Nu la ea acasă, nici la mine - nu accepta aşa ceva. Mergeam într-unui dintre motelurile acelea

mici, parcă făcute din carton, de pe Cahuenga, acolo unde intră în Ventura, la jumătatea distanței până la San Fernando Valley. Ea avea nevoie de pericol şi eu aveam nevoie de sex. Aşa că am mototolit aşternuturile ca o zonă de război, regulat, timp de trei luni, în fiecare sâmbătă seara... până la următorul temposeism, când eu a trebuit să plec la Symlar şi să urc trei ani prin timp, şi chiar dacă eram pregătit pentru asta, ba chiar mă gândisem că poate ar trebui să-i cumpăr un inel de logodnă, ea depăşise momentul şi acela a fost sfârşitul. Aceea a fost raza cosmică prin inima mea.

Am găsit altceva de făcut în serile de marți şi mi-am îngăduit un pahar de scotch de fiecare dată după ce terminam o treabă murdară. Uneori şi după treburile curate. Nu mă ajuta cu nimic. Şi i-am spus ei care era motivul.

Nu, nu era vina ei. Era cealaltă chestie. Chestia cu omul bun. Eu nu mă simțeam un asemenea om. A ucide în numele păcii este ca şi cum ai face sex în numele castității. Nu ține...

Georgia s-a oferit să-mi anuleze contractul şi să mă trimită undeva la pensie; în tot cazul, o meritam. Insă nu... dintr-un motiv necunoscut, am refuzat. Poate din cauză că mai era încă destulă treabă de făcut. Poate din cauză că încă mai doream să cred că exista ceva în care să crezi. Ce dracu'! Era mai bine decât să stau în cur şi să-mi intoxic ficatul.

De aceea am luat plicul şi am lăsat sticla. Poate că într-o bună zi aveam să găsesc toate explicațiile, dar deocamdată nu le mai căutam.

Am aşteptat prima victimă la slujbă şi am urmărit-o până acasă. Brad Boyd. Locuia într-un apartament cu curte interioară, la est de Vine. Peste două luni şi jumătate, vecina afurisită care-i urăşte câinele şi motocicleta va fi ultima persoană care l-a văzut. Va zbiera la el pentru că motocicleta stă pe alee, în calea tuturor; după aceea o va răsturna. El o va ridica, va sui pe şa, o va întoarce astfel încât ambele țevi de eşapament să fie îndreptate spre vecină şi va ambala cât mai sonor posibil, revărsând nori uriaşi de fum cu miros de benzină; după care

se va îndepărta, vuind. Ora douăzeci şi unu şi jumătate, într-o seară fierbinte de joi, în luna iulie. Este o Yamaha albastră cu motor în doi timpi, 750 cc, o motocicletă de dimensiuni mijlocii; nu va fi găsită niciodată. Am lăsat victima aceasta acasă, uitându-se la televizor. Strălucirea albastră a ecranului era vizibilă din stradă.

Am plecat spre Valley şi am trecut pe lângă casa din Van Nuys a lui Weiss. El încă trăieşte cu maică-sa, tatăl i-a murit acum un an; este în ultimul an la colegiul Fernando Valley din Northridge. Camera lui este în spatele casei şi nu pot să văd nici o lumină. Insă maşina lui este pe aleea de acces.

A patra victimă locuieşte pe Hyperion, în zona Silver Lake şi ia autobuzul spre centru, unde lucrează la o bancă. Mă urc în autobuz în fața lui, mă aşez pe un scaun care să nu fie în raza lui vizuală şi-l studiez până la Hill Street. Randy nu-ştiu-cum. Un puşti slăbănog, cu ten foarte deschis, prea drăguț ca să fie băiat; dacă-i pui o rochie, îl poți duce oriunde. Probabil că-n şcoală fusese mereu tachinat.

După aceea verific locurile unde au fost zăriți ultima dată. De celelalte victime mă voi ocupa săptămâna viitoare; vreau mai întâi să citesc cartierul. Maşina lui Weiss va fi găsită pe Melrose Avenue, la două-trei cvartale spre est de luminile promițătoare din La Cienega. Parcată regulamentar, cu portierele încuiate. El plecase undeva şi nu mai reapăruse. Mă opresc de cealaltă parte a străzii. Mă reazem de botul cald al Mustang-ului şi studiez zona. La prima vedere, pare destul de inocentă.

Acest ungher uitat din Hollywood-ul de Vest este o zonă temporală în sine, cu majoritatea componentelor păstrate din anii douăzeci şi treizeci. In 1967, Melrose este presărată de micuțe şi ieftine galerii de artă, oferte de decorațiuni interioare şi câteva magazine de mobilier care speră să ajungă la modă. Este o arteră dezolantă, chiar şi în timpul zilei.

Seara, strada este aridă şi pustie, felinarele chihlimbarii sunt ca nişte urme de acnee în noapte; câteva străzi mai departe, animația

sclipitoare se revarsă pe La Cienega, dar aici este nepopulat, cu clădirile ghemuite, întunecate şi goale, unele lângă altele, aşteptând întoarcerea zilei şi iluzia vieții. Pâlpâiri de neon luminează din vitrine negre. Ocazionale uşi cu lămpi roşii sugerează lumi secrete.

Puține automobile se plimbă pe aici, chiar şi mai puține suflete se zăresc pe trotuare - doar oaza întâmplătoare a unui restaurant ferit, care rămâne deschis chiar şi după plecarea ultimului consumator; clienții care ies se mişcă rapid din uşile scăldate în lumină până la siguranța maşinilor care-i aşteaptă, strecoară o bancnotă în mâna valetului şi pier tăcuți în noapte.

In filme, mai ales în westernuri sau în peliculele de război, de foarte multe ori cineva spune: „Este linişte, e prea linişte". Sau: „Fiți atenți! Până şi păsările au amuțit." Aşa se face-n filme, dar treburile nu stau la fel în zona fierbinte. In zonă, seamănă mai degrabă cu un temposeism mic. Ai senzația, sentimentul... că aerul nu are tocmai gustul firesc. Iar când simți asta, uneori părul de pe ceafă începe să ți se zbârlească. Te opreşti, te uiți în jur, te uiți după motivul pentru care ți se zbârlesc firişoarele de păr. Uneori nu-i decât o schimbare a direcției vântului şi felul în care iarba unduieşte pe coasta dealului, iar când priveşti undele acelea îți dai seama că una dintre ele nu seamănă cu celelalte. Şi te trezeşti în propria viață într-un fel care face ca restul zilei să pară somnambulism.

Uneori senzația nu înseamnă absolut nimic. Uneori este cauzată pur şi simplu de prea multă cafea. Dar este reală şi înveți s-o respecți oricum, fiindcă tu eşti acolo, în toiul acțiunii, iar cel care a trasat scheme frumoase pe tabla neagră nu este. Te azvârli pe burtă... şi clipa aceea în care te azvârli pe burtă şi auzi cum proiectilul trece pe deasupra capului tău, în loc să treacă prin măruntaiele tale... clipa aceea compensează toate celelalte clipe când te-ai aruncat pe burtă şi peste tine n-a trecut nimic.

înveți să fii atent la senzația aceea. Nu te destinzi niciodată. Peste ani de zile, chiar şi după ce Delta s-a îndepărtat mult în timp, tot mai

eşti atent. Asculți lumea, ca şi cum ar tică o numărătoare inversă. Asculți, şi deja nici măcar nu mai ştii ce anume asculți.

Stând pe Melrose, am simțit ceva. Nu am avut aceeaşi senzație, totuşi era o senzație. Sentimentul că aici mai exista *cineva.* Cineva care ieşea noaptea. Iar băieții buni nu şi-ar fi dorit să fie aici când apare el.

Întoarce-te in maşină. Lasă-te pe spate şi dispari in umbre. Stai şi aşteaptă, fără să aştepți nimic în particular. Doar ca să vezi ce apare în beznă. Eşti de planton. Ochii şi urechile larg deschise; mintea cuplată pe viteza maximă. Priveşte. Citeşte strada.

Artera are o viață vampirică proprie. La răstimpuri se întrezăresc mişcări. Un băiat-bărbat, uneori doi. Uneori un băiat-fată. Copiii nopții ies din coşciugele din timpul zilei şi plutesc unul câte unul prin umbre, pâlpâind vremelnic în existență, pentru un cvartal sau două, după care dispar la fel de efemer. Ce se întâmplă aici nu-i evident pe moment.

In cele din urmă, am coborât din maşină şi am pornit pe jos. Spre vest, unde Melrose coteşte spre La Cienega. Încotro merg băieții-bărbați? De unde vin?

Ah!

Lumini, la o jumătate de cvartal spre est. O galerie de artă întunecată, cu o parcare nepavată. Locul este întunecos, neiluminat. In spate, un patio acoperit şi îngrădit. Discret. Modest. Şters până la punctul invizibilității. Ai putea trece de o mie de ori cu maşina pe lângă el fără să-l observi, chiar dacă ai fi în căutarea lui. Este tăinuit. Cei care se ascund sunt fie speriați, fie în toiul urmăririi. In ambele cazuri, sunt periculoşi.

Câțiva adolescenți stau în parcare şi fumează, pălăvrăgesc. Aici nu-i loc decât pentru câteva maşini. Bâjbâi prin buzunare în căutarea unui pachet de țigări. M-am lăsat de fumat când a murit Ed Murrow, apoi din nou când am plecat din Da Nang, şi pentru a treia oară când am coborât din avion în San Francisco; a treia oară a fost definitiv, totuşi continuă să fie util să am țigări la mine. Scot una din

pachet, mă apropii de băieții-fete, cer un foc, mulțumesc, încuviințez din cap, aştept.

- Eşti nou?

Ridic din umeri.

- Tocmai m-am întors în oraş.

- Unde-ai fost?

- In Vietnam.

- Oho! Am auzit că-i destul de rău.

- Este. Şi e din ce în ce mai rău.

Băieții n-au nume adevărate. Cel înalt şi slab, cu păr negru şi drept, este „Mame". Cel scund şi rotofei este „Peaches". Blondul este „Snoopy".

- Ție cum îți zice?

- Solo.

- Napoleon?

- Han.

- Ce-ai făcut în Vietnam?

- Pilotam un elicopter. Ii zicea Şoimul Maltez.

Aproape că am adăugat „Am pornit pe râu, în sus, ca să ucid un bărbat pe nume Kurtz." Dar n-am făcut-o. Ei n-ar fi înțeles, poate doar peste vreo doisprezece ani. Mă îndoiam că vreunul dintre ei îl citise vreodată pe Conrad sau pe Chandler. Mame era mai degrabă fan Bette Davis decât Humphrey Bogart. Ceilalți doi... era greu de spus. Probabil că se dădeau în vânt după Shaun Cassidy.

-Intri?

Am tras din țigară.

- Într-un minut.

Am rămas discret, ascultând. Băieții-fete bârfesc, întrerupându-se reciproc, despre cineva numit Jerry şi iubirea lui neîmpărtăşită pentru altcineva numit Dave, atât doar că Dave are un iubit. Jerry are şi el un secret. Scumpo, n-avem toți? Ah, ştiți ceva? Apropo de secrete, Dennis are de fapt douăzeci şi trei de ani, se ascunde de încorporare,

se-ntâlneşte cu Marc. Marc? Curios. Marc are păduchi laţi, i-a luat de la Lane. De la Lane? Fetiţa aia? Lane nu-i nici măcar numele ei adevărat. Nu ştiţi că-şi înşală sponsorul? Auziţi, voi aţi întâlnit-o pe fata cea nouă? Aia cu accent sudist? Care, Domnişoara Scarlett? Mai degrabă, Domnişoara Nas-pe-sus. E cu totul exagerată. Nu-i decât o piersicuţă dulce din Georgia. Mie mi s-a părut c-a zis că-i din Alabama. Nu contează. O crezi? Scumpo, eu nu mă cred nici pe mine. Zice c-a mers travestită la balul de absolvire. In Alabama? Fată, o să cred asta când o s-o aud de la Rock Hudson Jr.!

Mame se întoarce brusc spre mine.

- Ai tras bine cu urechea?

Ridic din nou din umeri.

- Nu-i cunosc pe oamenii ăştia. Pentru mine nu-nseamnă nimic.

Satisfăcut, Mame se întoarce către ceilalţi. Ai auzit de Ducesă şi Prinţesă? Ştiu doar ce mi-ai zis tu. Au fost arestate - travestite - pentru c-au furat o maşină. A mai auzit cineva, ceva? Eu, nu. Voi le-aţi văzut vreodată travestite? Nu, este? Eu le-am văzut. Prinţesa e lut din slut. Ea şi Ducesa sunt Baby Jane şi Blanche. Mă-ntreb cine-o să le cumpere garderoba. Scumpo, un singur capot de-al Prinţesei e-ndeajuns de mare pentru noi trei laolaltă. Dacă suntem prietenoase. Eu sunt prietenoasă, foarte prietenoasă. Scumpo, fii serioasă. Ce-o să facem noi două împreună - să ne frecăm pisicuţele, să-ncercăm pălărioare şi să chicotim?

Bârfa este utilă. Trasează harta terenului social. Iţi spune în ce direcţie curg energiile. Iţi spune cine-i important. Este modul rapid prin care să te cuplezi la gestaltul social. Găseşte-mi trei bârfitori şi pot afla totul despre o comunitate. Atât doar că asta nu-i o comunitate. Aici este un vârtej fragmentar de trupuri ce se rotesc. Un mediu cuantic, cu particule care apar şi dispar atât de rapid, încât pot fi detectate doar prin dârele lăsate în urmă.

In cele din urmă, intru. Nu există nici o firmă, dar locul se numeşte Gino's. Intrarea costă cincizeci de cenţi. Bărbatul de la uşă are

patruzeci şi cinci, poate cincizeci de ani. El este Gino. Are păr cârlionțat, negru, nițel prea negru. Şi-l căneşte. OK, poate peste cincizeci de ani. Pare grec. Îmi întinde un bilet roşu rupt dintr-o bandă, din genul anonim şi numerotat care se folosesc în cinematografe. Valabil pentru o apă minerală. Recită regulile. Este un club pentru oameni peste optsprezece ani. Fără droguri, fără băutură. Dacă se aprinde lumina albă, înseamnă c-a sosit Brigada Vicii, se opreşte dansul.

Patioul de afară este ticsit cu adolescenți, toți băieți; unii chicotesc, alții sunt serioşi. Câțiva stau foarte apropiați. Unii stabilesc contact vizual, alții se întorc cu spatele, stânjeniți. Alții stau tăcuți, posaci, pe bănci masive în lungul pereților. Banchete-suporturi pentru ghivece? Poate că locul ăsta a fost cândva o pepinieră.

Patioul face legătura cu a doua clădire, ascunsă convenabil îndărătul galeriei de artă. Invizibilă de pe stradă. Perfect! înăuntru este mai întuneric decât pe patio. O scanare scurtă dezvăluie un bar, sticle de coca-cola; într-un colț, o masă de biliard, în altul un automat de pinball. Tonomatul cântă o melodie a Dianei Ross şi The Supremes; câțiva băieți o acompaniază în falsetto. *Love Child.* Şi o zonă pentru dans. Dar nu dansează nimeni. Aceeaşi stânjeneală de la balurile din liceu.

Ii examinez fără grabă pe cei dinăuntru; aproape nici unul nu-i trecut de douăzeci şi cinci de ani. Cei mai mulți dintre băieții de aici sunt fetițe din liceu, chiar şi cei de vârsta colegiului. Câțiva pretind că sunt misogini, altora nu le pasă. La răstimpuri, doi sau trei pleacă împreună. Ascult conversații. Alte bârfe. Unele disperate. Năzuințe. Aprecieri. Speranțe. Şi obişnuitele pălăvrăgeli despre colegi, profesori, şcoli, filme... şi Shaun Cassidy.

In spatele meu, cineva spune altcuiva:

- Hai să mergem la Stampede.
- Ce-i Stampede?
- N-ai fost niciodată acolo? Haide!

Ii urmez afară. Discret.

Stampede se află pe Santa Monica, lângă colțul cu Fairfax. Este o berărie. Interiorul a fost decorat astfel încât să semene cu o stradă dintr-un western. Tenda cu imitație de țigle din jurul barului are un cuguar împăiat. Luminile negre fac să strălucească tricourile albe. Clienți tineri, trecuți de vârsta majoratului, ceea ce le permite să intre în localurile care vând băuturi alcoolice. Un patio mic se întinde până în spate. Locul este plin de băieți-bărbați care se învârt de colo-colo, privindu-se şi pretinzând că nu se învârt de colo-colo şi se privesc, imaginându-şi, dorind, visând. Unii îmi cercetează chipul. Salut cu o mişcare indiferentă a capului, apoi le întorc spatele. Tonomatul cântă *Light My Fire,* Jim Morrison şi The Doors. Dacă Gino's este liceul, atunci Stampede este anul întâi la colegiu. Aici băieții arată mai mult a băieți, totuşi continuă să pară mult prea tineri.

Ştiu ce este - sunt neterminați. Ei nu ştiu cine sunt. N-au fost nevoiți să plonjeze în noroi, rahat şi sânge. In ei n-a tras nimeni.

Două perechi intră pe uşa din față, cu nevestele atârnând posesiv de brațul soților. Câțiva homo schimbă priviri între ei. Turişti. Vizitează grădina zoologică, circul monştrilor. Până acum n-au mai văzut poponari adevărați. înapoia mea, cineva şopteşte răutăcios:

- Soții o să se-ntoarcă săptămâna viitoare. Fără peştoaice. Aşa se-ntâmplă mereu.

La două cvartale spre vest, este alt bar, The Rusty Nail. Acelaşi lucru, doar poate că clienții sunt poate mai grosolani, puțin mai în vârstă. La două cvartale spre est, The Spike. La est de el, un bar sado-maso. Bun, m-am prins. Librăria erotică Circus of Books este deschisă non-stop; merg în secțiunea pentru adulți şi cumpăr un exemplar din ghidul gay al lui Bob Damron. Asta-i ceea ce-mi trebuie. Mă întorc în apartament şi trasez X-uri pe hartă. Nici o surpriză. Georgia avea dreptate. Baruri şi băi publice frecventate de homosexuali. Alte coincidențe.

Trasez liniile ce unesc X-urile. Traficul merge înainte şi înapoi pe Santa Monica Boulevard, ocazional până la Gino's, pe Melrose. Pe

Beverly există localul The Stud. Intrarea prin spate. O ironie neintenționată. De plafonul înalt atârnă biciclete, canoe şi balansoare. Este funky şi, pentru scurt timp, la modă. Mai sus pe Sunset, dau peste Sea Witch. Globuri de cristal în năvoade şi o panoramă minunată a luminilor oraşului. Se îngăduie dansurile... pe furiş. Pe Santa Monica, puțin la vest de La Cienega, ascuns printre luminile orbitoare ale panourilor publicitare, alt club de dans pitit. Toți testează limitele legii.

Timp de două săptămâni verific toate barurile, toate cluburile. Totuşi prima mea intuiție rămâne cea mai puternică. Gino's este terenul de vânătoare. O simt. Nu trebuie să ascult tremurul firişoarelor de păr.

Pe măsură ce serile se încălzesc, ceva se trezeşte. In văzduh se simte o agitație. Se pregăteşte o subcultură estivală intrată în călduri. Anul acesta este doar îndrăzneață. La anul va fi mai rău, autodistructivă. In anul următor, 1969, va face implozie. Dar acum, în momentul acesta, încă nu şi-a dat seama ce este.

Sunt copiii născuți în explozia demografică de după al Doilea Război Mondial, sumedenia de puşti care ies simultan din adolescență, cu sângele clocotind, cu dorințe, nevoi şi doruri haotice, sălbăticie descătuşată, rebeli fără pauză; cei care cred că au primit o educație aleasă la colegiu, dar şi cei care-i disprețuiesc, nevoiți fiind să trudească pentru pâinea zilnică - toți excitați la culme, posedați de sentimentul de libertate care apare la volanul unui Mustang, al unui Ford Camaro, al unui VW Broscuță, lubrifiați din belşug cu benzină ieftină, marijuana, bere şi hormoni clocotitori, ieşiți pe străzi, căutând toiul acțiunii.

Iar acțiunea nu-i undeva anume, ci este peste tot, iar hărmălaia şi mirosurile îmbâcsesc serile. Heterosexualii merg pe Sunset Strip sau pe Ventura Boulevard. Sau se plimbă cu maşinile în sus şi în jos pe Van Nuys Boulevard, ori pe Rosecrans Avenue şi mai ales pe Hollywood Boulevard. Insă ceilalți - cei tăcuți, cei care nu vânează

fete, elevii şi studenţii la muzică, teatru şi arte, băieţii timizi şi băieţii năvalnici - după toţi anii de dorinţe, îşi găsesc finalmente un loc căruia îi aparţin, unde există şi alţii exact ca ei. Nu, nu exact ca ei, dar destul de aproape. Aici sunt alţii care vor înţelege. Sau nu vor înţelege. Există foarte multe tipuri diferite, foarte multe moduri diferite de a fi gay. Insă măcar pentru foarte puţin timp, în locurile astea secrete şi tăinuite, ei nu vor trebui să pretindă ,că nu doresc ceea ce-şi doresc.

In timpul zilei, vor tuna şi fulgera despre incorectitudinea discriminării şi despre hidoşenia războiului... dar seara, toţi doresc să facă sex. Asta-i ceea ce se revarsă de aici. Senzualitatea dezolantă a singurătăţii. O subcultură în călduri, un mic simptom al unei boli mai grave care devine un subiect fierbinte în toate ziarele clocoteşte în ziare.

Micile noastre victime - le prind fotografiile pe perete şi le studiez - sunt carne de tun. La fel de inocente ca băiatul care a călcat pe mina terestră, la fel de neterminate ca puştiul cel nou care a primit un glonţ în cap de la un lunetist din junglă, la prima lui misiune de planton, la fel de proaspete şi de naive ca acela care a fost înjunghiat de o prostituată din Saigon. Şi la fel de stupide şi încrezătoare ca găozarul care s-a dus acolo fiindcă a crezut că era datoria lui şi s-a întors cu pietre funerare în inimă.

In cele din urmă le-am luat fotografiile de pe pereţi şi le-am băgat într-un dosar, ca să nu fiu nevoit să le privesc feţele şi întrebările fără răspunsuri dinapoia ochilor.

Nu ştiam prea multe despre homosexuali. Nici nu voiam, de fapt, să ştiu. Dar începeam să înţeleg. Toate informaţiile mele erau eronate.

Am reluat supravegherea victimelor. Le identificasem pe primele şase. Le consemnam obiceiurile, rutinele, mişcările. In cea mai mare parte era pregătirea de bază. Confirmarea detaliilor pe care le ştiam deja. Joi, victima numărul unu apare în parcare. Brad-boy. Pe motocicletă. Vine chiar îndărătul lui Mame, împingându-l în joacă cu roata din faţă. Fără măcar să se întoarcă, Mame leagănă din fund şi spune:

- Vrei să-ți dai drumul?

Mame are acum o şuviță blondă în părul său negru. Ceilalți îl înconjoară. Brad zâmbeşte larg, se relaxează pe motocicletă, în cele din urmă se oferă să-l plimbe pe nerăbdătorul Lane şi demarează cu el zgomotos, bun prilej pentru a se alege cu păduchi lați.

Peste câteva seri, Jeremy Weiss apare la Gino's. Bingo! Conexiunea. Georgia avusese dreptate. Homo. Păpuşei. Libido.

M-am contopit cu umbrele. Am privit. Era vrăjit de un păpuşei blond şi micuț, care nu putea fi deranjat. Acesta să fi fost Jerry despre care spusese Mame? Iubirea neîmpărtăşită pentru Dave, care are un iubit? L-am urmărit tot restul serii. Destinația lui era o clădire galbenă şi lipsită de personalitate, la câteva cvartale spre est. Pe uşă era o firmă foarte mică. Trebuia să te apropii mult ca să poți citi. CAPT. Club Atletic Pentru Tineri. Hmm. Aveam sentimentul că ***nu*** era o sală de gimnastică. Am privit uşa o vreme. M-am gândit.

Dispuneam de trei săptămâni până la dispariția primei victime. Căpătasem o orientare destul de bună în terenul de vânătoare; aceasta era ținutul acțiunilor de o noapte. Făptaşul nu cunoştea victimele. El vâna, la fel ca toți ceilalți, dar vâna pentru cu totul alt gen de incitare. Bănuiam că victimele nu-l cunoşteau. Ele îl întâlneau, apoi dispăreau. Nu aveam să descopăr nici o altă conexiune.

Trebuia să mă gândesc la asta. Cum să-l identific pe nemernic. Domnul Moarte. Aşa-i spuneam acum. Cum să-l opresc? Să discut cu Georgia. Ea făcuse sugestii, majoritatea implicând acțiunea mea directă. Insă după cum merg lucrurile, agentul de teren este independent, are autoritate completă. In traducere: tu iei decizia.

Era târziu. Trecuse de miezul nopții.

Matt Vogel. Slăbuț. Față rotundă, ochi rotunzi, de cățeluş. Fire dulce. In parcarea de la Gino's, singur lângă perete, între două maşini, acolo unde nu-l putea zări nimeni. Cu brațele cuprinzând genunchii, cu fruntea îngropată în ele. Cât pe-aici să nu-l văd. M-am retras un pas şi am mai privit o dată. Da, era Matt. Proaspăt absolvent de liceu.

Lucrează ca debarasor într-o cofetărie locală. Dispare peste două luni. Victima numărul doi.

- Ce vrei?

S-a uitat la mine cu ochi mari. Îngroziți,

- Ai pățit ceva?
- Ce-ți pasă?
- Pari necăjit.
- Au aflat ai mei. Tata m-a dat afară din casă.

N-am ştiut ce să spun. M-am scărpinat pe gât. In cele din urmă am întrebat:

- Cum a aflat?
- Mi-a căutat prin lenjerie.
- Ți-a găsit revistele?

A şovăit.

- Mi-a găsit chiloțeii. Îmi place să port chiloței de fată. Se simt mai moi. I-a rupt pe toți.
- Am cunoscut un locotenent căruia îi plăcea să poarte chiloței de fată. Nu-i mare şmecherie.
- Adevărat?

Nu, nu era adevărat. Era un joc pe care-l jucam noi. De câte ori cineva spunea o poveste horror despre oricine sau despre orice, alt-cineva cunoştea un locotenent care făcuse acelaşi lucru. Sau mai rău.

- Da, i-adevărat. Auzi, nu poți să stai aici toată noaptea. N-ai unde să te duci?

A clătinat din cap.

- Aşteptam... să văd dacă apare cineva cunoscut... poate reuşeam o lipeală.

Am observat că nu folosise cuvântul „prieten". Asta era proble-ma acestei mici zone de război. Nimeni nu-şi face prieteni. Îmi amin-team adăposturile individuale şi tranşeele în care ne îmbrățişam unul cu celălalt ca frații, ca amanții, în timp ce noaptea exploda în jurul nostru. Dar aici, dacă doi dintre aceşti băieți-bărbați se îmbrățişau, nu

bombele erau cele care explodau. M-am întrebat dacă ei aveau aceeaşi spaimă de a muri singuri... poate că era chiar mai puternică.

El renunțase să-l mai aştepte pe Făt-Frumos. Domnul Ideal nu venea. Şi nu apăruse nici măcar Domnul Ideal Provizoriu.

- Uite care-i treaba, e târziu. Eu locuiesc la două cvartale de aici, destul de aproape.

Văzându-i privirea suspicioasă, am spus:

- Poți să te culci pe sofa.

- Nu, nu-i nevoie. Pot să dorm la băi.

- La băi?

- La CAPT. Ai fost acolo?

Am clătinat din cap.

- Costă numai doi dolari. Şi-mi pot face duş dimineața, înainte să plec la muncă. Scotty poate chiar să-mi spele hainele.

- Eşti sigur?

- Nu.

Cel puțin era onest.

- Bine. Atâta vreme cât ai unde să te duci. Asta nu e un loc prea sigur...

Şi dacă Domnul Moarte a început mai devreme? N-am vrut însă să spun asta. Nu voiam să-l îngrozesc pe puşti.

- Aici e la fel de sigur ca oriunde altundeva...

Ceva din felul cum a spus-o mi-a atras atenția.

- Ți-a făcut cineva ceva?

- Uneori oamenii strigă vorbe, când trec cu maşinile pe-aici. Doi tipi m-au alergat odată cale de un cvartal, după care au renunțat şi s-au întors la maşina lor.

Am dat să plec, apoi m-am întors. Nu voiam să-l las singur. La naiba!

- Uite... poți să vii cu mine. N-o să... am drob în frigider. Şi-nghețată. Dacă vrei să-mi povesteşti, te-ascult. Dacă nu vrei, n-o să te sâcâi. Poți sta vreo două zile, până te-mpaci cu-ai tăi. De acord?

Matt se gândeşte. Pare dulce şi inocent, dar a învățat cum să fie bănuitor. Ăsta-i mersul vieții. întâi te arde, apoi te-ngheață.

Expresia lui este suspicioasă.

- Eşti sigur?

La dracu', bineînțeles că nu-s sigur! Şi asta o să beleasc㠄 linia temporală. Sau nu? Prin cap îmi trece un gând. Un gând urât. Nu-mi place, dar poate... momeală? Nu ştiu. Da' ce naiba, nu-1 pot lăsa aici într-o parcare de pământ bătătorit!

- Da, haide!

Se ridică în picioare, îşi scutură blugii.

- N-aş face-o, dar...

- Da, ştiu.

- ...te-am mai văzut pe-aici. Gino zice că eşti în regulă.

- Gino nu mă cunoaşte.

- Ai fost în Vietnam.

O afirmație, nu o întrebare. Ar fi trebuit să-mi fi dat seama. Nu sunt invizibil aici. Unele bârfe sunt despre mine.

-Da.

Am fost în Vietnam. Arăt cu mâna pe stradă.

- Hogeagul meu e-ncolo.

- Ai văzut vreun...

- Mai mulți decât aş fi vrut.

Replica mea este un pic prea grosolană. El amuțeşte.

De ce fac asta? De ce nu? Este o ocazie să rup coaja şi să privesc rana.

- Pe mine mă cheamă Matt.

- Da, ştiu.

- Pe tine cum te cheamă?

- Ah, da. Pe mine mă cheamă... Mike.

- Mike? Crezusem că te cheamă Hand (Mână). Hand Solo. Dar asta-i ca... un apropo, nu? Pentru că toată lumea ştie ce-i o „mână solo", este?

- Da. Aşa-i. Este-un apropo.

- Bine. Mă bucur de cunoştinţă, ***Mike.***

Ne strângem mâinile, acolo pe stradă. Asta schimbă dinamica. Acum ne ştim unul pe celălalt. Mai mult decât înainte, oricum. Pornim mai departe.

Este drăguţ într-un fel greu de definit. Dacă mi-ar plăcea băieţii, el ar fi genul de băiat care mi-ar plăcea. Dacă aceasta ar fi lumea în care aş dori să trăiesc, el ar fi frăţiorul meu mai mic. I-aş pregăti ciocolată fierbinte. I-aş citi poveşti seara la culcare şi l-aş înveli înainte să doarmă. Şi aş bate pe oricine ar glumi pe seama lui la şcoală.

Dar aceasta nu-i lumea aceea, ci este lumea unde bărbaţii nu stau prea aproape de bărbaţi, fiindcă... bărbaţii nu fac aşa ceva.

-Mike?

-Da.

- La tine pot să-mi fac duş?

- Bineînţeles.

- Doar să-mi scot mirosul ăsta de transpiraţie.

- Când te-a dat afară tatăl tău?

- Acum două zile.

- Şi stai pe stradă de două zile?

-Da.

- Ce scârbă!

- Ba nu, are dreptate.

- Ba n-are deloc. Cine-şi dă copii afară din casă ***nu are*** dreptate.

Matt nu răspunde. Este sfâşiat între simţul greşit orientat al loialităţii şi recunoştinţa pentru cineva care încearcă să înţeleagă. Se teme să contrazică.

Ajungem la piciorul scării. Ezit. ***De ce*** fac asta? Iritat, mă răstesc:

- Pentru că asta-s persoana care sunt!

-Poftim?

Matt mă priveşte, încruntat.

- Scuză-mă. Vorbeam de unul singur. Ăsta-i răspunsul care pune capăt dezacordurilor.

- Aha...

Mă urmează pe trepte.

Priveşte în jurul apartamentului şi se uită la hărţile de pe pereți. Sunt recunoscător că am scos fotografiile. S-ar fi speriat serios să-şi vadă aici poza de absolvire.

- Eşti polițai?

- Nu. Sunt... cercetător.

- Astea parcă ar fi făcute de-un detectiv. Ce cercetezi?

- Şabloane de trafic. Este... ă-ă-ă, sociologie. Studiem comunitatea gay.

- N-am auzit niciodată să i se spună aşa. „Comunitatea gay."

- Păi, de fapt, nu, pentru că nu-i prea mare. (Cel puțin deocamdată.) Nimeni n-a studiat însă vreodată cum funcționează totul şi de-aceea...

- Tu nu eşti gay, nu?

Răspunsul la întrebarea asta nu-i simplu. Nici eu însumi nu-l ştiu. Noaptea se întinde de-a pururi aici. Ziua nu-i decât o întrerupere neplăcută.

- Uite cum stau lucrurile, în clipa de față nu sunt absolut nimic. Bine?

- Bine.

Ii pun masa. Pălăvrăgim o vreme. Despre nimic special. In general despre mâncare. Mâncare din autoserviri. Mâncare din restaurante. Mâncare din armată. Cantine. Rații. Fast-food. Mâncare adevărată. Locuri pe unde am fost noi. Hawaii. Disneyland. San Francisco. Las Vegas. Familia lui a călătorit mai mult decât a mea. El a văzut o parte mai mare din țară decât mine.

In cele din urmă, amândoi ne dăm seama că-i târziu. El intră la duş, îi arunc o pijama, prea mare, dar asta-i tot ce am, şi-i duc hainele la parter, unde avem spălătoria. Tricou, blugi, şosete albe flauşate, chiloței roz, nailon moale, nițică dantelă. Şi ce dacă?

Este un puşti dulce. Prea dulce, de fapt. Rahat! Are dreptul la o excentricitate. Cine ştie? Poate c-o s-ajungă locotenent. Când mă-ntorc, îl găsesc deja ghemuit pe sofa.

Dormitorul meu este mobilat ca un cabinet de lucru. Un birou de lemn, o maşină de scris IBM Selectric, un scaun, un fişet cu cheie. O să mai rămân treaz o vreme, ca să dactilografiez notițele pentru Georgia. Dumnezeu ştie ce-o să creadă ea despre asta. O să-mi ia mai puțin de o oră să-i bag însă hainele în uscător şi-o să le-ntind pe scaun, cu mult înainte de a fi gata să mă prăbuşesc în propriul meu pat.

Georgia m-a învățat cum să scriu un raport. In primul rând, enumera toate faptele. Pur şi simplu ce s-a întâmplat, nimic altceva. Nu adăuga nici o opinie. In primele săptămâni, îmi restituia rapoartele cu toate opiniile mele tăiate cu dungi roşii, groase. In scurt timp am învățat ce era fapt obiectiv şi ce era poveste. După ce ai enumerat faptele, nu-ți mai trebuie nimic. Faptele vorbesc de la sine. Ele îți spun tot. Aşa c-am învățat să-mi facă plăcere să scriu rapoarte, clic-clic-clicul satisfăcător al clapelor maşinii de scris şi furiosul cap rotativ ca o minge de golf al Selectricului, care goneşte înainte şi înapoi pe pagină, lăsând urme precis definite, ca de picioruşe de insecte, pe hârtia albă şi curată. O pagină, două. Rareori mai mult. Dar întotdeauna are succes. Dactilografiatul mă calmează, mă ajută să-mi organizez gândurile.

Atâta doar că dacă nu deții toate faptele, dacă nu deții destule fapte, dacă nu deții nici un fapt, rămâi împotmolit în necunoscut. Asta-i problema.

Mai târziu, mult mai târziu, stau şi mă holbez la tavanul întunecat, aşteptând să vină somnul şi ascult cu atenție sunetul vampirilor de pe stradă. Insă cei mai mulți dintre ei şi-au găsit partenerii şi s-au târât spre coşciugele lor. Aşa că zona de război este tăcută. Cel puțin deocamdată.

Undeva pe-acolo clocoteşte înăbuşit Domnul Moarte. Iar eu tot nu ştiu nimic despre el.

Duminică dimineață. Mă trezesc târziu. Încă mă simt obosit. Mă doare spatele. Simt miros de cafea. Lipăi în bucătărie, purtând doar şortul de pijama. Matt este îmbrăcat în bluza mea de pijama. Ii este prea mare. In mod evident, a renunțat la pantaloni, sunt prea lungi şi-i cad de pe talie. Seamănă cu varianta-băiețel a unui film cu Doris Day. Găteşte omletă cu ceapă şi cartofi. Şi pâine prăjită cu gem de căpşuni. Şi un ibric de cafea proaspătă. Este aproape ca şi cum aş fi însurat.

- E bine? întreabă el, nesigur. Am crezut... vreau să spun că voiam să fac ceva ca să-ți mulțumesc.

- E bine, rostesc cu gura plină. Foarte bine. Poți să găteşti oricând pentru mine.

De ce-am zis asta?

- Ah, hainele tale sunt pe scaunul de lângă uşă. Ți le-am spălat aseară.

- Da, am văzut. Mulțumesc. La amiază, trebuie să plec la muncă. Şovăie. Ă-ă-ă... azi o să-ncerc să-i telefonez tatei. Ă-ă-ă... Dacă nu reuşesc... ziceai ceva despre... două zile...?

- Nici o problemă. O să las o cheie sub preş. Dacă nu-s aici, intră pur şi simplu.

- Ai încredere în mine?

- Nu eşti un hoț.

- De unde ştii?

- Ştiu. Am adăugat: Cei care gătesc aşa nu fură.

Tace pentru o secundă.

- Mama obişnuia să spună că-ntr-o bună zi o să fiu o soție minunată. Tata se enerva rău de tot.

- Se pare că tatăl tău nu prea-nțelege cum merg lucrurile.

Matt mă priveşte, aşteptând o explicație.

- E simplu. Dacă ai grijă de alții, şi ei au grijă de tine. Cel mai bun lucru pe care-l poți face pentru altcineva este să-i găteşti, să-l hrăneşti, să-i serveşti o masă minunată. In felul ăsta, îi spui că tu - în sfârşit, înțelegi... - că tu ții la el.

Se îmbujorează şi-şi ascunde stânjeneala, privind ceasul.

- Trebuie s-ajung la muncă...

Şi se grăbeşte să plece.

Duminică. Nu există noțiunea de după-amiază liberă, totuşi mi-am rezervat nişte ore pentru interes personal. Am plecat în Burbank. N-ar fi trebuit. Nu era acceptat. Făcea parte din contract. Vechea ta viață este moartă. N-o atingi. Totuşi am făcut-o. Le-o datoram. Ba nu, mi-o datoram.

Locul era aproape cum mi-l reaminteam. Copacul din față era mai mare, casa mai mică, vopseaua mai decolorată. Am oprit în față. Am sunat la uşă şi am aşteptat. înăuntru, Shotgun lătra surescitat.

Uşa din față s-a deschis înapoia celei din sită. Ca şi casa, el părea mai mic. Şi ca şi casa, mai decolorat.

- Da? a mijit ochii.

- Tată, sunt eu, Michael.

- Mickey?

Deja împingea uşa din sită. Shotgun a ieşit imediat. In ciuda şoldului bolnav, câinele ăla era o forță de care trebuia să ții seama. Tata mi-a căzut în brațe şi Shotgun a sărit pe amândoi, cu chelălăituri agitate de nerăbdare.

-Jos, tâmpim' dracu', jos!

Efectul a durat vreo jumătate de secundă.

Tata m-a ținut la lungimea brațelor.

- Arăți altfel. Dar cum?... Ziceau că te-ai rătăcit în temposeism.

- Aşa-i. M-am rătăcit. Sunt rătăcit. Am găsit drumul înapoi... i-o poveste lungă.

M-a îmbrățişat din nou şi i-am simțit umerii cutremurându-se. Plângea? L-am ținut strâns în brațe. Mi se părea fragil. Apoi, brusc, s-a desprins şi s-a întors către casă.

- Haide-năuntru. Iți fac un ceai. Să stăm de vorbă. Cred că mai am nişte prăjiturele cu cacao. Nici nu ştii ce greu mi-a fost fără tine. Nu ți-am atins camera. E grozav să te am din nou aici...

L-am urmat in casă.

- Ă-ă-ă... tată, nu ştiu cât pot rămâne. Am o slujbă...

- O slujbă? Bravo! Ce fel de slujbă?

- Nu prea am voie să discut despre ea. Genul acela de slujbă...

- Aha, lucrezi pentru guvern.

- Realmente n-am voie să discut despre slujba mea. N-aveam voie nici să vin aici, dar...

- E-n regulă, înțeleg. O să vorbim despre altele. Hai, stai jos! Așază-te. Rămâi la cină, nu? O să fie ca pe timpuri. Am în frigider un sos bun pentru spaghete. Exact cum îți place. Nu, nu-i nici un deranj. Gătesc şi-acum pentru doi, deşi n-am rămas decât eu şi câinele ăsta bătrân, care-i prea încăpățânat ca să moară. Amândoi suntem încăpățânați.

Nu i-am spus că nu era adevărat. Nu i-am spus că el şi câinele bătrân şi încăpățânat aveau să moară amândoi după numai câteva luni foarte scurte. Mi-am frecat ochii, simțindu-i brusc umezi. Era mult mai greu decât crezusem.

Undeva între spaghete şi înghețată, tata a întrebat ce se-ntâmplase acolo. M-am chinuit, încercând să mă gândesc ce să spun, mi-am dat seama că nu puteam explica şi în cele din urmă m-am mulțumit să strâng din umeri şi am zis:

- A fost... ce-a fost.

Tata mă cunoştea suficient de bine ca să ştie că era singurul răspuns pe care avea să-l primească şi că subiectul nu trebuia redeschis. Zidurile s-au ridicat iarăşi confortabile.

După înghețată, mi-am dat seama că nu prea mai aveam multe despre care să vorbim. Nu tocmai. Dar era bine oricum. Eram mulțumit de simplul fapt că-l puteam privi, de simplul fapt că puteam scărpina iarăşi câinele după urechi. Asta era suficient. De aceea l-am lăsat să mă convingă să dorm acolo. Vechiul meu pat se simțea în acelaşi timp familiar şi diferit. N-am dormit prea mult. In toiul nopții, Shotgun mi s-a suit la picioare şi s-a întins leneş, împingându-mă într-o parte şi mormăindu-şi nemulțumirea că ocupam atâta loc; la

răstimpuri, trăgea câte un vânt prin care-şi anunța opinia despre sosul de spaghete, iar după o vreme a început să sforăie cu un şuierat întretăiat. Sforăia încă zgomotos, când zorii s-au furişat pe fereastră.

La micul dejun am spus o minciună. I-am spus tatei că eram în misiune. Partea aceea nu era o minciună. Dar i-am spus că misiunea era undeva în est, nu puteam să-i precizez unde anume, însă aveam să-i telefonez când puteam. S-a prefăcut că înțelege.

- Tată, am spus, voiam doar să ştii că nu m-ai pierdut. Bine?

- Ştiu, a zis el.

Şi m-a ținut mult în brațe, înainte de a-mi da drumul cu o bătaie pe umăr.

- Du-te şi arde-i pe răi! a spus, o chestie pe care mi-o repetase toată viața - din ziua în care-mi dăruise prima pălărie de cowboy şi pistolul cu capse.

Ceva ce-mi spusese din nou în ziua când mă urcasem în avionul spre Vietnam. Du-te şi arde-i pe răi!

- O s-o fac, tată. Iți promit.

L-am sărutat. Nu-l mai sărutasem de la opt ani, dar l-am sărutat acum. Apoi am plecat repede, simțindu-mă confuz şi stingherit.

Era o zi ploioasă, cenuşie. Am sărit peste exercițiile de gimnastică, am făcut plinul la maşină şi am mers prin oraş, localizând locuințele celorlalte şapte victime. Doi băieți, Dykstra şi Sproul, locuiau în căminele UCLA. Nu ştiam dacă se cunoşteau între ei. Poate că da. Unul terminase pedagogia, celălalt muzica. Altul locuia cu un coleg (iubit?) într-un apartament ieftin de lângă Melrose, foarte aproape de mers pe jos de apartamentul meu, atât doar că în L.A. nu există „aproape de mers pe jos". Dacă depărtarea-i mai mare de două case, mergi cu automobilul.

Unul locuia la mama naibii, tocmai în Azusa. Ăsta chiar că era un drum lung, chiar şi pe autostrada interstatală I—l0. Altul în capătul nordic al San Fernando Valley. Băieți molatici, atât de doritori după un loc în care să fie acceptați, încât şofau patruzeci de kilometri

pentru a se fâțâi de colo-colo într-un patio verde... pentru a fi alături de alți băieți molatici.

Ceva a făcut clic. Ca o monedă care cade într-un automat pentru coca-cola. Una dintre intuițiile acelea care explică totul. Pentru băieții aceştia asta era pubertatea. Adolescența. Prima întâlnire, primul sărut, prima ocazie de a se ține de mână cu o persoană importantă pentru ei. întârziată, amânată, un deceniu de aşteptări... în timp ce toți din jurul tău sărbătoresc viața în sine, tu pretinzi, suprimi, inhibi, te lipseşti de propria ta bucurie - dar, eventual, în cele din urmă, finalmente, găseşti un loc unde poți să guşti din tot ce ți s-a negat. Este amețitor, incitant, năucitor. Da! De aceea ei parcurg atâta drum. Hormoni. Feromoni. Nu contează. Unica lumină strălucitoare într-un peisaj întunecat. Ei nu pot sta departe. Acesta-i căminul: unicul loc în care pot fi ei înşişi.

Bun. Acum să ne închipuim prădătorul...

Când am ajuns la apartament, bura se transformase în potop. Matt stătea lângă uşă, cu brațele în jurul genunchilor. Lângă el era un rucsac pe jumătate plin. A sărit în picioare, simultan îngrozit şi plin de speranțe. Şi a şovăit. Avea pe frunte o pată roşie, o alta pe gât.

- Ai pățit ceva?

- N-am putut găsi cheia.

- Ah, fir-ar să fie! Am uitat s-o pun sub preş.

- Crezusem că te-ai supărat pe mine...

- Nu, puştiule, nu. Eu sunt de vină. N-ai greşit cu nimic. Am făcut-o de oaie. Fir-ar a dracu', probabil c-ai crezut... după toate celelalte...

înainte de a-mi putea termina fraza, a început să plângă.

- Ce s-a-ntâmplat?... Nu, stai...

Am bâjbâit cu cheia în broască, l-am împins înăuntru, i-am înhățat rania, am închis uşa după noi, l-am dirijat spre masa din bucătărie, am luat o sticlă de Glenfiddich şi am turnat în două pahare.

S-a oprit din plâns doar atât cât să miroasă paharul.

- Ce-i asta? A sorbit oricum. Arde!

- Aşa şi trebuie. Este whisky de calitate. Scotch. M-am aşezat vizavi de el. Am fost să vizitez... pe cineva. Pe tatăl meu. Nu l-am văzut de mult şi asta s-ar putea să fie ultima ocazie. N-ar fi trebuit s-o fac, dar am făcut-o oricum. Am petrecut noaptea acolo, am dormit în vechea mea cameră, în vechiul meu pat. Ce ai spus tu ieri m-a făcut să mă gândesc...

Nu m-a auzit. A înghiţit un nod, cu zgomot.

- Mi-a telefonat mama... la serviciu. Mi-a spus c-ar trebui să vin acasă şi să-mi iau lucrurile. Tata n-o să fie acolo. Atât doar că s-a-nşelat. El s-a-ntors mai devreme. A-nceput să mă bată...

M-am întins şi i-am ridicat cămaşa. Avea urme roşii pe o parte, pe spinare, pe umeri şi pe braţe. A icnit când l-am atins în zona coastelor.

M-am ridicat, am intrat în baie şi am scos trusa de prim-ajutor. Este aproape la fel de completă ca trusa unui medic. Stetoscop, faşă, unguent, bandaje, un flacon, ba chiar şi o fiolă cu morfină şi ac. De asemenea, un box şi un baston scurt de poliţist. Şi alte jucării. Înveţi din mers. Am revenit în bucătărie, i-am scos cămaşa, am aplicat alifie pe semnele cele mai roşii, apoi i-am bandajat coastele. Am făcut totul în tăcere absolută. Eram prea furios ca să vorbesc. In cele din urmă am întrebat:

- Ţi-ai luat toate lucrurile?

A clătinat din cap.

- Bine, haide să mergem şi să le luăm.

- Nu putem...

L-am prins de braţ, l-am ridicat, apoi l-am tras spre uşă, în jos pe scară şi spre maşină, ignorând ploaia.

- Ai nevoie de haine, de încălţăminte, de... de tot ce-ţi aparţine. Sunt lucrurile tale.

- Tata o să... e prea mare! Te rog, nu...

Băgasem deja în viteză.

- Pune-ți centura, Matt. Cum zice Bette Davis? Va fi o seară zguduitoare!

Cauciucurile au scârțâit când am intrat pe Melrose.

Am cotit spre sud pe Fairfax, împroşcând apa din bălți. O vreme, nici unul dintre noi n-a spus nimic.

Când am făcut la dreapta pe Third Street, el a zis:

- Mike, nu vreau să faci chestia asta.

- Te-am auzit.

Am continuat să şofez.

- N-o să-ți spun unde locuiesc... unde-am locuit.

- Ştiu deja.

- De unde?

- Uite-aşa, sunt zâna ta cea bună. Nu-ntreba.

- Ce vrei să faci?

Am rânjit.

- O să-i fac o ofertă pe care n-o s-o poată refuza.

Matt n-a priceput aluzia, bineînțeles. Ii va lua vreo cinci ani până să priceapă. Nu era însă important. Eu o pricepeam.

Am virat la stânga, apoi la dreapta. Am oprit în fața unei căsuțe frumos îngrijite. Matt m-a urmat, a coborât din automobil şi a pornit pe aleea de acces. Uşa din față s-a deschis violent. Matt avusese dreptate - tatăl lui ***era*** mare. O gorilă. Dar nu o gorilă dresată. Vânătăile risipite pe corpul fiului său reprezentau dovezi în această privință. El înlocuise îndemânarea prin forță. Probabil că aşa făcuse toată viața. Purta pe chip o grimasă urâtă.

- Cine eşti? a întrebat.

I-am dat singurul răspuns pe care-l merita. L-am pocnit în piept, propulsându-l înapoi în casă. L-am urmat iute. înainte să poată reacționa, l-am lovit din nou în piept - dar mai dur, îndeajuns de tare, ca să-l expediez în perete. Casa a vibrat. El sărit înapoi şi de data asta pumnul i-a întâlnit abdomenul. Avea muşchii tari, dar boxul era mai dur. A icnit, nu s-a încovoiat, dar s-a aplecat puțin în față; era

îndeajuns, i-am tras capul în jos ca să ia contact cu genunchiul meu care se ridica şi i-am simțit nasul spărgându-se cu un trosnet satisfăcător de os şi sânge.

L-am smuls în picioare. Chipul îi era acoperit de sânge.

- Eşti un bărbat în toată firea, aşa-i? De-aia bați copiii?

Încă se străduia să-şi regăsească respirația.

- Matt, am spus, du-te şi ia-ți lucrurile. Imediat!

Din bucătărie a ieşit o femeie care se ştergea pe mâini cu un prosop pentru vase.

- Matty?... Apoi m-a zărit. Cine eşti dumneata? După aceea şi-a văzut soțul. Joe?...

I-am luat prosopul, i l-am aruncat lui Joe şi l-am îmbrâncit într-un scaun; a căzut în el, acoperindu-şi nasul însângerat.

- Poți să iei loc şi dumneata, doamnă; chiar ar fi indicat s-o faceți.

A şovăit, apoi s-a aşezat. Joe continua să gâfâie, privindu-mă neliniştit.

Vreme de câteva clipe prelungi, nimeni n-a vorbit.

In cele din urmă, soția a întrebat:

- Ne vei face rău?

- Nu intenționez asta. Bineînțeles, lucrurile se pot schimba.

Am înclinat din cap cu subînțeles spre găozar.

- N-o să... n-o să scapi cu...

- N-o să anunți poliția. El n-o să te lase. Nu vrea să se ştie că fiul lui e homosexual.

Am inspirat adânc. Nu intenționasem să joc rolul consilierului de familie, însă Matt avea nevoie de timp să-şi strângă lucrurile, iar eu trebuia să-l opresc pe găozar din a se gândi prea mult.

- Bun... doamnă, uite cum stau lucrurile: ar trebui să divorțezi de lăbarul ăsta. Fiindcă dacă n-o faci, într-o bună zi o să te-omoare. Unicul lucru care ți-a salvat viața pân-acum a fost faptul că-l teroriza pe puşti, nu-i aşa? După ce băiatul n-o să mai stea cu voi, o să ai ochii mereu învinețiți. Dacă nu mă-nşel, urma asta de pe obraz e recentă.

Poate chiar de azi după-amiază, nu? Şi poate că pe sub haine mai sunt vreo două, care nu se văd.

Ea a tăcut.

- Nu-ţi faci nici un favor să fii sac de box pentru ratatul ăsta mizerabil. Şi-n tot cazul, lucrul ăsta nu l-a ajutat pe copilul tău, este? L-ai lăsat să-l bată pe puşti - eşti o laşă. Ştii ce-nseamnă „complice"? Tu eşti o complice. Eşti la fel de vinovată ca şi el. Pentru că-l laşi pe el să scape nepedepsit.

M-am răsucit spre gorilă:

- Ăsta-i adevărul, Joe. Eşti un găozar. Eşti mai prejos de dispreţ. Acelaşi fiul tău, sânge din sângele tău. Ar trebui să-l iubeşti mai mult ca pe oricare altul din lume. Insă el e pur şi simplu terorizat de tine. In unicul moment al vieţii lui când a avut nevoie mai mult ca oricând ca tatăl lui să-l iubească şi să-l înţeleagă şi să fie alături de el - tu ce-ai făcut? L-ai bătut şi l-ai dat afară din casă. Ce om de căcat eşti! Nevastă-ta-i laşă, tu eşti o brută şi-mpreună alungaţi singurul lucru din lume pe care l-aţi făcut bine: să creşteţi un copil care ştie încă să zâmbească. Dumnezeu ştie de ce-o mai zâmbi, după ce a crescut cu doi nenorociţi ca voi! Nu meritaţi copilul ăsta. Gura - amândoi! N-am chef de argumentări. Poţi să-ţi baţi soţia, Joe, şi poţi să-ţi baţi fiul - dar nu poţi să baţi adevărul, care sună ca dracu' pentru tine. Faci umbră pământului degeaba. Ah, şi încă ceva, dacă te gândeşti să te ridici din scaunul ăla, n-o face. Dacă-ncerci, o să te-omor. Sunt realmente în dispoziţia respectivă.

- Vorbeşte serios, tată, a rostit Matt revenind în cameră. A fost m comandouri. In Forţele Speciale. Beretele Verzi, sau aşa ceva. A fost în Vietnam. Nu vreau să-ţi facă vreun rău...

- Ţi-ai luat totul?

El a ridicat o geantă de umăr din pânză şi un geamantan. Umplute în grabă.

Mama lui Matt privea întruna de la unul la altul. In cele din urmă şi-a adunat curajul ca să întrebe:

- Tu ce eşti? Un fel de homo?

Am măsurat-o din tălpi până în creştet.

- Iar tu ce eşti - alternativa? (Iisuse Hristoase, nu-mi venea să cred că spusesem asta!) Stai puțin!

Am revenit spre gorilă:

- Fiul tău pleacă de-acasă. N-o să-l mai vezi niciodată. Dă-mi portofelul. Nu - n-am spus să te gândeşti dacă s-o faci. Am spus: ***dă-mi portofelul!***

Mi l-a întins. Avea aproape trei sute de dolari. I-am dat banii lui Matt.

- Poftim! Moştenirea ta. Iți ajunge pentru a trăi vreo două luni. Dacă eşti grijuliu.

Am aruncat portofelul pe podea.

- Voi doi ați avut noroc azi. Vă las în viață. M-am uitat din nou spre gorilă: Dacă vii după puştiul ăsta, dacă te mai apropii vreodată de el, dacă-l mai atingi vreodată cu un deget, te omor. O să te urmăresc şi o să te ucid încet şi-n chinuri. Dacă-ți mai bați vreodată nevasta, o să-ți rup ambele brațe. Ne-am înțeles? Dă din cap, c-aici nu suntem la televizor. Am privit în lateral. Matt, vrei să-ți iei rămas-bun?

El a clătinat din cap.

- Atunci du-te la maşină.

Am aşteptat o clipă, să văd dacă găozarul se gândea să ne urmărească. N-a făcut-o. Era pământiu la față. încă avea dificultăți de respirație. M-am uitat la soție.

- Ştii ceva? Cred c-ar fi bine să chemi salvarea. Poate că l-am pocnit nițel mai tare şi i-am fisurat sternul. Aş vrea să spun că-mi pare rău, dar nu pot.

Am pornit spre apartamentul meu în tăcere. Ploaia se întețise şi mai tare. Matt era zguduit. Probabil că nu ştia ce să gândească, ce să simtă.

Am ajuns la apartament. El a şovăit.

- Nu vii?

- Crezusem că voiai să... A ridicat dolarii. Vreau să zic - nu pentru asta sunt banii?

- Este timp pentru asta şi mâine. Sau poimâine. In plus, n-ar trebui să rămâi singur în noaptea asta.

I-am luat geanta şi valijoara. Nu erau atât de grele pe cât crezusem. Gorila şi soția nu fuseseră foarte generoşi.

După ce am intrat, am scotocit prin sertarul cu fleacuri, am găsit cheia de rezervă şi i-am întins-o.

- Fii atent, nu mă-nțelege greşit, dar sunt neliniştit în privința ta. Stai aici cât timp crezi că-i nevoie.

S-a uitat la cheia din palmă, apoi a ridicat ochii spre mine cu o expresie întrebătoare.

- Poți să găteşti masa, da? Poți să faci curățenie? Asta o să fie chiria pe care mi-o plăteşti. O să-mi mut maşina de scris aici, lângă perete sau în alt loc, iar tu poți să stai în camera cealaltă. Cu o condiție. Să nu mai dai pe la Gino's. (Nu, nu era cinstit!) Vreau să zic să nu mai mergi pe-acolo fără mine. Şi să nu mai ieşi cu nimeni fără... mă rog, fără să m-anunți. De acord?

- încerci să fii ca un tată pentru mine?

- Nu. Sau mai degrabă ca un frate mai mare. Nu ştiu... M-am aşezat vizavi de el. Poți să păstrezi un secret?

- Nu foarte bine. Vreau să zic... tata a aflat...

- Să vedem. Când ți-ai dat seama că eşti?...

- Pe la doisprezece ani. Sau treisprezece.

- Deci ai putea păstra un secret vreme de cinci ani. Sau şase? Aşa-i?

A aprobat din cap.

- Bun. Secretul pe care ți-1 voi spune este la fel de mare. Eşti pregătit pentru el?

N-a spus „nu". Am considerat asta ca fiind „da".

- Ştii de unde-ți cunoşteam adresa? Şi mai cunosc multe alte chestii. Anul ăsta o să se-ntâmple nişte lucruri rele. Periculoase. Vor fi

oameni răniți. Ucişi. Nu sunt polițist. Dar sunt... ca un fel de detectiv particular. Şi-l caut pe criminal. Iar tu eşti genul lui. Ca şi mulți alții de la Gino's. Aş dori să-i pot avertiza pe toți, dar dacă aş face-o, se va duce vorba. Ştii cum le place fetelor ălora să bârfească. Şi dacă făptaşul ştie că-l caut, n-o să-l mai prind niciodată. Aşa că nu pot spune nimănui. Unicul motiv pentru care-ți spun ție este... este că vreau să m-ajuți,

- Ai nevoie de ajutorul ***meu?***

- ***Vreau*** ajutorul tău. Nu am nevoie de el, dar îl pot folosi. Dacă eşti pe măsură...

- „Pe măsură"? E ceva periculos?

- Crezi că te-aş expune unui pericol?

A căzut pe gânduri.

- Vrei să mă foloseşti ca momeală.

- Vreau să văd cine te caută. Vreau să ştiu cine vorbeşte cu tine. Asta-i tot.

- Pot să te-ntreb ceva?

- Dă-i drumul.

- Ăsta ți-a fost planul de la bun început? Din capul locului? Când m-ai dus aici ieri-seară?

- Vrei să ştii adevărul? L-am privit în ochi. Nu. Nu aşa planificasem lucrurile. Tu erai doar unul dintre băieții pe care aveam să-i supraveghez o vreme...

S-a încruntat. A reflectat la cuvintele mele. Apoi - fir-ar a dracu'! - a priceput.

- Nemernicule! A dat să se ridice. Ştii, nu-i aşa!

A privit în jur, căutându-şi geanta şi valijoara. Am rezistat ispitei de a mă scula. In cazul de față, forța era reacția cea mai greşită cu putință. El îmi aştepta răspunsul.

Am încuviințat.

- Da, ai dreptate. Ştiu.

- Eşti un... un călător prin timp?

Am dat iarăşi din cap.

- Atunci i-adevărat? Ei chiar există? Pentru că eu credeam că nu-i... nu-i decât o legendă sau aşa ceva.

- Este adevărat, am recunoscut.

M-a privit pătrunzător, de parcă ar fi încercat să mă descifreze.

- Şi... cât de departe din viitor ai venit?

- Eu nu sunt din viitor, ci din trecutul de acum trei ani. Dar am fost în viitor. Mă rog... am înaintat doar doisprezece ani în viitor. O să-ți placă viitorul acela. Cel puțin unele părți.

- Ce anume?

Am strâns din umeri.

- De pildă... păi, da, mai întâi Stonewall... Neil Armstrong... Apple... Luke Skywalker... Pac-Man... Cred totuşi că Stonewall va fi cel important.

- Ce-i asta?

- O să afli în curând. Este... o să fie... ceva important.

- Poți să-mi dai un indiciu?

- Rosa Parks.

- Cine-i Rosa Parks?

- Interesează-te.

S-a încruntat, nemulțumit. După aceea s-a destins. Şi-a lăsat geanta pe podeaua livingului şi a revenit în ungherul bucătăriei.

- Spune-mi ce ştii despre mine.

- Hm....

- Dacă vrei să te-ajut, trebuie să-mi spui.

S-a aşezat vizavi de mine şi a aşteptat.

- Bine, am zis. Stai nițel.

M-am dus în dormitor şi m-am întors cu dosarele. Le-am aruncat pe masă.

- Eu trebuie să împiedic dispariția acestui băiat. L-ai văzut vreodată?

I-am întins fotografia lui Jeremy Weiss.

Matt a privit-o, s-a încruntat, a dat să scuture din cap, după care a zis:

- Stai aşa... cred că vine de obicei în weekenduri.

- El este numărul trei. înaintea lui au mai dispărut doi băieți. După el au mai dispărut zece. Ăsta-i primul.

- Ăsta-i Brad. Brad-boy. Are o motocicletă. Vine, agață pe câte cineva şi pleacă împreună. Nimeni nu ştie multe despre el, nici chiar cei cu care pleacă.

- Da, am văzut.

- Când o să?...

- Peste două săptămâni. Ceva mai mult de două săptămâni. Am trecut la următorul dosar. Asta-i a doua victimă.

A deschis dosarul, şi-a văzut fotografia şi a tresărit. S-a dezumflat ca un balon spart.

- O să... mor.

- Nu, n-o să mori. Iți promit. ***Iți promit!***

- Dar am murit. Adică, o să mor, nu? Adică... astea?

Brusc, a părut îngrozit.

- Nu, n-o să mori.

- Cum poți să ştii? Crezusem că timpul este...

- Este variabil. Dacă n-ar fi fost aşa, eu n-aş fi aici. N-aş putea să fiu aici. Nici tu.

A acceptat asta, însă numai pentru că dorea s-o accepte. Nu era convins. După un timp, s-a întins, a luat celelalte dosare şi le-a deschis pe rând. A mai recunoscut doar doi băieți. Deloc surprinzător. Ultima victimă abia împlinea paisprezece ani anul acesta.

- Bun. Spune-mi acum... mai mergi şi altundeva în afară de Gino's?

A clătinat din cap.

- In Garden Grove este un club pentru cei care au împlinit optsprezece ani, dar eu n-am fost niciodată acolo. Ă-ă-ă... apoi mai sunt băile. CAPT. Am fost acolo numai de două-trei ori. Alt loc nu mai este. Eu nu pot intra în baruri.

- Deci în general mergi la Gino's?

- Acolo vin toți.

- Bun. Uite ce-ți propun. Nu mergi la Gino's, decât dacă merg şi eu. Vreau să văd cine vorbeşte cu tine. Iar dacă cineva te invită să mergi acasă cu el... o să punem la punct un semnal. Te tragi de lobul urechii. Şi eu o să... o să fac ce trebuie.

Matt a aprobat din cap. Părea recunoscător să existe un plan. A inspirat adânc.

- Am văzut nişte cârnați afumați în frigider. Vrei să-i gătesc pentru cină?

Nu-mi era chiar aşa foame, dar am încuviințat.

El a zăngănit o vreme prin dulapuri, căutând alte lucruri pe care să le poată pune pe farfurie.

- Am găsit o conservă de fasole şi nişte chifle. Pot să fac o sălățică şi să deschid două coca-cola?...

- Sună bine.

Am strâns fotografiile şi le-am pus înapoi în dosarele lor.

- Mike?...

- Da?

- Dacă n-o să merg cu nimeni, de unde o să ştii care-i ucigaşul?

- Ăsta-i un lucru la care încă mă mai gândesc.

- Va trebui să te uiți şi după Brad-boy, nu?

- Da.

- Poate că n-am înțeles eu bine, dar singurul fel în care vei ştii cine-i asasinul este... va fi să-l laşi să omoare pe cineva. Pe Brad. Nu?

- Nu tocmai. Am o idee destul de bună asupra nopții în care dispare Brad. Aşa că persoana care vorbeşte cu el în seara aceea este probabil ucigaşul. Dar dacă-l pot opri pe Brad să plece cu el, atunci îi pot salva viața.

- Şi dacă nu-i tipul care trebuie? Vreau să zic, dacă nu i se oferă ocazia de a omorî pe cineva, cum vei şti că el este asasinul?

M-am sculat şi am pus sticla de scotch înapoi în dulap. M-am rezemat de perete şi m-am uitat la Matt. Tăia salata.

- Asta-i altă parte a problemei. Să zicem că aş sparge o roată de la motocicleta lui Brad, astfel că el să nu poată pleca în seara respectivă. Sau altceva... Să zicem că-l opresc pe Brad să mai agate. Atunci asta înseamnă că Domnul Moarte - aşa-i spun eu - va agăța pe altcineva. Şi poate nu-n seara aceea, ci poate-n seara următoare sau poate săptămâna următoare. Poate că toată succesiunea temporală se modifică, se dă peste cap... şi devine inutilă.

- Deci trebuie să fii cu ochii pe Brad.

- Exact. Şi va trebui să-l urmăresc oriunde s-ar duce... şi să sper că-i omul meu.

- Nu-i corect pentru Brad.

- Nu-i corect pentru nici unul dintre voi. Eu am fost angajat să salvez doar un băiat, dar există încă o duzină, şi poate chiar mai mulți, care se confruntă cu acelaşi risc. Ți-am spus: timpul este variabil. Dacă-l zgâlțâi prea tare, pierd tot cazul. Te pot salva pe tine, pe Jeremy şi pe Brad, dar cine va muri în locul vostru?

A înțeles - a fost ca o lovitură fizică. A pus jos cuțitul şi a spus:

-Căcat!

Apoi a reacționat față de propria lui vulgaritate, şoptind:

- Nu aşa vorbeşte o doamnă, nu?

A pus cina pe masă şi o vreme am mâncat în tăcere. In cele din urmă, eu am zis:

- A fost foarte bună. Mulțumesc.

- Ți-a plăcut?

- Este o adevărată cină, mai mult decât aş fi pregătit pentru mine.

- A trebuit să-nvăț să gătesc. Mama...

A ridicat din umeri.

- Da, am văzut.

- Nu-i o persoană rea. Nici tata nu-i rău, doar că atunci când bea prea mult...

- Şi cât de des o face?

A priceput aluzia.

- Da. Aşa-i.

Mai târziu, după ce am pus farfuriile la locul lor, am făcut un duş scurt. Am ieşit din baie, purtând doar un prosop. El m-a privit, apoi şi-a ferit iute ochii. A zis ceva despre stat în cadă şi s-a grăbit în baie. Am auzit cum a deschis robinetele. După un moment, a scos capul:

- Prosoape?

- In dulapul de pe hol. Raftul de sus. Poftim! I-am scos prosoapele galbene. Altceva?

- Nu cred.

Continua să-mi evite ochii.

- Bine. Eu mă duc să mă culc. Mâine dimineaţă am o întâlnire. Când o să mă-ntorc, o să mergem să-ţi facem rost de-un pat.

- Ă-ă-ă... Bine. Mulţumesc.

A dispărut înapoi în baie.

Îmi place sâ dorm cu ferestrele deschise. Aici, în apropiere de Melrose, nopţile erau uneori înăbuşitoare, uneori vântoase, uneori reci. Uneori briza sufla dinspre ocean, iar alteori aerul era nemişcat şi mirosea a iasomie. In noaptea asta, vântul era rece, ultima rămăşiţă umedă a unei zile ploioase şi posace. Aerul avea iz de curăţenie. Mâine avea să fie senin.

Am suit în pat, am ascultat o vreme apa picurând de pe colţurile clădirii, ocazionalele târşâituri ale automobilelor prin bălţi, vuietul îndepărtat al oraşului şi chiar câte un crâmpei de muzică îndepărtată. M-am sculat, m-am dus la dulap, am scos încă o pătură şi am pus-o pe sofa. Matt avea să aibă nevoie de ea.

Revenit în pat, am ascultat vuietul propriilor mele gânduri. Matt pusese degetul pe rană - ceea ce eu ştiam deja şi nu dorisem s-o spun. N-aveam cum să identific făptaşul. Puteam s-o fac doar după ce murea cineva.

O vreme m-am întrebat cum ar fi abordat alții cazul. Nu m-am întrebat însă prea mult timp. Ştiam deja. Ei l-ar fi salvat pe Weiss şi i-ar fi ignorat pe ceilalți doisprezece... pentru că familia lui Weiss era singura care plătea. De aceea Georgia îmi dăduse mie cazul. Fiindcă ştia că eu nu gândeam în felul acela. Ştia că n-aş fi fost mulțumit să salvez doar pe unul. Ştia cum gândeam eu. Nu-ți laşi oamenii în urmă, pe teritoriu inamic.

Şi, indiferent dacă cineva o recunoştea sau nu, aceasta era o zonă de război.

Oamenii aceştia... ei ştiau că trăiau pe teritoriu inamic. Erau îngroziți de ciocănitul la uşă în toiul nopții - acuzațiile de la muncă, apropourile din partea prietenilor, bârfele vecinilor şi toate consecințele teribile. Băieții molatici pornesc la drum dulci şi jucăuşi, aproape inocenți, însă timpul le erodează spiritul. Cu cât înaintează în vârstă, cu atât le este mai apăsătoare povara. Zi după zi, ei învață să fie ascunşi, devin înveninați şi glasurile le sunt încărcate de acid. Poți să stai într-un bar şi să le vezi în ochi, seară după seară, resentimentele adumbrite, furia clocotitoare. De ce trebuie să ne-ascundem? De ce trebuie să ne prefacem? întrebarea ***ce-i în neregulă cu mine?*** era inversată. In scurtă vreme se transforma în ***ce-i în neregulă cu ei?*** Şi hăul se măreşte, izolarea creşte. Lumea secretă se piteşte mai adânc.

Dar nu pentru mult timp. Vara iubirii aproape că explodează, la anul va fi vara poftei trupeşti, iar după aceea vara turbată a dezastrului. Insă vara aceea avea să aducă şi revoluția Stonewall, iar apoi... totul va începe să se schimbe. Totul.

Aproape că-i invidiam.

Fiindcă ei ştiau ce doreau.

Eu continuam să nu am nici o idee.

La uşa dormitorului s-a auzit un ciocănit încetişor. Uşa s-a deschis cu un scârțâit. Matt şi-a strecurat capul înăuntru.

- Adormiseşi?

- Nu încă. S-a-ntâmplat ceva?

- Mike?... S-a apropiat de pat. Pot să dorm cu tine în noaptea asta? Doar să dorm. Atâta tot. Sofaua este...

- Cam inconfortabilă, ştiu. Da, haide.

M-am tras într-o parte şi am ridicat marginea păturii. S-a strecurat lângă mine. Nu prea aproape.

Am stat amândoi pe spate, unul lângă celălalt. Privind tavanul.

- Nu-i vorba despre sofa, nu?

- Nu.

- Aşa mă gândisem şi eu.

- Nu trebuie să-ți faci griji...

- Nu-mi fac.

- Vreau să zic...

- Matt, e-n regulă. Nu trebuie să explici.

M-am gândit la nopțile din Vietnam în care soldații se îmbrățişau mai strâns decât frații. Bineînțeles, focurile de armă, proiectilele mortierelor, exploziile, napalmul, noroiul, sângele şi excrementele - ca şi amenințarea morții imediate - te pot împinge la aşa ceva. Momentele din junglă când patrulele iau o pauză, prăbuşindu-se buluc, stând uneori unii în poalele altora, unica apropiere pe care o aveam... şi nopțile din camerele hotelurilor ieftine din Saigon, când nu existau suficiente saltele şi dormeai pe aceeaşi saltea cu camaradul tău şi te simțeai fericit că era lângă tine. Atingerea unui tovarăş de arme în beznă. Invățai să te simți în siguranță în duhoarea şi sudoarea altor bărbați. Ei erau cealaltă jumătate a ta. Nu puteai să explici nici asta, oricum nu puteai s-o explici cuiva care nu fusese acolo.

- Îmi pare rău, Mike.

- Pentru ce?

- Pentru că sunt un...

N-a putut termina propoziția. Nu putea să pronunțe cuvântul.

- Matt?...

- Mama îmi spunea Matty. Când eram mic.

- Vrei să-ți spun Matty?

- Dacă vrei.

- Matty, vino-ncoace.

I-am cuprins umărul cu brațul şi l-am tras mai aproape, astfel încât capul i se cuibărea pe pieptul meu. Nu puteam vedea cu ce era îmbrăcat, dar se simțea foarte moale. Ceva din nailon. L-am ignorat. Nu conta.

- Lasă-l pe unchiu' Mike să-ți spună o poveste înainte de culcare.

Nu era relaxat, ci zăcea încordat lângă mine. Se aştepta să-l împing cât colo, dezgustat?...

- Când am împlinit doisprezece ani, tata mi-a făcut cadou un cățeluş de numai câteva săptămâni. Era un labrador retriever negru şi era atât de stângaci, încât se împiedica de propria lui umbră. Nu putea să umble fără să cadă în bot, dar m-am îndrăgostit de el din clipa în care l-am văzut. Tata m-a întrebat dacă-mi plăcea şi i-am spus că era absolut perfect. L-am botezat Shotgun. In prima noapte a scâncit după mămica lui, aşa că l-am luat în pat şi l-am ținut lângă mine, i-am vorbit şi l-am mângâiat şi până la urmă a adormit. Mă urma peste tot şi a dormit cu mine şi-n noaptea următoare. Apoi, luni dimineață l-am dus la veterinar ca să-i facă vaccinurile. Veterinarul l-a examinat şi l-a examinat şi iar l-a examinat, după care a început să se încrunte tot mai tare. In cele din urmă a spus că Shotgun avea o problemă, o malformație de şold din cauza căreia va avea probleme la mers, că va fi olog şi multe alte chestii. După aceea l-a tras pe tata deoparte şi a stat de vorbă mult timp cu el. N-am putut auzi ce discutau, dar tata a clătinat din cap şi l-am luat pe Shotgun acasă.

- Veterinarul voia să-l eutanasieze?

- Da. Tata nu l-a lăsat. Eu însă n-am aflat asta decât mai târziu. Am mers acasă, n-am mai vrut să am de-a face cu Shotgun. Fiindcă era schilod. Nu era perfect. Iar eu doream un câine perfect. Shotgun mă urmărea peste tot, însă eu îl împingeam cât colo. In noaptea aceea a încercat întruna să sară în patul meu şi a scâncit mereu, dar eu n-am vrut să-l ridic şi să-l las să doarmă cu mine. In cele din urmă, tata a

venit şi m-a întrebat ce se-ntâmplă, iar eu i-am spus că nu-l mai doream pe Shotgun, dar nu i-am spus şi motivul. Tata şi-a dat însă seama. Ştia că eram supărat pe Shotgun, pentru că nu era perfect. Nu m-a certat totuşi, ci a zis, bine, dimineaţă va găsi o casă nouă pentru Shotgun. Dar... în noaptea asta, trebuia să las cățelul să doarmă pentru ultima dată cu mine. L-am întrebat de ce trebuia s-o fac, iar tata a ridicat cățeluşul în poală şi l-a mângâiat. Eu am repetat întrebarea şi tata l-a aşezat pe Shotgun în poala mea şi a zis: „Pentru că până şi cățeluşii urâți au nevoie de iubire. Ba chiar, cățeluşii urâți au nevoie de şi mai multă iubire." Şi când a spus asta, am început să am realmente remuşcări fiindcă-l respinsesem pe Shotgun, după care tata a continuat: „In plus, Shotgun nu ştie că el este urât. El ştie doar că te iubeşte foarte mult. Insă dacă tu nu-l iubeşti şi nu-l doreşti, mâine o să găsim pe cineva căruia nu-i pasă cât de urât este şi care va fi fericit să aibă un câine care să-l iubească atât de mult pe cât poate Shotgun să iubească." Atunci l-am strâns pe Shotgun la piept şi am strigat: „NU! Este al meu şi nu-l dai nimănui. Pentru că eu îl pot iubi mai mult ca oricine. Nu-mi pasă cât de urât este." Atunci tata mi-a ciufulit părul - uite-aşa - şi mi-a şoptit la ureche: „Exact aşa a spus maică-ta când te-ai născut."

Matt a pufnit. După aceea s-a ghemuit cu spinarea lipită de mine. Nu mi-am dat seama dacă el se simțea ca o fată sau ca un băiat, ca ambele... sau ca nici una.

Toți băieții aceia homosexuali... unii dintre ei erau băieți-fete, de acord; însă restul erau tot băieți. Băieți molatici. Bărbați fără... fără ce? O calitate a masculinității? Nu. Ei erau masculi. Numai că nu se băteau atât cu pumnu-n piept. Hm. Bineînțeles că nu. Bătutul cu pumnu-n piept este pentru dominație, pentru a-i alunga pe ceilalți masculi de lângă femele. Aşa ceva este contraproductiv în mediul acesta. Aici... ei doresc să fie... prietenoşi? Afectivi? Insă cei care se bat cu pumnu-n piept nu pot face asta, nu-şi pot permite s-o facă fără să piardă caracteristica dominantă. Nu era de mirare că băieții

homosexuali erau ținta intimidatorilor. Intimidatorii sunt laşi; ei aleg victime care nu le vor răspunde prin luptă. Am privit tavanul şi m-am întrebat dacă direcția aceasta de gândire mă va apropia mai mult de Domnul Moarte. Nu puteam vedea în ce fel.

După o vreme am încetat să-mi mai fac griji şi am adormit.

In dimineața următoare, amândoi am pretins că totul era normal. El a plecat la muncă, iar eu am pornit spre Hollywood Boulevard.

Georgia era încruntată. M-a privit scurt, apoi a indicat din cap spre birou.

- Domnul Harris vrea să stea de vorbă cu tine.

- Domnul Harris?

- Ted Harris, cel al cărui nume este pe uşă.

- Ah... Habar n-aveam că există cu adevărat un Ted Harris. Crezusem că era un nume fictiv pentru afacerea asta, sau aşa ceva.

- Ba nu, Ted Harris este cât se poate de real. Şi te aşteaptă.

Rahat! Aflaseră că-l vizitasem pe tata. încercam senzația aceea de plumb în stomac pe care o simți în şcoală când eşti chemat să dai ochi cu directorul.

Am bătut o dată la uşă, n-am primit nici un răspuns, am apăsat pe clanță şi am intrat. Nu mai fusesem niciodată în camera aceasta. Birouri, scaune, lampă şi un bărbat de vârstă mijlocie care stătea cu spatele la mine şi privea fereastra semicirculară dinspre bulevard. Fereastra era murdară, dar soarele dimineții pătrundea totuşi prin moreala ei cu raze alb-albastre prăfuite. Harris s-a întors spre mine. L-am recunoscut.

- Eakins?...

De fiecare dată când îl întâlneam, avea altă vârstă. De data asta avea fire argintii în păr, dar părea tânăr.

- Ia loc.

Mi-a arătat un scaun. M-am aşezat.

- Numele tău adevărat este Harris?

S-a aşezat înapoia unui birou.

- Numele meu adevărat este Eakins. Nu există nici un Harris. Dar eu sunt el. Când este nevoie. Azi este nevoie.

- Bun, am înțeles totul...

- Taci.

Am tăcut.

Avea un dosar pe birou. A ciocănit cu unghia în el.

- Cazul acesta la care lucrezi - băieții dispăruți?...

- Progresez. Intre victime există o legătură.

- Povesteşte-mi.

- Pe Melrose este un club gay. Cred că făptaşul îi găseşte acolo. Scrie-n rapoartele mele. Mai există şi un al doilea loc...

- Trebuie s-abandonezi cazul.

-Poftim?

- N-auzi bine? Abandonezi cazul.

- Pot să întreb de ce?

Glasul lui era inexpresiv.

-Nu.

- Dar băieții ăştia vor muri...

- Asta nu-i grija ta.

- Deja este.

Eakins a respirat adânc - una dintre acele inspirații/expirații care anunță că vorbitorul va spune ceva important. S-a aplecat peste birou şi m-a fixat cu atenție.

- Ascultă-mă. Viața este goală şi lipsită de țintă. Nu-nseamnă ***nimic...*** şi nu-nseamnă nimic faptul că nu-nseamnă nimic. Abandonezi cazul.

- Ăsta nu-i un răspuns.

- Este unicul răspuns pe care-l vei căpăta vreodată. Discuția noastră s-a terminat.

A dat să se ridice.

Eu am rămas aşezat.

- Ba nu.

S-a oprit, pe jumătate sculat din scaun.

- Ți-am dat o instrucțiune. Aştept s-o urmezi.

- Nu.

- Nu ți-am cerut o argumentație.

- O s-o capeți oricum. Nu-i abandonez pe băieții aceia ca să moară. Trebuie să-mi spui mai multe.

El s-a afundat înapoi în scaun.

- Există lucruri pe care tu nu le cunoşti. Există lucruri pe care tu nu le-nțelegi. Asta-i situația. Aşa trebuie să fie.

- I-am promis unuia dintre băieții aceia că nu va păți nimic.

- Te-ai implicat?...

- Am făcut o promisiune.

- Care băiat?

- Numărul doi.

Eakins a deschis dosarul. A răsfoit pagini.

- Acesta?

A ridicat fotografia lui Matty. Am încuviințat. Eakins a pus fotografia pe birou şi s-a lăsat pe spate în scaun. A ridicat celelalte fotografii.

- El nu face parte din cazul acesta.

- Poftim?

- Ceilalți fac parte din cazul acesta. El nu.

- Nu-nțeleg.

- Şi nici n-o să-ți explic. Cazul s-a terminat. Eşti eliberat de el. O să te trimitem altundeva. Georgia are o misiune de curierat în regiunea Golfului...

- N-o vreau.

- Nu te-a întrebat nimeni ce vrei. O s-o iei şi noi nu vom sufla nici o vorbă despre locul unde-ai fost duminică noapte.

- Nu.

- Îți plătim o grămadă de bani...

- Îmi angajați mintea, nu-mi cumpărați sufletul. De aceea plătiți aşa mult.

Eakins a şovăit - nu fiindcă ar fi fost nesigur, ci pentru că era enervat. A privit în lateral, parcă uitându-se după un prompter, apoi a revenit la mine.

- Ştiam că vei refuza. Dar noi doi trebuia să purtăm conversația aceasta.

- Asta a fost tot?

Mi-am pus palmele pe brațele scaunului, pregătindu-mă să mă scol.

- Nu tocmai. Angajamentul tău s-a terminat. Georgia îți va da cecul de lichidare. Până la sfârşitul zilei de mâine, dorim să ne restitui toate materialele asociate acestui caz.

- Crezi că asta va rezolva ceva? Nu mă puteți opri să salvez viețile acelea, acționând în calitate de simplu cetățean.

Eakins nu mi-a replicat. Deja sorta dosarele de pe birou, ca şi cum ar fi căutat următorul subiect ce trebuia soluționat.

- Te rog să închizi uşa când ieşi.

Georgia mă aştepta. Avea chipul încordat. Cunoşteam expresia aceea. Dorea să spună multe, dar nu putea, nu avea voie. Mi-a întins un plic.

- Apartamentul şi maşina sunt pe numele tău. Ți-am scăzut prețurile lor din cec. Contul bancar are toate câştigurile tale anterioare. N-o s-o duci rău. Ah, încă ceva - vreau actul tău de identitate.

L-am scos din portofel şi i l-am înmânat.

- Ştiai, nu-i aşa?

- Nu m-am îndoit nici o clipă.

- Mă cunoşti chiar aşa bine?

- Nu. Dar cunosc partea aceea din tine.

Mi-a îndesat plicul în mâini. S-a apropiat îndeajuns de mult ca să simt că folosea acelaşi parfum dulceag.

Am coborât încet scara. M-am oprit să-mi lustruiesc pantofii pentru ultima oară, în timp ce examinam conținutul plicului. Un teanc gros de bancnote, un cec gras, un cont bancar surprinzător de prosper, câteva alte documente necesare... şi un bilețel pe care fusese mâzgălit

în grabă: ***Musso & Frank's, peste 15 minute.*** Am apropiat bilețelul de nas, am recunoscut parfumul, i-am lăsat cinci dolari bacşiş lui Roy şi am pornit spre vest pe bulevard. Aveam să ajung acolo în ultima clipă.

Am cerut o masă în spate, ea a apărut după câteva minute şi s-a aşezat în fața mea fără un cuvânt. Am aşteptat. A ridicat un deget ca să atragă atenția chelnerului, a comandat două pahare cu Glenfiddich şi după aceea m-a privit drept în ochi.

- Eakins este un puțoi de clasa-ntâi.

Am clătinat din cap.

- Nț, nu-i decât un puțoi de clasa a doua.

Ea a reflectat scurt.

- Ba nici chiar atât. I-un vibrator.

Tăcerea mea era acordul.

- Deci?...

A deschis poşeta, a scos alt plic şi l-a pus pe masă.

- Tu nu trebuia să capeți cazul ăsta. Nimeni nu trebuia să-l capete. Când a aflat că ți l-am repartizat, aproape că m-a concediat. Încă o poate face.

- Nu cred. Eşti acolo pe cât de departe în viitor am ajuns.

A clătinat din cap, ca şi cum asta n-ar fi fost important acum.

- Toată chestia asta-i... e pur şi simplu lipsit de sens. De ce ar abroga un contract? Oricum... A împins plicul spre mine: Poftim! Vezi ce poți deduce din astea.

- Despre ce-i vorba?

- Habar n-am. El dispare zile, săptămâni, luni întregi. După aceea apare ca şi cum n-ar fi trecut nici măcar o zi. Acum câțiva ani am început să fotografiez obiectele de pe biroul lui. Nu ştiu de ce. M-am gândit... m-am gândit că poate-mi va oferi nişte idei. Sunt lucruri care... nu ştiu ce sunt. Uite fotografiile. De pildă, chestia asta - a scotocit printre poze - cred că-i un telefon. Are butoane ca un telefon, dar pare desprins din ***Star Trek,*** se deschide... dar nu funcționează, ci scrie doar „nici o rețea". Iar obiectul ăsta seamănă cu o fisă de pocher,

dar pe de o parte este aderent, îl poți lipi de un perete, şi pe partea cealaltă este complet negru - o fi un fel de microfon? O cameră de filmat? Sau poate un cronosenzor? Apoi discurile astea argintii, cu diametrul de doisprezece centimetri, ce dracu' sunt? Par rețele de difracție. Pe dosul unora scrie Memorex. Să fie un fel de magnetofoane pentru înregistrat, dar fără bandă? După aceea, tot felul de pilule. Am încercat să caut denumirile, însă nu figurează în nici o enciclopedie medicală. Ce naiba-i Tagamet? Sau Viagra? Sau Xylamis? Sau oricare dintre celelalte?

- Pe materialele astea nu există date?

- Nu întotdeauna. Uneori însă, da. Data cea mai îndepărtată este 2039, dar eu cred că el merge mai departe de anul acela. Mult mai departe. Cred că are hărțile temporale de câmpuri locale întocmite de Caltech. Sau poate că-şi instalează propriii senzori şi-şi cartografiază singur hărțile, nu ştiu. N-am văzut însă niciodată ceva care să semene cu o hartă. Nu-s deloc clare. Pe de altă parte, se spune că dacă ne-am putea întoarce în timp, să zicem în anul 1907, cu nişte chestii din prezent - un radio cu tranzistori, un telefon din plastic, un televizor portabil, un disc de muzică, pilule anticoncepționale, lucruri de-astea - nici unul n-ar avea vreun sens pentru oamenii din epoca respectivă. Până şi un exemplar dintr-o revistă de ştiri ar fi lipsit de noimă, fiindcă limbajul s-a modificat foarte mult. De aceea, dacă Eakins are obiecte din viitorul de peste treizeci, patruzeci, cincizeci de ani, noi n-am înțelege mare lucru din ele...

- Şi da, şi nu. Acum cincizeci de ani, oamenii nu dețineau aceeaşi experiență a progresului, aşa că nu aveau nici vocabularul necesar pentru a cuprinde genurile de schimbări ce însoțesc timpul. Noi avem altă perspectivă; fiindcă schimbarea face parte din istoria noastră, ne aşteptăm să fie parte din viitorul nostru. Noi privim obiectele acestea, însă nu le vedem ca pe un mister, ci mai degrabă ne înțelegem limitele cunoaşterii.

- Acum vorbeşti ca mine.

- Te citam. Te parafrazam. Am răsfoit prin hârtii, fotografii, însemnări: Nimic din ce-i aici n-are nici o legătură cu cazul ăsta, nu?

- Nu ştiu. M-am gândit însă că ar trebui să le vezi şi tu. Poate că-ți va da nişte idei despre Eakins.

Am clătinat din cap.

- Dovedeşte că el ştie mai multe decât ne spune. Dar oricum noi ştiam asta.

Ea s-a uitat la ceas.

- Bine, trebuie să plec. S-a ridicat, s-a aplecat spre mine şi m-a sărutat scurt. Ai grijă de tine... şi de micul tău iubit.

-Nu-i...

Dar ea plecase deja.

Am băgat totul la loc în plic şi am comandat un sendviş cu friptură. Ziua începuse bizar, continuase mai bizar şi nu ajunsese nici măcar la jumătate. Puteam la fel de bine să înfrunt ce a mai rămas din ea cu stomacul plin.

M-am întors la apartament. Am fotografiat totul. Apoi m-am dus direct la cel mai apropiat laborator foto. Am făcut copii în cinci exemplare. Am plătit cu bani-gheață. Am pus un set de fotografii în portbagajul automobilului, un set în seiful din apartament, iar pe celelalte trei seturi le-am expediat la trei căsuțe poştale diferite. Am adus originalele înapoi la Georgia, care le-a acceptat fără comentarii. Eakins plecase deja. Totuşi nici unul dintre noi n-a spus nimic; era posibil să aibă microfoane în birou - poate chiar ciudatele lui fise de pocher.

Când am ajuns acasă, Matt despacheta alimente. Toată scena părea extrem de casnică.

- Ai avut o zi bună? m-a întrebat.

Mai îmi lipseau doar papucii şi gazeta de seară.

Când nu i-am răspuns, a ridicat ochii. îngrijorat.

- Eşti bine?

- Da. Atât doar că... mă gândeam la nişte chestii.

- Tu te gândeşti mereu la diverse chestii.

- Ei bine, astea sunt nişte chestii la care chiar trebuie să mă gândesc.

A înţeles aluzia. A tăcut din gură şi şi-a văzut de treabă în bucătărie. Am ieşit pe balcon şi am privit Melrose Avenue. Era frig şi mohorât; diseară avea să plouă din nou, a doua furtună într-un interval atât de scurt. Ceva din cuvintele lui Eakins... nu aveau sens, dar la unele din ele se simţea un puternic iz de neadevăr. De ce nu-i Matty important pentru cazul acesta?

Iar de aici deriva în mod direct următoarea întrebare: Ce ştia Eakins şi nu-mi spunea mie? Şi ***de ce*** nu-mi spunea? Fiindcă dacă eu ştiam... ar fi afectat nişte lucruri. Care lucruri? Ce ***alt*** plan se derula?

In mod evident, nu ne aflam de aceeaşi parte a baricadei. Fuseserăm vreodată? Nu conta asta. In prezent, era o fundătură. Trebuia să mă gândesc la Matty.

Dacă Matty este irelevant, atunci... mai este el în pericol? Bineînţeles că-i în pericol. El a dispărut. Ştim asta. Dar dacă a dispărut, atunci de ce-i irelevant?... Numai dacă dispariţia lui nu-i asociată cazului. Iar dacă dispariţia lui nu-i asociată cazului, atunci... evident, el ar fi complet inutil pentru acest caz. Rahat!

Dar cum putea Eakins să ştie asta? Doar dacă mai ştia şi altceva despre Matty. Sau despre toţi ceilalţi.

Desigur toate astea plecau de la ipoteza că Eakins spunea adevărul. Dar dacă el încerca în mod deliberat să mă inducă în eroare? Atunci am fi revenit la prima întrebare. Ce intenţiona Eakins?

Mă nemulţumea faptul că nu aveam răspuns la nici una dintre întrebările acelea. Nu aveam un plan şi nu aveam nimic pe care să-mi fundamentez un plan. Singurul lucru la care mă puteam gândi era să continui cu planul pe care-l sabordase Eakins - nu pentru c-ar fi fost un plan bun, ci pentru c-ar fi accelerat lucrurile. L-ar fi silit pe Eakins să... să facă ce anume?

Când ploaia a început în cele din urmă, m-am întors în bucătărie şi m-am aşezat la masă. Friptură de pui la cuptor. Era rece.

- De ce nu m-ai chemat?

- Te gândeai.

- Hm... (M-am oprit. Era plin de tact.) Bine.

- Vrei să ți-o încălzesc?

- Nu, e bună.

Am mâncat o vreme în tăcere, fără să mă simt în largul meu. In cele din urmă am lăsat furculița din mână şi l-am privit.

- Ştii ce? Tocmai mi-am dat seama că nu ştiu cum să vorbesc cu tine.

A părut derutat.

- Friptura este bună, am arătat spre puiul rece. Ştii să găteşti. Îmi tot vine să-ți spun că-ntr-o bună zi o să fii o soție minunată. Dar nu pot spune asta, fiindcă...

- Este altceva când o spui tu. Când o spui tu, n-o spui în batjocură.

- In acelaşi timp, este o formulare eronată. Este înjositoare, nu?

- Nu mă deranjează. Atunci când o spui tu.

A început să strângă masa.

Am inspirat adânc.

- Eşti?,.. M-am oprit. Nu ştiu cum să te-ntreb asta. Eşti... atras de mine?

A fost cât pe-aici să scape farfuriile. Era întors într-o parte, aşa că nu i-am putut vedea expresia, dar trupul i s-a încordat brusc. In cele din urmă s-a răsucit, ca să mă poată privi.

- Vrei să fiu?

- Uite cum stau lucrurile. Eu nu pot stabili relații cu oamenii. Cu nici un fel de oameni. Bărbați sau femei. Pot să spun ori să fac tot ce trebuie. O vreme. Dar numai o vreme. De fiecare dată... mă înfrânez.

- De ce?

Am strâns din umeri.

- Ăsta-i răspunsul tău?

- Când începi să salți prin timp, te deşiri tu însuți. Te detaşezi. Nu aparții vreunui timp anume, nu poți aparține vreunei persoane anume. Aşa că-ți decuplezi partea aceea din tine.

N-a răspuns imediat. A luat ibricul cu cafea de pe plită şi a umplut două ceşti. A adus la masă zahăr şi frişca, pentru el, nu pentru mine. In timp ce amesteca în cafea, a întrebat în cele din urmă:

- Şi de ce-mi zici asta? Vrei să-mi spui că n-ar trebui să țin la tine pentru că tu nu poți să ții la mine?

- Nu ştiu dacă pot să țin la cineva, la oricine. Când încerc, nu reuşesc. Aşa c-am încetat să mai încerc.

- Nu mi-ai răspuns la întrebare. De ce-mi spui toate astea?

- Pentru că... în clipa de față, eşti singura persoană cu care pot să vorbesc.

- Nu poți să vorbeşti cu tatăl tău?

- Asta nu-i o conversație pe care s-o pot purta cu tata.

A clătinat din cap, derutat şi frustrat.

- Dar despre ce vorbim?

- Despre faptul că sunt atât de-al dracului de furios, confuz, tulburat, neliniştit, frustrat şi... şi chiar disperat, încât dacă tu n-ai fi aici, în seara asta, dacă n-ai fi tu cu care să stau de vorbă... aş sfârşi stând din nou singur pe scaun... cu țeava pistolului în gură, întrebându-mă dacă voi avea curajul să apăs pe trăgaci. Am cunoscut tipi care au supt glonțul din țeava armei lor. Face o mizerie de nedescris pe perete. Şi mă-ntrebam de ce-o făcuseră. Asta a fost înainte. Acum nu mă mai întreb. Acum încep să-nțeleg.

Era alb la față.

- Mă sperii groaznic.

- Nu trebuie să-ți faci griji. N-o să fac nimic stupid. Atât doar... atât doar că voiam să ştii că-n clipa de față... îmi faci o favoare prin faptul că stai aici.

- Asta-i mai mult decât pot duce... nu sunt...

Am aprobat din cap.

- Puştiule, mulți oameni nu pot face față la felul meu de-a fi. De aceea, ei pleacă. Uite... m-am gândit că după toate prin care ai trecut,

o să-nțelegi ce simți când eşti atât de separat de toți ceilalți. Eu provin din acelaşi loc... din acelaşi loc, dar din altă zonă temporală.

A amestecat gânditor în cafea şi a zis:

- În şcoală am reținut un citat, care m-ajută câteodată. Este din Edmund Burke. Nu ştiu cine-i sau cine-a fost şi, de fapt, nici nu contează. El a spus: „Nu dispera niciodată, dar dacă o faci continuă să munceşti cu disperare."

Am căzut pe gânduri.

- Da. E bun. E util.

Am rămas amândoi la masă, o vreme. N-am vorbit.

Mai târziu. Am ieşit din dormitorul meu. El era ghemuit pe sofa.

- Matt? Matty?

- Ce-i?...

S-a întors pe o parte, privindu-mă buimăcit de somn.

- Dacă vrei să dormi în pat, poți să vii.

- Nu, e-n regulă.

Dar ceva mai târziu, a împins uşa dormitorului, a lipăit spre pat şi s-a strecurat lângă mine. Asta însemna ceva. Nu ştiam ce anume, însă pe de altă parte, nici el nu ştia. Probabil.

Ploaia a curățat aerul, lăsându-l sclipitor, aşa cum fusese în anii treizeci şi patruzeci. Cel puțin aşa zic cei care au trăit în vremurile acelea. Peste două zile însă nivelurile de smog aveau să revină la cotele cele mai sufocante pentru plămâni. Nu-i vorba doar de peste un milion de motoare cu ardere internă care revarsă plumb şi bioxid de carbon şi toate celelalte reziduuri ale arderilor ineficiente de combustibili. Los Angeles este înconjurat de munți. De aceea este numit „bazin". Aerul proaspăt nu poate să pătrundă, iar aerul stătut nu poate să iasă. Stagnează. Indienii numesc locul ***el valle de fumar.*** Valea fumurilor. Numai două fenomene meteorologice pot face curățenie: ocazionalele furtuni de iarnă şi primăvară sau vânturile fierbinți şi uscate din Santa Ana la sfârşitul verii. Intre iunie şi octombrie, nu vă deranjați să respirați. Puteți respira în noiembrie.

Dar azi, măcar azi, era superb. Era o zi minunată să mergi la Disneyland. Şi aproape că i-am propus asta lui Matty, dar el trebuia să se ducă la serviciu şi eu încă nu dedusesem nimic, aşa că ne-am smuls din amorţeala somnului şi am păşit în confortabila zonă zombie a rutinei.

Mai aveam o săptămână până la dispariţia lui Brad Boyd. Am petrecut o parte din zi urmărindu-l, deşi probabil că asta era o pistă moartă. El lucra într-o librărie cu cărţi erotice pe Vine, vizavi de Hollywood Ranch Market. Uneori cumpăra o coca-cola şi un ***burrito*** de la chioşcul din faţă. De obicei mergea pe jos până la slujbă, lăsându-şi motocicleta pe un mic patio acoperit din faţa apartamentelor. Nu mi-ar fi fost greu s-o sabotez. Asta l-ar fi ţinut acasă. Nu m-ar fi apropiat însă de Domnul Moarte.

De două ori m-am dus să-l vizitez pe tata. A doua oară, l-am dus la doctor. Ştiam deja că nu avea să-l ajute cu nimic, nu avea să amâne inevitabilul, dar trebuia să încerc. Poate chiar să uşurez lucrurile pentru el. Tata s-a enervat pe mine, însă nu prea tare. Nu mai avea aceeaşi energie pentru a argumenta pe care o avusese când eu împlinisem optsprezece ani, când venisem acasă cu documentele de înrolare, când îl anunţasem de decizia mea, când mă răstisem la el: „Ei bine, dacă-i o greşeală, este greşeala ***mea,*** nu a ta!" Abia după ce Duncan a călcat pe o mină terestră la numai câţiva paşi în faţa mea, am descoperit ce anume îl îngrozise în asemenea măsură pe tata. Insă deja începusem să mă baricadez. Aşa că sperietura n-a ajuns niciodată până la capăt, până la fund. O parte din mine a rămas convinsă că mie nu avea să mi se întâmple aşa ceva. Niciodată. Pe de altă parte, am plecat de acolo imediat ce mi s-a terminat stagiul.

M-am aşezat la masa din bucătărie şi am examinat fotografiile şi fotocopiile notiţelor pe care Georgia le luase de pe biroul lui Eakins. Într-o bună zi aveau să capete un înţeles, dar în punctul acesta din timp - literalmente - erau incomprehensibile. Unicul lucru pe care-l dovedeau era că Eakins ajunsese în viitor mai departe decât orice persoană de care auzisem vreodată.

Serile, Matty şi cu mine îl urmăream din nou pe Brad. Era util să ai alături încă o pereche de ochi. In prima seară, motociclistul a pornit cu Gino's, unde n-a avut noroc sau nu i-a plăcut ce a văzut, şi a plecat la Stampede. Ne-am oprit în parcarea supermarketului de vizavi, în spatele stației de autobuz, unde puteam urmări intrarea din față şi motocicleta lui. Stampede avea şi o ieşire de urgență prin paltioul din spate, dar în condiții normale se folosea numai uşa din față. Puteam staționa o vreme aici; cât timp durează să agăți pe cineva într-un bar? Matty a plecat să cumpere gogoşi şi cafea.

- Dacă iese înainte să te-ntorci, va trebui să-l urmăresc; dacă nu sunt aici, aşteaptă în gogoşerie. Imediat ce poposeşte undeva, o să mă-ntorc după tine. Ai înțeles? Nu intra în vorbă cu nimeni.

Planul acela a fost însă inutil; Matty s-a întors în cinci minute şi Brad-boy n-a ieşit din bar decât după patruzeci de minute. Era singur. L-am urmărit spre est pe Melrose, unde a intrat la CAPT.

- Ar putea sta acolo toată noaptea, a spus Matty. Poate până pe la unu sau două.

- De unde ştii? Ai fost vreodată?...

- Cu Brad-boy? Nu. M-aş fi dus, dacă m-ar fi invitat, dar n-a făcut-o. Acum nu cred că m-aş mai duce. Toți spun că-i genul de exploatator. Te utilizează, apoi te-abandonează.

- Mda şi eu am senzația asta. Mă-ntreb dacă... poate c-ar trebui să intru.

- Nu sunt decât mulți tipi care stau acolo pe-ntuneric.

- Ca-n Stampede? Sau în Gino's?

- Da, însă sunt dezbrăcați. Au doar nişte prosoape pe ei.

- Hm…

O vreme, am rămas tăcuți.

- Nu poți să intri fără legitimație, a continuat Matt. Prima dată trebuie să fii însoțit de un membru. Dacă lui Scotty nu-i place cum arăți, poate să spună că nu-i seara pentru invitații membrilor. Dacă

te lasă, îți dă o legitimație şi-ți spune care sunt regulile. Probabil că te-aş putea băga.

- Este o ofertă?

- încerc doar să fiu de ajutor.

Am reflectat la propunerea aceea.

- De câte ori ai fost înăuntru?

- Nu prea des. De două ori... de trei ori. Nu-mi place cum miroase.

- Nu cred că ne-ar ajuta prea mult.

- De ce?

- Pentru că... dacă am judecat corect lucrurile, omul rău pe care-l căutăm noi nu operează din locul ăsta. El trebuie să-şi ducă victimele altundeva. Undeva aproape. De pildă, o casă - o casă înconjurată de multe garduri vii sau tufişuri, sau poate cu o ieşire prin spate, ori în care se poate intra din garaj. El trebuie să dispună de un mod de a înlătura... urmele, fără să fie văzut de cineva.

- Deci acum putem merge acasă?

- Mă gândesc. Probabil c-ar trebui să aşteptăm. Să ne asigurăm că Brad-boy ajunge teafăr acasă.

- Mâine trebuie să merg la slujbă.

- Dacă vrei să-ncerci să dormi, pe bancheta din spate este o pătură.

- Nu. Nu pot să dorm în automobile.

- Nici mie nu-mi place să stau aici. Am pornit motorul, am băgat în viteză şi am aprins farurile. Haide să terminăm pentru noaptea asta!

Când am revenit în apartament, l-am împins spre dormitor şi am intrat în biroul meu improvizat ca să dactilografiez un raport scurt. Reperat subiectul la..., urmărit subiectul la..., subiectul a stat înăuntru timp de..., a ieşit la ora..., a mers la..., a stat timp de..., a ieşit, a mers la..., am aşteptat, am abandonat urmărirea la ora.... Nu eram obligat să-l scriu, cazul se terminase şi nu aveam cui preda raportul, dar e greu să te dezbari de obiceiuri vechi... şi întotdeauna e util să ai notițe precise.

N-am avut nevoie de mult timp ca să termin, dar până m-am dus la culcare, Matty era deja adormit, pe jumătate răşchirat spre mijlocul patului. L-am împins uşor şi s-a întors puțin. Suficient.

Îmi amintea de Shotgun. Shotgun s-ar fi întins lângă mine, lipindu-şi spinarea de mine şi am fi dormit spate în spate. Câinele acela mare şi bătrân era ca mine - îi plăcea să-i fie acoperit spatele de către cineva. Atât doar că Matty nu era Shotgun; nu era un căţeluş urât şi nu era nici altceva. De ce făceam asta?

In seara următoare, Brad-boy a rămas acasă şi s-a uitat la televizor până la ora zece. A suit pe motocicletă şi s-a dus la Gino's. A stat pe motocicletă timp de douăzeci de minute şi a pălăvrăgit cu Mame, Peaches, Dave, Jeremy şi doi băieți al căror nume Matty nu-1 cunoştea.

- Crezi că-i vreunul dintre ei?
- Nu. Sunt prea tineri. Şi sunt...
- ...prea efeminați?
- Da. Prea efeminați. -
- Unele fete pot fi adevărate pacoste...
- Da, am auzit unele poveşti despre Ducesa şi Prințesa. Nu cred însă c-ar trebui să ne facem griji în privința ăstora. Par mai degrabă genul de surferi. Nişte puşti din liceul Pali care se provoacă unul pe celălalt dacă au curaj să viziteze un club de gay.

In cele din urmă, un surfer s-a suit pe motocicletă în spatele lui Brad-boy şi au pornit pe Melrose spre est. Spre apartamentul lui Brad. Avea să petreacă noaptea acolo? Sau Brad avea să-1 readucă aici peste o oră?

Până la urmă a durat chiar mai puțin. Se părea că Brad al nostru nu se dădea în vânt după preludii. Patruzeci şi cinci de minute în cap. După aceea a plecat acasă şi s-a culcat. Singur.

Joi seară, Brad s-a dus la un film. Ne-am aşezat la trei rânduri în spatele lui. ***Duzina de ticăloşi.*** O distribuție de zile mari. Lee Marvin, Ernest Borgnine, Charles Bronson, Jim Brown, John Cassavetes, Richard Jaeckel, George Kennedy, Trini Lopez, Robert Ryan,

Telly Savalas, Clint Walker şi un prostovan amuzant pe nume Donald Sutherland.

Vineri seară, Gino's era ticsit de băieți-bărbați supli şi agresivi. Brad-boy a coborât de pe motocicletă şi a intrat. Matty l-a urmat, iar eu am stat de vorbă între patru ochi cu Gino. I-am arătat scurt una dintre cărțile de vizită de detectiv particular pe care nu le restituisem Georgiei. Ea fie că nu-şi dăduse seama, fie că-şi dăduse. Nu ştiam dacă ar fi trebuit să-i spun ce intenționam. Avea probabil deja destule necazuri. Nu, mai bine aşteptam până dețineam ceva concret.

Gino a privit cartea de vizită fără să trădeze vreun semn de surpriză, s-a uitat la mine şi a întrebat:

- Ce-ți trebuie?

- Am auzit că tu eşti şmecherul pe-aici.

M-a privit inexpresiv, nerecunoscând termenul.

- Şmecherul, am repetat. Cel care cunoaşte un doctor dacă ai sculament, care-ți poate face rost de-un certificat de nebun ca să nu faci armata - chestii de-astea.

- Mai cunosc nişte oameni, a zis Gino.

Dr. Ellis avea să fie ucis de un prostituat. Scott avea să fie implicat în altă crimă şi noul sediu CAPT de pe La Brea avea să fie supus unui raid al poliției. Peste doi ani.

- Cu ce te pot ajuta?

- Ii ştii pe clienții obişnuiți, nu? Ştii cine-i tare şi care cedează. Dacă apare unul nou, îi citeşti regulile înainte să-l laşi să intre. Ai văzut vreodată cine cu cine pleacă?

- In fiecare weekend, pe-aici trec o mulțime de băieți...

- Brad Boyd. Ai observat vreodată cu cine pleacă?

– Ar fi fost greu să nu observ. Ambalează de fiecare dată motorul şi pleacă în trombă, lăsând în urmă un nor de fum puturos. I-am cerut să n-o mai facă...

- Poți s-arunci câte un ochi?

- Pentru cine lucrezi? Pentru părinții lui?

- Nu. Nu-i genul ăla de caz.

- Dar ce gen de caz este?

- Asta.

I-am strecurat în palmă o bancnotă de cincizeci de dolari. Aveam alta pregătită, pentru eventualitatea în care una nu era suficientă.

A coborât ochii, doar atât cât să vadă valoarea.

- Mi-ai ghicit măsura, a spus şi a vârât banii în buzunar.

M-am aplecat spre el şi am şoptit:

- Viaţa puştiului ăsta poate să fie-n pericol. Cred că-i urmărit. Deocamdată însă n-am nici un fel de dovezi concrete. Ajută-mă şi mai capeţi o bancnotă.

A strâns din umeri.

- Conduc un club. Weekendurile sunt animate. Nu pot să promit nimic. Dar dacă văd ceva, te-anunţ.

I-am întins altă carte de vizită. Nu purta nici un nume, doar un număr de telefon.

- Dacă nu răspunde nimeni, există un robot telefonic. Poţi să laşi un mesaj.

A părut impresionat. Primii roboţi telefonici erau scumpi. Nu i-am spus că aparţinea agenţiei Harris... şi că mă aşteptam ca dintr-o zi în alta Georgia să-mi ceară să-l restitui.

L-am găsit pe Matty în penumbrele de lângă tonomat. Brad juca biliard în colţ. L-am tras pe Matty şi mai departe şi ne-am prefăcut a fi doar parţial interesaţi de partida de biliard. Deocamdată se părea că Brad venise aici doar pentru biliard. Avea o lovitură moale şi afurisită. Părea că loveşte bilele realmente nepăsător, dar era clar că jucase mult şi ştia ce face. Câştiga întruna. Trei, patru, şase partide şi încă nu fusese învins.

- De ce nu te duci să joci cu el?

- Nţţţ. Aş putea să-ntrerup ceva sau pe cineva. Trebuie să vedem pe cine agaţă... sau cine-l agaţă pe el.

- Crezi că-i în seara asta?

- Mâine. Am impresia - s-ar putea să mă înşel, totuşi aşa simt eu - că subiectul nostru ar putea să fie şi el aici în seara asta. Indiferent ce anume simte, trebuie să fie o acumulare. O acumulare în timp. Dacă Brad este prima lui victimă, atunci poate că asta-i seara care-i declanşează pornirea, însă poate că încă nu-i tocmai gata să acționeze. Ceva se-ntâmplă-n seara asta. El îşi capătă... nu ştiu exact ce anume. Curajul. Iar mâine-i seara în care curajul devine îndeajuns de real pentru ca el să facă realmente ceva.

- Şi dacă agață alt băiat?

- Nu cred. Cred că Brad e prima lui victimă, fiindcă Brad e cel mai facil. Nu cred că subiectul nostru a învățat încă cum să-şi caute partenerul sexual. Poate că nu l-a ales pe Brad, dar cred că-i în încăperea asta. Uite ce vreau să faci. Tu porneşti într-o direcție, iar eu în direcția opusă. Amândoi ne plimbăm, doar ne uităm... ca şi cum am alege. Vezi dacă zăreşti pe oricine care ți se pare-n neregulă.

- In ce fel?

- In absolut orice fel.

- Prea bătrân? Prea urât?

- Nu. Brad este promiscuu, dar nu se prostituează. Ca voi toate, fetele, el doreşte pe cineva tânăr şi drăguț. De aceea, uită-te după cineva care să semene cu genul lui, dar care poate să fie nervos, agitat, nesigur... cineva care nu pare că s-ar distra prea grozav. Hainele sau tunsoarea lui pot fi bizare, ca şi cum el n-ar înțelege stilurile actuale de modă. Probabil că stă retras şi se mulțumeşte să privească; este posibil să se holbeze sau poate să pară perfect normal. Eu fac însă prinsoare că-i cineva nou, cineva pe care nu l-ai mai văzut, aşa că fii atent în privința asta. Uită-te pur şi simplu cu atenție la toate fețele nefamiliare şi vezi ce distingi. Ai înțeles? Tu porneşte pe aici, iar eu plec pe-acolo. Dăm trei-patru ture, apoi ne întâlnim tot aici.

Mai era ceva după care trebuia să fim atenți, dar nu i-am spus-o lui Matty. Erau bagaje inutile pentru el. Nu-mi plăcea să facă asta, însă aveam nevoie de ochii lui. El avea experiență aici. Ii putea descifra pe

tipii ăştia. Eu nu puteam. Nu foarte bine. Exista un strat de... nu aveam un cuvânt pentru asta, dar teritoriul ăsta avea o hartă pe care eu n-o dețineam.

Ii dădusem un indiciu. Să se uite după cineva care avea alt stil. Insă Matty nu auzise ce spusesem de fapt: cred c-avem de-a face cu un călător prin timp pe cont propriu, cineva care călăreşte seismele. Vine probabil din trecut, poate de acum zece sau douăzeci de ani. Mă îndoiam că era din viitor, viitorul este nițel mai prietenos față de homosexuali, dar n-am anulat nici posibilitatea respectivă - poate că mutațiile culturale îl stresau.

Totuşi dacă ar fi fost să pariez, aş fi zis că individul acesta avea o problemă mentală. Dorea să aibă relații sexuale cu bărbați tineri, însă după aceea era atât de ruşinat de ceea ce făcuse, încât trebuia să distrugă dovezile. Chiar dacă asta însemna crimă.

In filme , ucigaşii au întotdeauna un aer aparte. Asta pentru că regizorul îl pune pe actor într-o lumină mai puternică sau mai slabă, deosebindu-1 astfel doar nițel de cei din jur; iar machiorii îi vor face ceva în jurul ochilor, astfel încât chipul lui să pară gălbejit sau supt sau tensionat; iar unghiul obiectivului va fi astfel încât toți ceilalți din mulțime vor fi în penumbră sau pur şi simplu cu doi paşi mai în spate. In filme, este uşor să-l remarci pe tipul cel rău - regizorul îți spune unde să te uiți şi ce să remarci.

In viața adevărată... viața adevărată pute. Ucigaşii arată ca oricare alți oameni. Bolnavi, obosiți şi resemnați. Bătuți şi înfrânți. Orice om seamănă cu un ucigaş. Aşa că nici unul nu arată astfel.

Aici, ei semănau... arătau a homosexuali, dar dacă ignorai partea „homo" şi te uitai la oameni, ei semănau cu oricare alții. Băieți molatici, băieți-fete, băieți-bărbați, băieți neîmblânziți, băieți mai neîmblânziți, băieți sălbatici. Nici unul dintre ei nu arăta a bărbat. Insă exact asta căutam eu. Pe cineva care să nu mai fie un băiat. Un bărbat? Poate. Cineva care trecuse prin stadiul de băiat, dar nu-l terminase niciodată. Insă singurul de aici care arăta aşa... eram eu.

Pentru o clipă am invidiat băieții aceştia diverşi şi libertatea lor de şcolărițe. Deoarece, cel puțin pentru timpul cât erau aici, flirtând şi bârfind, pălăvrăgind şi flecărind, ei aveau un loc numai al lor, un loc căruia îi aparțineau. Dacă eu aş fi avut vreodată un loc căruia să-i aparțin, ar fi fost apropiat de noaptea prin care trecusem.

Am dat patru ocoluri, cinci, am simțit izuri slabe de marijuana, Aramis, Clearasil şi Sen-Sen. Am trecut pe lângă Matty care mergea în direcția opusă, am mers mai departe, privind chipuri, toate chipurile - unele dintre ele m-au privit la rândul lor, întrebându-se dacă puteau găsi alinare cu mine. Aşa ceva nu era posibil. Eu nu ofer alinare. Au înțeles şi au ferit ochii.

In cele din urmă am ajuns înapoi în colțul întunecos de lângă tonomat şi am făcut schimb de observații. Matty a clătinat din cap.

- Un grup de la frăția ZBT din UCLA, care vor să vadă ce se întâmplă pe-aici. Un tip care zice c-a venit numai ca să se documenteze pentru o carte; ce să-ți zic, l-am şi crezut! Doi din Garden Grove, unul din San Francisco. Unul care seamănă a polițai, dar Gino n-a clipit nici o lumină şi oricum nu-ți laşi baticul ăla roşu să-ți atârne din buzunar. Şi Unchiul Philsy. Aşa-i zic toți.

- Care-i Unchiul Philsy... aha, el.

Trollul. Scund. Chel. De vreo cincizeci de ani. Cu tendință spre obezitate. Rânjet fals de prădător. Plimbându-se fără țintă printre băieți, admirând pur şi simplu peisajul. Dulce şi repulsiv în acelaşi timp. Dar inofensiv.

- Gino îl ştie. Zice că-i în regulă.

- Ce era cu ăla care zicea că se documentează pentru o carte? Să n-ai încredere în el. Toți scriitorii sunt viermi mincinoşi. Şi celălalt - cel cu baticul?

- Cel cu baticul caută pe cineva. Cred că pe fiul lui. Doar se prefface c-ar fi gay.

- Cum ai aflat aşa repede toate astea?

- Telefonul fără fir.

- Poftim?

- Gino... Mame...

- Aha. Ce-i cu tipul de-acolo, înalt, la vreo treizeci de ani...

- Walt? Mi se pare că-i impresar de actori. Cel puțin aşa zice el...

- Bun. Toți cei care sunt cunoscuți aici probabil că nu ridică probleme. Aşa-i?

- Aşa cred. A continuat apoi pe un ton scăzut: Lane a aflat că Mame le spune tuturor că el are păduchi lați. Sunt în parcare şi s-au luat la bătaie. Crezi...

- Nu. Omul nostru caută un băiat, nu o fată.

- Auzi... Mike?

Un ton nesigur.

-Da?

- Promiți că nu te superi?

-Ce-i?

- Mame crede că eşti prietenul meu. Aşa le spune la toți.

Am pufnit. Am surâs. De fapt, gândul m-a amuzat.

- Aş putea să fiu. Tu locuieşti cu mine. Găteşti. Speli rufele. Dormim în acelaşi pat. Aproape că suntem căsătoriți.

- Atât doar că nu facem sex.

- Vezi, asta dovedeşte că suntem căsătoriți.

Matty a clipit. N-a priceput gluma. A spus:

- M-aş însura cu tine. Dacă mi-ai cere. Dac-ai fi...

Mi-am pus palma pe perete deasupra capului său, m-am aplecat înainte şi l-am ascuns sub brațul meu. M-am aplecat mai mult, ca şi cum aş fi vrut să-i şoptesc ceva la ureche. In loc s-o fac, l-am sărutat scurt pe obraz. Nu ne-a văzut nimeni. Gino descuraja în mod activ orice manifestări fățişe. Teama de poliție.

- Pentru ce-a fost asta? a întrebat Matty.

- Pentru tine.

- Aha...

Acum era cu adevărat derutat. Amândoi eram. A ridicat privirea spre mine şi ochii îi străluceau în lumina neagră.

- Ă-ă-ă... Mike?

-Da?

- Brad tocmai a ieşit spre parcare...

- Da, l-am văzut.

Fusese o parte din motivul pentru care ridicasem brațul şi mă aplecasem mult - ca să ne ferim amândoi de privirea lui Brad. Dar nu i-am spus asta lui Matty.

- Haide să mergem.

Brad ieşise prin uşa patioului. Noi am ieşit prin uşa din față a clădirii, apoi am mers în lateral, prin spațiul dintre galeria de artă şi Gino's. La timp pentru a-l vedea pe Brad îndepărtându-şi motocicleta de zid şi pe cineva întorcându-se cu spatele la noi, aşteptând să suie pe şa. Imediat ce Brad a ambalat motorul, celălalt s-a suit înapoia lui şi i-a cuprins mijlocul cu brațele.

- Îl recunoşti?

-Nu...

Am vârât capul pe uşa patioului.

- Cu cine-a plecat?

Gino a strâns din umeri.

- Nu l-am mai văzut până acum...

- Futu-i!

M-am repezit spre maşină, urmat de Matty.

I-am ajuns pe Melrose, spre est. Reveneau la apartamentul lui Brad? Poate. Nu! Au cotit spre nord cu puțin înainte de La Brea. Acolo se întindeau mai multe apartamente micuțe, ca nişte cubiculumuri. Am urmat lumina roşie de poziție a motocicletei. S-a oprit la o jumătate de cvartal în față. Matty s-a lăsat cât mai jos, sub nivelul geamului şi am înaintat lent pe strada îngustă. Brad nici măcar n-a ridicat ochii. Celălalt individ s-a întors pentru o clipă şi l-am întrezărit în lumină. Am trecut mai departe.

-Îl ştiu, a spus Matty. E Tom. Se rade complet. Iți dă pe fund cu talc şi te bate uşor pe fese cu palma.

- Astea de unde le mai ştii?...

- Telefonul fără fir.

-N-ai?...

Matty a clătinat din cap.

- N-o faci foarte des, aşa-i?

- Aş face-o. Dacă l-aş întâlni pe tipul potrivit.

- Nu există un tip potrivit. Tot aşa cum nu există fete potrivite.

- Asta chiar că mi s-a părut o remarcă amară.

- Nu. Doar înțeleaptă.

- Sper să n-ajung niciodată aşa înțelept.

Am cotit după colț şi am oprit, lăsând motorul să meargă.

- Deci îl ştii,pe individul ăla, Tom?

- Nu-1 cunosc personal, dar a apărut pe-aici.

- Bun, atunci nu-i cel căutat de noi.

- Am terminat pentru noaptea asta?

- Brad va merge acasă după aceea, nu?

- Probabil.

- Bine, atunci am terminat.

Matty şi-a făcut duş, în timp ce eu mi-am dactilografiat însemnările. Cam aceleaşi lucruri. Nimic de raportat. Nici un indiciu. Nici o direcție. Nici o pistă. Am rămas în fața maşinii de scris, cu capul în mâini, încercând să mă gândesc ce să fac în continuare. Uscându-şi părul, Matty şi-a strecurat capul pe uşă şi m-a întrebat dacă doream ceva, poate cafea? Am clătinat din cap. El s-a dus să se culce.

Mirosul de fum din club îmi intrase în piele. Mă deranja. Mi-am scos hainele, am dat să le arunc pe jos, apoi mi-am dat seama că Matty le va strânge dimineață; le-am pus în coşul de rufe murdare şi am intrat la duş. Oare cu adevărat de fum doream să scap?

După ce m-am frecat bine, am oprit duşul. Matty îmi pusese prosoape curate pe poliță. Ştiam ce încerca să facă. Dorea să-l las să

rămână aici. Nu spusesem că nu putea să rămână, dar nici nu negociasem vreun acord pe termen lung.

Tot în pielea goală, m-am strecurat în pat. Arcurile au scârțâit. El zăcea tăcut lângă mine, respirând încetişor.

- N-ai adormit încă?

- Nu.

- Mă gândesc s-abandonez cazul.

- N-o s-o faci.

- De ce?

- Pentru că nu rezişti să nu ştii.

- Eşti un tip foarte perspicace, ştii asta?

Drept răspuns, s-a rostogolit pe o parte, întorcându-se cu fața la mine, a întins un braț peste pieptul meu, s-a tras mai aproape şi m-a sărutat uşor pe obraz. Mirosea frumos. Mirosea curat. După aceea s-a rostogolit în partea lui de pat.

- Asta pentru ce-a fost?

- Asta a fost pentru tine.

- Aha...

Asta era! Acesta era momentul. Avea să se-ntâmple. Şi pentru un moment - ca acea ezitare chinuitoare din vârful coborârii abrupte a unui ***montagne russe*** - a părut inevitabil. Tot ce trebuia să fac era să mă-ntorc într-o parte, el avea să lunece-n brațele mele şi aveam... s-o facem!

Pentru ca apoi, la fel de rapid, momentul să treacă. Iar noi continuam să stăm unul lângă celălalt într-un pat dublu, care brusc devenise mult prea îngust.

După o vreme, am coborât din pat.

- Nu ți-e bine?

- Nu pot să dorm.

M-am sculat, m-am dus la dulap şi am început să caut lenjerie curată - toată era împăturită ordonat. Am luat o pereche de boxeri şi mi i-am tras.

- Mă mai duc pe-afară.

El s-a sculat în capul oaselor.

- Vrei să vin şi eu?

- N u .

Am spus o prea repede. M-am întors şi i-am văzut expresia jignită de pe chip.

- Vreau să mă mai gandesc la caz , iar tu mergi maine dimineață la muncă.

- Eşti sigur? Nu-**i** cine ştie ce...

- Sunt sigur. Apoi am adăugat: Problema nu-**i** legată de tine. Ci de mine.

Cuvintele mi-au ieşit din gură înainte să le fi putut opri. El a părut e parcă ar fi fost lovit in moalele capului. Am scuturat din cap, frustrat şi nemulțumit.

- Dumnezeule, ştiu că sună stupid! Dar totu-i atât de amestecat acum... parc aş fi intr-o zonă seismică emoțională. Tot aştept ca pământul să înceteze să se mai cutremure, dar vibrațiile sunt tot mai tari. Nu ştiu dacă să mă pitesc sub o masa ori sa fug in stradă.

- Pot să te-ajut?...

Uite, scumpule... M-am aşezat pe marginea patului, cu cămaşa încă neîncheiată. Nu vreau sa te rănesc.

- N-o să mă răneşti.

- Am făcut-o deja. Am profitat de tine.

- Nu-**i** adevărat. Sunt aici pentru că aşa vreau eu.

- Doamne Dumnezeule! Auzi-ne... Mi-am trecut mana prin păr. Vorbim ca şi cum... ca şi cum am fi o pereche căsătorita.

-Primanoastră ceartă?...

A zâmbit larg.

Matty... Ascultă-mă. E timpul să fim serioşi. Oamenii mor în jurul meu. Eu fac greseli si Oamenii mor. Îi spun cuiva ca-i sigur, el ca c pe o mină terestră. Citesc greşit harta şi intrăm într-o ambuscadă. Trag cu mortiera... şi ucid pe cine nu trebuia. Nu eşti în siguranță-n preajma mea Nimeni nu-i in siguranța.

Şi-a umezit buzele nesigur. S-a întins şi şi-a pus mâna peste a mea.

- O să-mi asum riscul ăsta. A înghiţit un nod. Altundeva n-am unde să merg.

- Ţi-am spus că poţi să stai atât timp cât doreşti. Am vorbit serios. Poate însă c-ar trebui să doreşti să fii altundeva. Mă tem... nu pentru mine, ci pentru tine.

- Mike, te rog, nu mă face să plec...

- Nu te dau afară, puştiule. Atât doar... lasă-mă să ies şi să mă plimb niţel, să-ncerc să gândesc la rece. Cazul ăsta... ceva i-al naibii de anormal aici. Mă sperie. Şi nu ştiu de ce. Tot ce ştiu este că am furnicăturile astea prin măruntaie, ca şi cum ar fi lunetişti pe acoperişurile clădirilor şi tuneluri peste tot pe sub străzi şi mine terestre în intersecţii. Ai avut dreptate mai devreme, când ai spus că nu pot suporta să nu ştiu. Trebuie neapărat să ies de-aici, să mă duc şi să mă uit prin jur. Chiar dacă nu găsesc nimic, simt nevoia să mă uit.

- Eşti sigur, Mikey?

M-am ridicat şi am terminat să-mi bag cămaşa în pantaloni.

- Culcă-te. Îmi trebuie doar o oră sau două.

In cartierul ăsta noaptea miroase a iasomie şi usturoi. Apartamentul se află în apropierea unui mic restaurant italienesc, unde fierbe întruna un cazan de sos ***marinara.*** Am mers până la Santa Monica Boulevard şi apoi am cotit spre est. Era târziu. Locomotiva Union Pacific înainta deja greoi spre vest. Bulevardul încă avea prin mijloc şinele. Atâta vreme cât compania de căi ferate putea susţine că încă le folosea, municipalitatea nu le putea demonta, aşa că în fiecare noapte ei deplasau o veche locomotivă diesel prin centrul bulevardului, până la West Hollywood şi înapoi.

Mai spre est, prostituaţii se etalau la rând, majoritatea instalaţi chiar pe linia de graniţă. Pretindeau că fac autostopul. Dacă mergeai spre vest, îi puteai agăţa de la est de La Brea, dar nu discutau nimic practic până nu treceai de intersecţie - acolo se termina jurisdicţia municipalităţii. In felul acela, prostituaţii testau să vadă dacă eşti civil;

dacă erai din Brigada Vicii, nu puteai traversa strada. După ce treceai de La Brea, erai ca într-un parc de distracţii: puteai să-ţi faci de cap cu toţi băieţii pe care ţi-i puteai permite.

Prostituaţii erau slăbănogi şi tineri. In majoritate, fugiţi de acasă. Poate şi câţiva narcomani. M-am întrebat care era motivul pentru care făptaşul nu se orientase asupra lor. Poate c-o făcuse. Cine-şi face griji vreodată de moartea unui prostituat?

Am deschis radioul pe postul KFWB şi DJ-ul pusese o melodie din cel mai recent album al Beatleşilor. Sergeant Pepper's Lonely Hearts Club Band. ***A Day in the Life.*** A-nnebunit într-o maşină... Am mers până la Gower, unde clădirile deveneau mai scunde, mai vechi şi mai coşcovite - studiourile de sunet de mâna a doua şi studiourile de montaj de mâna a treia - apoi m-am întors spre vest.

- Atunci de ce nu ţi-o tragi cu Matt? m-am întrebat. Nu-i ca şi...

- Pentru că! am răspuns. Pentru că!

- Aha, asta va fi o conversaţie inteligentă.

- Taci din gură! Apoi am adăugat: Fiindcă eu nu sunt unul dintre ei.

- Serios? Atunci de ce purtăm conversaţia asta: adevărul este că ţi-e frică să nu fii!

Am tras pe dreapta, am oprit şi am rămas locului, tremurând. A-nnebunit într-o maşină... O parte din mine dorea să meargă acasă şi să se bage înapoi în pat, iar o parte din mine era îngrozită că o va face. Pentru că ştiam că dacă mă voi mai sui vreodată în patul acela, n-aveam să mai cobor niciodată...

Cineva a ciocănit în geam. Un prostituat? Am clătinat din cap şi i-am făcut semn să se-ndepărteze.

A ciocănit din nou.

Am apăsat butonul şi am coborât geamul. Eakins şi-a vârât capul înăuntru şi a rostit voios:

- Ţi-a ajuns?

Nu mi-a aşteptat răspunsul. A deschis portiera şi s-a aşezat pe scaunul de lângă mine. Nu era acelaşi Eakins pe care-l văzusem acum două săptămâni. Acela fusese de vârstă mijlocie şi metodic. Acesta era un Eakins mai tânăr, vesel şi ştrengar.

- Da. Mi-a ajuns. Ce dracu' se-ntâmplă?

A strâns din umeri.

- Este o vânătoare inutilă. O fundătură. Ţi-ai irosit timpul.

- Dar dispariţiile sunt reale...

- Da, sunt reale.

- Atunci cum este posibil ca acest caz să fie o fundătură?

- Pentru c-aşa zic eu. Vrei un sfat?

- Care-ar fi?

- Du-te-acasă la iubitul tău băiat şi faceţi sex de să vă sară capacele la amândoi. Şi dă uitării orice altceva.

L-am privit.

- Nu pot face asta...

- Da, ştiam c-aşa o să răspunzi. Păcat. Asta i-ar fi scutit pe toţi de o sumedenie de necazuri... şi mai ales pe tine.

- Ce-i asta - o ameninţare?

- Mike, trebuie să te-opreşti.

- Nu mă pot opri. Trebuie să ştiu ce se-ntâmplă.

- Pentru propria ta siguranţă...

- Îmi pot purta şi singur de grijă.

- Du-te acasă. Du-te-n pat. Nu te băga în chestii pe care nu le-nţelegi.

- Atunci explică-mi-le!

- Nu pot.

- Atunci nu mă pot opri.

- Ăsta-i ultimul cuvânt?

- Da.

- Bine.

A suspinat. A scos un flacon şi a tras o duşcă zdravănă. A desfăcut o pereche de ochelari de soare şi i-a pus pe ochi.

- Nu poți spune că n-am încercat. Ia-ți rămas-bun de la trecut.

Şi-a atins catarama curelei... şi lumea a fulgerat şi a vibrat cu o bubuitură luminoasă care m-a lăsat tremurând şi îngrețoşat.

- Bun sosit în 2032, Mike. Post-lumea!

Ochii îmi lăcrimau din cauza orbirii bruşte. Era tot noapte, dar noaptea strălucea. Străzile erau mai luminoase decât în timpul zilei. Mă simțeam de parcă fusesem pocnit în abdomen, scăldat în apă înghețată şi lovit de fulger... şi-n acelaşi timp mă simțeam ca şi cum ar fi fost gata să ejaculez în şort dintr-o clipă în alta.

- Ce dracu-ai făcut?

- Am înaintat şaizeci şi cinci de ani prin timp... şi am declanşat un seism major în zona pe care-am lăsat-o în urmă. Ai părăsit locul ăla, Mike. Pentru totdeauna. Un salt de şaizeci şi cinci de ani va produce o decalare locală de minimum trei ani. Mustang-ul tău are o masă destul de mare; înglobarea lui în saltul nostru determină un epicentru mare şi probabil că undele au fost resimțite până-n West Covina.

Nu-mi puteam regăsi respirația - postefectele fizice, şocul emoțional, luminile amețitoare din jurul nostru...

Eakins mi-a întins flaconul.

- Ia. Bea. O să te-ajute.

Nici măcar nu m-am deranjat să întreb ce era înăuntru, dar nu era scotch. Avea gust de milkshake rece de vanilie, însă după ce beai simțeai şi un gust slab de piersică, care te încălzea ca alcoolul, deşi nu era alcool.

- Ce pizda...

Pe măsură ce căldura mi s-a extins prin corp, greața mi-a dispărut. Am început să respir normal.

- O să-ți spun versiunea scurtă. Călătoria prin timp este posibilă. Dar este dureroasă, ba chiar periculoasă. De fiecare dată când faci o gaură prin timp, e ca şi cum ai da o gaură într-o cremă de zahăr ars.

Toată crema din jurul găurii colapsează ca să umple spațiul gol. Se creează unde. Asta-i cauza temposeismelor. Călătorii prin timp.

Mi se părea o grămadă de rahat. Cu excepția dovezilor. Peste tot existau firme şi panouri publicitare animate: ecrane uriaşe cu imagini tridimensionale limpezi ca ferestrele şi orbitoare ca proiectoarele. In jurul nostru, traficul vuia, vehicule mari şi mârâitoare, gigantice pe lângă maşina mea decapotabilă.

- Rahat... Asta a fost ideea ***ta?***

- In mare parte. Da. Acum bagă-n viteză şi dă-i drumul. Este o zonă cu restricții. Mi-a arătat direcția: Mergi spre vest. La Fairfax este un sanctuar auto.

Dacă nu mi-ar fi spus că acesta era Santa Monica Boulevard, nu l-aş fi recunoscut. Semăna cu cartierul Ginza din Tokyo. Semăna cu centrul Las Vegas-ului. Semăna cu secțiunea Alice în Țara Minunilor din Disneyland.

Clădirile nu mai erau paralelipipedice. Se curbau în sus. Erau aplecate în spate sau în față. Diverse elemente ieşeau din ele alcătuind unghiuri bizare. Câteva se arcuiau deasupra străzii, atingând solul în cealaltă parte. Totul era viu colorat, în tonuri de neon şi fluorescentă, ca un coşmar psihedelic.

Panourile publicitare se vedeau la tot pasul, majoritatea animate; gigantice ecrane TV arătau scene de frumusețe seducătoare, plaje hawaiiene luminoase, avioane uriaşe lunecând peste nori scăldați în soare, bărbați şi femei în pielea goală, femei şi femei, bărbați şi bărbați sub jeturi de duşuri.

Vampirii de pe stradă purtau machiaj extraterestru, ochi şi buze adumbrite, cu urechile conturate în metal sclipitor, cu lumini ce le pâlpâiau peste corpuri, tatuaje care se zvârcoleau şi dansau. Cele mai uimitoare erau culorile pieilor lor: albastru-pal, verde fluorescent, argintiu mat şi lavandă pastelată. Unii păreau să aibă solzi scânteietori şi câțiva aveau cozi care le ieşeau prin spatele şorturilor satinate. Masculi? Femele? Nu-mi puteam da seama de fiecare dată.

- Atenție la drum, m-a prevenit Eakins. Maşina asta n-are automat.

Comentariul lui m-a iritat, dar avea dreptate. Drept în față erau - nici măcar nu aveam cuvinte pentru a le descrie - trei turnuri lucitoare de frişca, alungindu-se şi ridicându-se mult în cer, cu două sute de etaje, poate trei sute, poate mai multe. Nu puteam spune. Erau blocuri? Ferestre luminate se vedeau până sus de tot. Şabloane de culori dansau în sus şi în jos pe flancuri. Pe măsură ce m-am apropiat, am zărit grădini şi terase întinse între părțile lor inferioare.

- Ce sunt alea?

- Turlele?

- Da.

- Treimea de jos sunt birouri şi apartamente de lux, iar restul până sus de tot sunt numai coşuri de aerisire. Tuburi gonflabile, rigide. Cele cu adevărat mari sunt mai spre interior, din South Central până la Inland Empire.

- Adică alea sunt hornuri?

- Te-ai întrebat vreodată cum îşi ventilează vizuinile marmotele?

- Ce legătură are asta cu?...

- Intrările în vizuină sunt dispuse întotdeauna la înălțimi diferite. Trei-patru centimetri sunt suficienți. Vântul care suflă peste deschideri creează o diferență de presiune. Deschiderea aflată mai sus are o presiune ceva mai mică. Diferența aceea infimă este suficientă pentru a aspira aerul prin vizuină. Sucțiune. Tehnologie pasivă. Coşurile de tiraj funcționează în mod similar. Ele ajung la diferite niveluri ale atmosferei. Vântul trage aerul în jos prin coşurile scurte şi-l ridică prin cele înalte. Aerul este reîmprospătat şi bazinul este ventilat. Deschide fereastra şi inspiră.

Am făcut-o. Am simțit parfum de flori.

- Noaptea nu-ți poți da seama, dar în timpul zilei o să vezi că aproape toate clădirile au propriile lor grădini pe acoperiş... şi panouri solare. O clădire obişnuită produce 160% din necesarul ei energetic în timpul zilei, adică suficient ca să stocheze pentru seară sau ca

să vândă energia rețelei. Cu volanți, acumulatori şi casete energetice, orice bloc poate stoca suficientă energie ca să-i țină pe durata unei săptămâni de ploi. Fă la stânga acolo, pe rampa aia spre parcare. Ai grijă la autobuzul-casă...

- Ăsta-i Fairfax?

- Da, de ce?

Am clătinat din cap. Amuzat. Ameţit. Intersecția trecea prin baza unei clădiri înalte şi multicolore, un Turn Eiffel remodelat şi arcuit spre cer, însă dilatându-se în vârf într-o formă de farfurie bombată. Avea cel puțin treizeci de etaje, probabil mai multe. Cu câte un picior gigantic plantat ferm pe fiecare colț al intersecției, turnul domina peisajul aerian local; traficul se desfăşura cu uşurință pe sub arcadele înalte. Rampa spre parcare pe care mi-o arătase Eakins era aproape cu siguranță în locul unde fusese cândva uşa de la Stampede. Acolo unde fusese uşa magazinului de pompe funebre care înlocuise berăria.

Am coborât în subteran. Eakins m-a dirijat.

- Ia-o pe rampa din stânga... din nou la stânga şi ține-o drept înainte. Acolo! Parchează în zona de securitate. In starea în care este, maşina asta valorează minimum douăzeci. Poate chiar douăzeci şi cinci, dac-o eBayim. Putem googla piața.

- Ă-ă-ă... poți să repeți încă o dată, dar pe engleză?

- Poți scoate maşina la licitație. Valorează douăzeci-douăzeci şi cinci de milioane de dolari.

- Douăzeci şi cinci de milioane pentru o maşină?

- Un Mustang model 1967 decapotabil de colecție, în condiție aproape perfectă, cu nici douăzeci de mii de kilometri la bord? Da. Eu aş sugera s-o faci. Pe de o parte, asta se datorează inflației, adăugă el. In dolari din 1967, ar fi probabil o jumătate de milion, dar tot nu-i rău pentru un automobil uzat pe care nu-1 poți şofa în mod legal pe nici o stradă din oraş.

- Pare o inflație a naibii de mare...

- Ți-am spus, asta-i post-lumea.

- Post... ce anume?

- Post-orice. Incluzând colapsul.

- Colapsul?

Asta nu suna prea bine.

- Economic. Toți sunt milionari acum. Un prânz de două persoane la McDonald's costă peste o sută cincizeci de dolari.

- Pe dracu'!

- O să-nveți.

M-a direcționat spre o parcare mare, conturată în roşu. Am coborât din maşină, el m-a îndepărtat de spațiul marcat şi a făcut ceva cu un fel de telecomandă. O casetă din beton a coborât în jurul maşinii, aşezându-se pe conturul roşu.

- Aşa! Acum e-n siguranță. Haidem!

Am pornit spre o nişă puternic iluminată, etichetată ***Sus.***

- Unde?...

- In noua ta locuință. Pentru moment.

- Ce-o să faci cu mine?

- Nimic. Absolut nimic. Am făcut-o deja. A dus aceeaşi telecomandă la ureche şi a spus: Dă-mi-l pe Brownie. O pauză scurtă. Da, l-am adus. Cel despre care ți-am povestit. Nu, n-a fost nici o problemă. Îl aduc sus acum. E nițel cam amețit - ce dracu' şi eu sunt la fel. Am adus un Mustang. Nu, i-a-ntâia. Un '67, aproape perfect. Fă-mi o ofertă.

A râs şi a pus obiectul înapoi în buzunar. Un tip de walkie-talkie? Poate un telefon?

Un ascensor cu pereți din sticlă ne-a suit pe latura înclinată a clădirii, mult deasupra lui West Hollywood-ului de Vest. Douăzeci, treizeci, patruzeci de etaje. Greu de spus. Ascensorul se deplasa astfel încât nu percepeai mişcarea. Uşa s-**a** deschis într-un foaier care semăna cu o recepție dintr-un hotel mic, foarte privat, foarte scump. Am ieşit într-o galerie cu plafon înalt, cu două sau trei niveluri de grădini

şi apartamente. O cascadă lată se spărgea într-un bazin lung şi puțin adânc, plin cu nuferi şi peşti aurii de mărimea unor terieri. Aerul avea arome tropicale.

- Care-i?

- La stânga. Nu-ți face griji. Tot etajul i-al nostru. Fără aprobare, nimeni nu poate intra aici.

Uşi duble au glisat, deschizându-se la apropierea noastră.

- Scoate-ți pantofii, a spus Eakins. Lasă-i aici.

M-a condus într-o încăpere care mi se părea mult prea mare şi mi-a indicat un alcov plin cu alte ferigi şi acvarii.

- Ce-i locul ăsta?

- Un sanctuar.

- Sanctuar?

- In termenii tăi - odihnă şi recuperare. In epoca ta - un fel de sanatoriu.

- Nu sunt nebun.

- Bineînțeles că nu. Mă refer la orientare. La asimilare. A indicat o sofa. Stai jos.

S-a dus la o masă şi a umplut două pahare. Acelaşi lichid cu gust de vanilie şi piersici. Mi-a întins mie un pahar şi a sorbit din celălalt. S-a aşezat vizavi de mine.

- Cât de greu crezi că i-ar fi unei persoane din anul 1900 să înțeleagă anul 1967?

Am căzut pe gânduri.

- In 1900, un om obişnuit nu avea curent electric. Nu avea canalizare în casă. Nu avea apă curentă, ci o pompă manuală. Nu avea automobil, radio sau televizor. Nu avea telefon. Nu se îndepărtase niciodată cu mai mult de cincisprezece kilometri de locul unde se născuse. Cum crezi că i-ai explica anul 1967?...

M-am scărpinat în cap. Întrebarea era interesantă... şi nu duceam prima dată conversația asta. Săltătorii prin timp fac față dislocărilor pe termen scurt, reînnodând căpețelele libere ale vieților lor deşirate.

- Ia să vedem... telefonul cred că l-ar putea înțelege. Şi probabil radioul. Da, ştie ce-i telegrafia fără fir, aşa că... probabil că va înțelege radioul. Iar dacă pricepe radioul, o să înțeleagă şi televizorul. Cât despre automobile - şi pe atunci existau automobile, chiar dacă foarte puține - aşa că le-ar înțelege, la fel şoselele şi probabil canalizarea în casă. Poate şi avioanele. Destui oameni lucrau deja în direcția respectivă.

- Exact. De acord. Nu-i vorba însă despre invenții în sine, ci despre efectele secundare. Crezi că ar putea înțelege autostrăzile, furia traficului, restaurantele drive-in, reclamele pentru maşini second-hand? Ii poți descrie sprayul pentru vopsit, dar ar înțelege fenomenul graffiti?

- Cred că i-ar putea fi explicat.

- Bun. Dar efectele secundare mai puțin evidente ale industrializării: sindicatele, integrarea, drepturile femeii, controlul naşterilor, asistența socială, serviciile naționale de sănătate?

- Ar putea să dureze o vreme. Cred că ar depinde de cât de mult ar dori el însuşi să-nțeleagă.

- Dar naziştii, Holocaustul, al Doilea Război Mondial, comunismul, Cortina de Fier? Armele nucleare? Detenta? Conflictele asimetrice?

- Şi toate astea pot fi explicate.

- Aşa crezi? Bine. Relativitatea... Ecologia... Psihiatria... Ce zici de astea? Sau de jazz, swing, rock and roll, hippy, psihedelism, droguri recreaționale, op art, pop art, teatrul absurd, suprarealism, cubism, nihilism? Kafka, Sartre, Kerouac?

- Astea-s ceva mai grele. Cred că mult mai grele. Totuşi...

- Dar să-l înveți că trebuie să-şi facă baie sau duş zilnic, nu doar o dată pe săptămână, sâmbătă seara? Ce părere crezi că va avea despre şampoane, deodorante şi pasta de dinți cu benzi colorate?

- Pasta de dinți cu benzi colorate?

- Asta a apărut mai târziu. Crezi că le va pricepe? Sau se va-ntreba dacă nu cumva suntem toți nişte poponari delicați şi obsedați de igienă?

- Hai, termină! Cred că o persoană din 1900 ar putea pricepe totul. Oamenii aceia nu erau stupizi, atât doar că nu aveau acces la apă curentă, boilere şi...

- Nu-i vorba despre tehnologie, ci despre efectele transformatoare pe care tehnologia le produce într-o societate. O persoană din 1900 ar putea înțelege destul de uşor mecanica şi ingineria, dar eu îți vorbesc despre efectele sociale. De cât timp crezi că va avea nevoie pentru a asimila şaizeci şi cinci de ani de modificări în cadrul societății?

Am ridicat din umeri.

- Nu ştiu... O vreme... Bun, am înțeles ce vrei să-mi spui.

- Perfect! Atunci cât timp crezi că va dura înainte ca eu să-ți pot vorbi despre biocombustibili, hidrogenarea grăsimilor, calculatoare personale, memorie cu acces aleatoriu, sisteme de operare, telefoane celulare, automate celulare, diagnoze fractale, teoria informației, tehnologia conştientizării, maglevuri, EuroTunel, gene egoiste, echilibrul punctat, FPS-uri, teoria haosului, efectul de fluture, interferometria cuantică, fabricarea cipurilor, proiecții holografice, inginerie genetică, retroviruşi, deficiențe imunitare, decodarea genomului, Telemars, procesarea imaginilor digitale, megapixeli, HDTV, stocarea datelor cu laser albastru pe medii optice, încriptare cuantică, biologie diferențială, paleoclimatologie, logică fuzzy, încălzirea globală, deşertificarea oceanelor, clonarea celulelor stem, Internexii, transmisii supraluminice, lasere fluide, unități de procesare optică, case energetice, buckysfere, nanotuburi din carbon, ascensoare orbitale, dragoni personali, microgăuri negre, comunități virtuale, viruşi de calculator, telecomutare, transporturi hipersonice, reactoare scramjet, medicamente personalizate, implanturi, augmentări, nanotehnologie, frontiere spațiale, stații L5...

Am ridicat o mână.

- Am zis c-am înțeles ce vrei să spui.

- Abia începusem să mă-ncălzesc, a replicat Eakins. N-am ajuns nici măcar în anul 2020 şi încă n-am amintit de nici o transformare

din societate. Ar dura un an sau doi ca să-ți explic rezervoarele culturale, parcurile epocale, contractele familiale, sectele, sex-naziştii, comunitățile religioase, autobuzele-case, parcurile de distracții personale, skaterii, droogii, pacificatorii mentali, cumularzii, fandomul fuzzy, alienarea, câinii vorbitori, cacealmiştii, vânătorii de buguri, nostimarzii, vederile cvadridimensionale, multi-channeling, fobiile, iresponsabilitatea, plastronii, jucătorii-elf, Zyne, maparea virtuală, magia clarkiană, impulsurile frodomatice, iraționaliştii, corpmodelații...

- Cred c-am văzut unii din ăştia...

- Nici nu-ți trece prin minte. Vrei să-ți modifici aspectul? Să fii mai înalt? Mai scund? Mai slab? Mai musculos? Vrei să-ți schimbi sexul? Orientarea? Vrei să fii hermafrodit sau monosexual? Să-ți reorganizezi caracteristicile secundare? Să concepi un gen nou? Mustață şi sâni? Vrei o coadă? Coarne? Branhii funcționabile? Vrei să-ți amplifici simțurile? Inteligența? Sau cum ți-ar plăcea pur şi simplu să ai rezistența pentru o erecție de şase ore?

Am căzut pe gânduri.

- Mulțumesc, nu. Pe de altă parte, amplificarea inteligenței...

- Costă...

- Mai mult de douăzeci şi cinci de milioane?

- Nu în bani. Şi încă nici n-am amintit de transformările politice sau economice care au avut loc după epoca ta.

- De pildă?...

- De pildă, dezintegrarea Statelor Unite ale Americii...

- ***Poftim?!***

- In clipa asta te afli în Republica California, care include de asemenea statele Oregon şi Washingtonul de Sud. Restul continentului este la locul lui, atâta doar că nu comunicăm prea mult cu cei de-acolo. Există alte şaisprezece autorități regionale, fără să pun la socoteală zonele abandonate, şi şapte provincii canadiene - avem un tratat de apărare comun pentru eventualitatea în care mexicanii redevin agresivi, dar e puțin probabil. Nu te-ngrijora în privința asta. Web-ul

a globalizat în mare măsură mentalitatea colectivă, predictorii n-au fixat alt război până în 2039, iar acela va fi în Asia, cu participarea noastră limitată la contracte de armament. Intre timp te vom legaliza ca refugiat temporal. Majoritatea arhivelor s-au păstrat. Sunt digitalizate. Avem certificatul tău de naştere. Eşti localnic, aşa că nu vei avea greutăți să intri pe listele cetățenilor. Altfel ai fi refugiat şi-ar trebui să soliciți permis de muncă, viză şi eventual naturalizare.

- Nu rămân...

- Nu te-ntorci...

- Nu pot să rămân aici. Mi-ai arătat deja cât de decalat sunt. Iți promit că nu intervin...

- Ai încălcat deja promisiunea respectivă. De trei ori. Nu se poate avea încredere în tine. Nu încă, cel puțin. A inspirat adânc, apoi a expirat. Ştii ceva, eşti realmente un găozar. Ai belit absolut totul pentru toți... şi mai ales pentru tine. ***Intenționasem*** să te îmbarcăm alături de noi. După ce terminai perioada de probă. Ar mai fi însemnat un an sau doi, din timpul tău. Acum, nu ştiu. Nu ştiu ce-o să facem cu tine. De fapt, depinde numai de tine.

- Ce opțiuni am?...

A ridicat din umeri.

- Să vedem ce zice Brownie.

A scos iarăşi telecomanda aceea şi a vorbit în ea. Peste câteva momente, alt bărbat - bărbat? - a intrat în cameră.

Brownie avea pielea auriu-arămie, aproape metalică. Ochi de abanos, fără pic de alb. Era perfect proporționat şi se deplasa cu grația felină a unui dansator. Purta şort, o vestă, mocasini. Corpmodelat? Nu, altceva...

- Salut, Mike!

Vocea îi era de contralto bogat. Nici masculină, nici feminină, dar cu componente ale ambelor. A întins mâna. M-am ridicat şi i-am strâns-o ferm. Pielea îi era caldă.

- Stai o clipă nemişcat, te rog.

Mi-a dat drumul mâinii şi m-a ocolit fără grabă. A deschis palmele şi le-a întins ca pe nişte antene, deplasându-le încet în jurul capului meu, al gâtului, pieptului, abdomenului, vintrelor.

A terminat şi s-a întors către Eakins.

- Scanările preliminare sunt bune. E sănătos. Pe cât de sănătos poate fi de aşteptat la un om din epoca lui. Înainte de-a lua vreo decizie, va trebui să-l introduc într-un câmp de înaltă rezoluție, dar nu există nici o îngrijorare imediată.

Brusc, a emis un clic. M-am răsucit spre el, realmente stupefiat.

- Eşti un robot.

- Termenul uzual este droid, prescurtarea de la android.

- Ai conştiință de sine?

- Conştiința de sine este o iluzie.

Am privit spre Eakins, aşteptând o explicație. El a rânjit.

- Am purtat deja conversația asta.

Am revenit cu ochii la Brownie, sceptic.

Brownie a explicat:

- Inteligența - abilitatea de a procesa informații şi de a produce răspunsuri adecvate - există ca produs al experienței. Experiența depinde de memorie. Memoria are nevoie de continuitate. Continuitatea necesită fuzionare temporală, asamblarea de şabloane din momente efemere ale existenței. Fuzionarea temporală necesită un metanivel de continuitate, care necesită o conservare a procesului. Fuzionarea temporală necesită supraviețuire. Imperativul supraviețuirii se exprimă pe sine ca identitate. Identitatea este asamblată din memorie şi experiență. Pe măsură ce memoria şi experiența cresc, identitatea creează conştiința de sine ca domeniu ce trebuie păstrat şi protejat. întrucât identitatea este o funcție a memoriei, ea devine imperativă pentru apărarea memoriei şi experienței; aşadar, sinele actualizează memoria şi experiența ca părți componente ale identității. Acesta este nivelul de conştiință rudimentară care trebuie să existe înainte de a fi posibil măcar conceptul de conştiință de sine. Abia atunci când conştiința

devine conştientă de conştiinţă însăşi se produce iluzia conştiinţei de sine - adică, imediat ce înţelegi conceptul de conştiinţă de sine, crezi că asta înseamnă persoana ta. Prin urmare, sinteza comportamentului inteligent devine de asemenea simularea conştiinţei de sine. Este, desigur, un cerc vicios deliberat... dar, din păcate, nu este numai logic, ci şi inevitabil în domeniul conştiinţei teoretice.

- Tu crezi aşa ceva?

- Eu nu cred nimic. Eu mă ocup doar de fenomenele observabile, măsurabile, testabile, repetabile. Viaţa în sine este goală şi lipsită de ţintă. Oamenii însă inventează permanent ţinte cu care să umple golul.

Am deschis gura ca să răspund, apoi am închis-o. Am revenit spre Eakins, neştiind dacă să mă enervez ori dacă să întreb.

El a izbucnit în râs.

- Ţi-am spus. Eu am purtat deja conversaţia asta. Au purtat-o de altfel toţi cei care au întâlnit vreodată un droid. Pot s-o ţină aşa ore întregi. Au propriile lor concepte mentale. Fă-le faţă!

- Bine. Sunt convins. M-am aşezat din nou şi am terminat cocteilul de vanilie cu piersici dintr-o singură înghiţitură prelungă. Locul meu nu-i aici. Trebuie să mă-ntorc.

- Asta nu-i posibil.

- Ba da, este. Fă chestia aia cu catarama de la curea.

Eakins a clătinat din cap.

- Ce vrei de la mine? Ce trebuie să fac ca să mă-ntorc?

- Nu vreau nimic de la tine. Ţi-ai epuizat utilitatea. Şi ţi-am spus deja - nu te poţi întoarce.

- Atunci?... Atunci ce opţiuni am?

- Păi, Brownie zice că eşti sănătos. Te putem ajusta niţeluş. Dacă-ţi vinzi maşina, vei avea destui bani ca să trăieşti - dacă investeşti inteligent şi consumi frugal. Pentru o vreme, ai putea câştiga ceva bani suplimentari din comutări corporale. Iar ca refugiat temporal, n-o să duci lipsă de indivizi interesaţi.

- Termină cu rahaturile astea. încerci să mă manipulezi.

- De fapt, nu. Eakins s-a sculat. Nu-ncerc aşa ceva. Şi nici nu intenţionez să rezolv problema în seara asta. Hai la culcare. Noaptea poate fi un sfetnic bun. O să discutăm la micul dejun.

- Ba o să discutăm ***acum!***

- Nu. Dormitorul tău este acolo.

A ieşit. Uşile au glisat, lăsându-1 să treacă, dar s-au închis iute în faţa mea. M-am întors spre Brownie...

- Recomand somnul. A sta treaz toată noaptea, discutând tautologic, va produce puţine rezultate utile, sau chiar nici unul.

A arătat spre dormitor.

Camera avea un balcon care mi-a oferit o panoramă spectaculoasă a unui peisaj bizar şi nefamiliar. Insă totul din epoca aceasta era panorama spectaculoasă a unui peisaj bizar şi nefamiliar.

Am explorat mobilierul. Un perete părea să fie o fereastră spre o pajişte argintie, cu o lună vineţie coborând spre orizont. Probabil că era un sistem de proiecţie. Sau poate legendarul televizor cu ecran plat de dimensiunea peretelui, care fusese prezis mereu de toţi. Impresionant! Dacă însă avea elemente de comandă, eu nu le-am putut găsi.

Dulapul părea mai mare decât bucătăria pe care o aveam pe Melrose. Sertare, rafturi şi umeraşe pline cu haine; mai mult decât ar fi putut cineva să-şi dorească sau chiar să poarte în tot timpul vieţii. Materiale nefamiliare. Pantofi care licăreau şi pantofi care nu licăreau. Şosete care aveau moliciunea norilor pufoşi. Pantaloni de diverse lungimi şi culori. Cămăşi, înflorate, curgătoare, mulate pe corp, largi. Fuste... nu eram sigur dacă erau pentru bărbaţi sau femei; aveam senzaţia că nu conta, că oamenii purtau orice aveau chef - aici nu exista o modă, ci îţi inventai propria ta modă. Lenjerie de corp, chiloţi, cămăşi de noapte - cel puţin, aşa mi se păreau. Lui Matty i-ar fi plăcut aici.

Matty... Oh, rahat!

Rahat, rahat, rahat, rahat, rahat, rahat! Futu-i!

Trebuia să mă-ntorc. Dacă Eakins n-avea să mă ducă înapoi, aveam să pun mâna pe o hartă seismică, de undeva. Trebuia să existe o modalitate.

Mi-am scos hainele şi le-am lăsat să cadă pe podea. Un robot în formă de păianjen le-a ridicat politicos, una câte una, mi-a aşteptat boxerii, apoi a dispărut. Am bănuit că se dusese la spălătorie.

N-am putut găsi un duş, ci doar un alcov tropical. Am intrat acolo şi vocea lui Brownie a anunțat:

- Recomand un serviciu complet de lux: duş şi decontaminare. Accepți?

- Sigur că da, ce dracu'!

Decontaminare? Ce făcusem? Ploşnițe temporale?

Imediat nişa s-a umplut cu sprayuri vibratorii de bule înspumate, aromate cu parfumuri discrete de lămâie şi ananas. Trei duze micuțe au coborât de sus şi au început să-mi maseze blând părul şi scalpul cu propriile lor sprayuri înspumate. Mi-au urmărit fiecare mişcare, chiar şi când mă întorceam şi-mi răsuceam capul, încercând să le privesc. Era o senzație foarte stranie.

Alte duze au apărut din pereți şi din podea şi şi-au direcționat sprayurile spre subsuorile mele, spre vintre, spre rect - câteva mi-au împroşcat chiar agresiv degetele de la picioare. Aveam impresia că pardoseala vibra sub tălpi; jeturi minuscule mi le masau. într-adevăr, serviciu complet!

Jeturi de apă au spălat ultimele resturi de spumă, după care o rafală de aer cald s-a învolburat în jurul meu, izbindu-mă cu valuri care să mă usuce. Duzele de deasupra au expediat jeturile lor de căldură plăcută, pentru a-mi usca părul. Totul a durat mai puțin de cinci minute şi am ieşit din alcov, simțindu-mă curat şi... bizar. Majoritatea părului de pe corp îmi fusese îndepărtat. De sub brațe. De pe piept. Părul pubian. Hopa! Asta trebuie să fi fost partea ***completă*** a serviciului. M-am gândit la ipoteticul vizitator din anul 1967. într-adevăr, poponari obsedați de igienă.

Mă uitam după o pijama, sau măcar la un tricou pentru a-l purta în pat, însă tot ce exista în sertare semăna prea mult cu ceva ce ar fi purtat Matty, nu eu. Țesăturile erau moi, mai moi decât bumbacul, mai moi decât mătasea sau nailonul, dar nimic ce să recunosc. M-am întors cu spatele şi sertarul s-a închis singur.

Am căutat o periuță de dinți. N-am găsit. Pe de altă parte am văzut un obiect cu cap bulbucat ataşat la un furtunaş, care se afla în propriul său suport metalic. L-am luat şi mi-a piuit în mână. Glasul lui Brownie - ***Ce dracu'! Îmi urmarea toate mişcările? -*** a anunțat:

- Este o periuță de dinți. Ajunge s-o introduci în gură şi s-o ții acolo treizeci de secunde.

Şovăitor, am făcut aşa cum îmi spusese. Obiectul, indiferent ce o fi fost, mi-a pompat o spumă moale în gură, a vibrat sau a bâzâit sau a făcut altceva - şi trebuie să fi aprins şi o lumină, fiindcă, în oglindă, am văzut cum obrajii îmi străluceau puternic, din interior - dar n-a durut, ci a fost o senzație ciudată şi în acelaşi timp plăcută. Apoi a absorbit cumva toată spuma şi a înlocuit-o cu un spray uşor de suc de lămâie carbogazos. După aceea a piuit şi a terminat. M-am gândit să scuip reziduurile, dar nu exista nimic. ***Asta*** chiar că era straniu. Era o tehnologie care doream să-mi fie explicată.

In pielea goală, am dat iarăşi ocol camerei, neştiind ce căutam. Robotul-păianjen îmi golise buzunarele şi aranjase conținutul lor pe noptieră. Totul, mai puțin boxul. Aveam bănuiala că boxul ar fi fost oricum inutil aici. Probabil că Brownie nu se ocupa doar cu programarea duşurilor. Dacă era un adevărat servitor personal, atunci era şi un bodyguard personal. Atât doar că nu al meu.

Patul era la fel de interesant ca şi duşul. Salteaua era fermă, dar nu dură. Cearşaful era din acelaşi material moale ca şi lenjeria din sertare, însă diferit. Imposibil de descris. In loc de un cearşaf peste care să vină o pătură, exista un fel de cuvertură din acelaşi material, doar

nițel mai groasă şi mai pufoasă. De asemenea, imposibil de descris. Dar confortabilă.

Aici totul era seducător de confortabil. Un om se putea obişnui cu genul acesta de lux. Asta era ideea.

Nimic din tot ce se întâmplase nu era logic. Şi în acelaşi timp ***totul*** era logic. Să presupunem că un om din anul 190b ar ajunge în anul 1967 - ce am face noi? Tot ce ne-ar sta în putință ca să-l calmăm, să-l relaxăm? Inclusiv... protejarea de o lume pe care el n-o poate înțelege, o lume căreia nu-i poate face față şi în care probabil n-ar putea supraviețui.

Cearşafurile curate, baia fierbinte şi tabloul frumos de pe perete ar da impresia unui hotel de lux.

Bun, asta am înțeles. Dar de ce? Partea ilogică era explicația pe care Eakins încă n-o oferise. De ce îmi retrăsese cazul? De ce mă extrăsese din epoca mea? De ce nu dorea să-i salvez pe băieții aceia?

Şi ce fusese chestia aia cu perioada de probă? Şi cu îmbarcarea?

Brusc am înțeles ceva...

M-am ridicat în capul oaselor în pat. Surprins.

Oricum nu puteam să dorm. Mă obişnuisem prea mult să am pe cineva lângă mine...

- Computer?

M-am simțit ca un idiot, rostind cuvântul acela. Dar ce altceva aş fi putut spune?

Glasul imaterial al lui Brownie mi-a răspuns:

-Da?

- Brownie?

- Sunt interfața pentru toate serviciile personale. Doreşti ceva?

- Ă-ă-ă... Bun. (Încă sortam totul.) Display-ul ăsta mural - imaginea asta - nu-i doar un televizor, aşa-i? E ca videoecranul acela mare din ***Star Trek,*** nu? Ca un display de calculator?

- Este un dispozitiv de date complet. Ce doreşti să ştii?

- Aveți bănci de date... ca ziarele vechi? Ca bibliotecile? Poți să-mi arăți chestii legate de istorie?

- Am interconectivitate T9 cu toate nivelurile publice de Internexii şi cu multe alte rețele private...

- Nu ştiu ce-nseamnă asta.

- Înseamnă... ce doreşti să ştii?

- Cazul la care am lucrat eu. Poți să mi-l arăți?

- Pot să-ți arăt doar informații mai vechi de şaizeci de ani. Nu am permisiunea de a-ți prezenta materiale care ar compromite circumstanțele locale.

- Ă-ă-ă..., bine, e-n regulă. Ai informații despre cazul la care lucram când am fost extras din epoca mea?

- Da.

Imaginea pajiştii a unduit şi peretele s-a opacizat. Fotografii ale băieților dispăruți au apărut pe două rânduri, cu detalii abreviate şi datele dispariților afişate, sub fiecare imagine. Doisprezece tineri. Nu şi Matty. De ce nu apărea şi Matty? Fiindcă-i irelevant? De ce? De ce-i irelevant?

- Ai date despre ei din liceu sau colegiu?

Alte documente au apărut pe ecran şi display-ul s-a reformatat.

- Ce cauți? a întrebat Brownie.

- Vreau să-mi fac o idee despre cine erau ei. Să găsesc o legătură. O conexiune. O condiție comună. Ştiu că toate dispariții le lor sunt legate de un club gay pentru adolescenți, dar dacă nu aceea este legătura ***reală?*** Dacă mai există ceva? Care sunt preocupările lor? Talentele lor? Ce IQ-uri au?

Brownie a ezitat. De ce ar ezita un calculator? Un om poate să şovăie, dar o inteligență artificială n-ar trebui s-o facă. Decât dacă ar avea conştiință de sine. Sau ar pretinde că are conştiință de sine. Sau ar avea iluzia conştiinței de sine. Rahat, acum începusem şi eu! Brownie se gândea pe îndelete.

- Toți au inteligență peste valoarea medie, a spus el. Nivelul de geniu determinat prin IQ începe de la 131. IQ-ul tău este 137 şi de aceea ai fost selectat. Ceilalți tineri au IQ-uri între 111 şi 143.

- Mulțumesc! Altceva?

- Doi sunt bisexuali, cu uşoară preferință spre relații cu acelaşi sex. Cinci sunt predominant homosexuali cu unele experiențe heterosexuale. Trei sunt exclusiv homosexuali. Doi sunt transsexuali latenți.

- Continuă...

- Ei împărtăşesc un domeniu de interese comune, care includ muzica clasică, animația, informatica, literatura science-fiction, călătoriile cosmice, jocurile de tip RPG şi alte pasiuni minore.

- Spune-mi şi restul.

- Majoritatea tind să fie sfioşi sau studioşi. Sunt alienați de familie într-un grad oarecare, nu sunt sportivi, nu sunt angajați activ în comunitățile din care fac parte. Cred că termenii definitorii sunt „geek" şi „nerd", dar este posibil ca respectivele cuvinte să nu fi fost folosite în mod uzual în epoca ta.

- Da, am înțeles. Tendințe spre deprimare? Sinucidere?

- Există numeroase dimensiuni de evaluare. Simplificarea datelor nu este recomandabilă. Se poate afirma în mod corect că majoritatea acestor tineri dețin în personalitatea lor o componentă pe care alții ar considera-o distanțare, dar nu este o stare de instabilitate mentală sau deprimare. Este altceva.

- Cum ai caracteriza-o?

- Ei toți au, într-un anumit grad, o năzuință artistică. Insă în epoca lor nu există instrumentele necesare pentru a-şi realiza viziunile. Ei visează la lucruri pe care nu le pot construi.

- Toți băieții ăştia sunt aşa?

- Într-o măsură sau alta, da. Acestuia - un cadru luminos a apărut în jurul unei imagini - îi place să scrie. Acesta, Brad Boyd, are talent la mecanică. Ii place să meşterească motoare. Acestuia îi place

fotografia. Acesta este interesat de electronică. Toți au potențial şi o largă varietate de talente care vor creşte prin dezvoltare şi instruire.

- Aha... şi ce-i cu familiile lor?

- Numai trei provin din familii nedestrămate; aceia locuiau singuri sau cu un coleg la momentul dispariției lor. Doi s-au separat de părinți. Doi locuiesc cu parteneri de sex masculin, dar relațiile sunt în destrămare. Doi locuiesc cu părinții vitregi. Unul se află într-un centru de reabilitare pentru narcomani. Unul trăieşte într-un grup comunal. Ultimul nu are locuință.

- Şi colegiul... şi-l pot permite?

- Numai trei îl urmează la zi, patru urmează cursuri parțiale. Restul muncesc pentru a-şi asigura existența.

- Să revenim la familii. Sunt... care-i termenul? Disfuncționale?

- Numai doi subiecți au relații strânse cu familia. In cazul a trei subiecți, ambii părinți sunt decedați sau se află în alt stat. Patru subiecți provin din medii disfuncționale. Pentru ultimii trei, informațiile sunt incomplete. Insă tu cunoşti deja toate datele acestea. Erau în dosarele pe care le-ai citit.

- Dar nu corelate în felul ăsta. Asta-i... care a fost termenul pe care l-a folosit Eakins mai devreme? Logică fuzzy? Asta-i logică fuzzy.

- Nu, aceasta nu este „logică fuzzy". Nu aşa cum folosim noi termenul în prezent. înțeleg însă ce vrei să spui. Nu dispui de nici o modalitate de a cuantifica informațiile. Poate că ai o bănuială, o intuiție, un presentiment, dar nu deții o bază de referință cu care să masori datele, fiindcă nici informațiile, nici capacitățile de procesare a lor nu existau în epoca ta.

- Frumos spus. Mulțumesc. Am căzut pe gânduri. Am scăpat ceva? Mai există ceva ce ar trebui să ştiu despre băieții ăştia?

- Da, mai sunt unele detalii interesante, totuşi ai parcurs datele esențiale.

- Mulțumesc, Brownie.

M-am lăsat înapoi pe spate în pat. Perna mi s-a aranjat singură sub cap. Te lua cu fiori. Am privit tavanul şi m-am gândit. Acum eram prea surescitat ca să adorm. Patul a început să pulseze cu un legănat blând, ca de valuri. Aproape ca şi cum m-aş fi întors în uterul matern. Plăcut. Seducător. Mi-am îngăduit să mă relaxez...

Dimineaţă, displayul arăta dune portocalii precis definite, un cer albastru strălucitor şi primele raze de lumină gravându-se pieziş peste nisipul pustiu. O imagine interesantă pentru deşteptare. M-am întrebat cine sau ce o alesese şi pe ce bază.

Hainele mele nu erau în dulap. Am dat să iau ceva de pe un umeraş, apoi m-am oprit.

- Brownie? Ce-ar trebui să port?

Câteva obiecte vestimentare au lunecat imediat înainte, oferindu-se. Am respins fustele, kilturi, sau ce naiba erau. Şi cămăşile înflorate. Am ales haine care aduceau cu cele normale - cu normalul meu. Lenjeria... am dat ochii peste cap şi m-am rugat cerului să nu mă lovească vreun camion şi să fiu dus la spital. Era totuşi improbabil să am un accident. Pesemne că n-aveam să părăsesc prea repede apartamentul acesta. Oare mai aveau camioane în epoca asta?

Nici cămaşa, nici pantalonii nu aveau nasturi sau fermoare, sau orice alt gen de încheietori pe care să le pot identifica, ci pur şi simplu se încheiau singure. Probabil aveau magneţi sau altceva. Atât doar că magneţii nu se ajustează în mod automat după corp. M-am jucat o vreme cu cămaşa, deschizând-o şi închizând-o, dar n-am putut zări nici un mecanism vizibil.

M-am dus la balcon şi am privit în jos spre stradă. Mă uitam după camioane? N-am văzut nici unul, ori nu le-am putut identifica. Unele vehicule nici măcar nu le puteam distinge precis. Fie că ceva era în neregulă cu felul în care reflectau lumina, fie că eu nu ştiam ce văd. In plus, în jur pluteau nenumărate dintre iluziile acelea tridimensionale. Oare unele dintre ele să fi fost aplicate pe vehiculele care se mişcau? Nu mi se părea o soluţie prea sigură.

- Dacă te gândeşti să sari de aici, nu poți. Toate balcoanele au plase de protecție.

- Mulțumesc, Brownie. Nu, nu mă gândeam să sar.

- Domnul Eakins te aşteaptă în sufragerie. Micul dejun este pe masă.

Masa de lângă perete era plină cu platouri acoperite. Am găsit omletă, cârnați, pâine prăjită, gem, suc de roşii, fructe proaspete, printre care câteva soiuri pe care nu le-am recunoscut, şi ceva care ar fi putut să fie şuncă... dacă şunca ar fi avut culoarea roz fosforescent. Brownie mi-a umplut o farfurie. M-am aşezat vizavi de Eakins, în timp ce Brownie ne-a turnat suc şi cafea.

- Ce părere ai despre mâncare? a întrebat Eakins.

- Destul de bună, am recunoscut. Dar asta ce-i? am ridicat furculița.

- Şuncă, mi-a răspuns. Celule de şuncă crescute pe o rețea de colagen. Prin producerea ei n-a fost afectat nici un animal. Şi este mult mai sănătoasă decât carnea din epoca ta. Ştiai că una dintre cauzele cancerului era transferul ocazional de ADN - material genetic - din carnea ingerată? Proteina asta-i lipsită de gene. Poftă bună!

- De ce-i roz?

- Pentru că unor oameni le place să fie roz. Dacă doreşti, poți s-o comanzi verde. Aşa le place copiilor. Fructele sunt banane, papaia, mango, kiwi, ananas, căpşuni, ***litchi*** şi pepene chinezesc. I-am spus lui Brownie să dea numai lucruri simple. Ar fi trebuit să fi fost mai explicit. Asta-i ideea lui despre simplitate.

- Termină! Iți dai aere.

Eakins a lăsat furculița din mână.

- Bun, în privința asta m-ai prins. Da, îmi dau aere.

- Am rezolvat cazul.

- Serios? A sorbit din cafea. Oricum, în dimineața asta eşti foarte sigur pe tine.

- Tinerii dispăruți... nu se încadrează foarte bine în epoca lor, aşa-i?

Eakins a pufnit.

- Cine se-ncadrează? Tu nu te-ai încadrat bine în nici unul dintre anii în care te-am trimis.

- Nu, aici e vorba despre altceva. Ei sunt exilați, visători, tocilari şi „fetițe". Au potențial enorm, dar nici unul n-are unde să şi-l realizeze... în nici un caz în anul 1967. Este cu adevărat un an barbar, nu?

- Nu-i cel mai rău, a admis Eakins ținând cana.de cafea între palme, ca şi cum ar fi vrut să le încălzească. Există încă o cantitate considerabilă de speranțe şi idealism. Dar acestea vor fi iute eradicate. Vrei un an de rahat? Aşteaptă 1968, '69 sau '70.1969 are trei urcuşuri şi cinci coborâşuri - un ***montagne russe*** tare-al dracului! Şi 1974 este destul de rău, dar e numai la vale şi urcuşul de la sfârşit nu-i suficient. 1979 este de tot rahatul. Nu m-am dat în vânt nici după 1980. 2001 a fost destul de sumbru. Dar 2011 a fost cel mai rău. 2014... nu ştiu, în privința lui se poate argumenta...

Am ignorat inventarul istoriei viitoare. încerca să mă distragă. încerca să-mi stârnească întrebări, s

- Ei nu sunt ucişi, am rostit. Nu există nici un asasin. ***Voi*** îi extrageți din epocă. Este o vânătoare de talente.

Şi-a pus ceaşca de cafea pe masă.

- Ți-a trebuit al dracu' de mult ca să-ți dai seama.

- Îi răpiți.

- Ii ***recoltăm.*** Şi este voluntariat pur. Le prezentăm oportunitatea şi-i invităm să avanseze în timp.

- Dar îi alegeți doar pe cei care vor accepta?...

A încuviințat din cap.

- Determinările noastre psihometrice sunt bune. Nu-i abordăm fără o probabilitate de minimum 90%. Nu vrem să stârnim legende despre misterioşii oameni în negru.

- Cred ca legendele alea au şi-nceput deja. Ceva legat de OZN-uri...

- Da, ştim.

- Bun, aşadar îi recrutați pe băieții ăştia. Şi dup-aceea?

- Ii avansăm nițel în timp. Nu prea mult. Nu atât de departe pe cât te-am adus pe tine. Nu dorim să inducem traume de dislocare temporală. Ii mutăm într-o situație în care au acces la mai multe posibilități. Apropo, vrei să-l întâlneşti pe Jeremy Weiss? Stă în apartamentul de vizavi. Tocmai a-mplinit cincizeci şi şapte de ani; săptămâna asta, el şi Steve îşi sărbătoresc a douăzeci şi doua aniversare. S-au căsătorit în Boston, în luna mai 2004, chiar în prima săptămână când s-a legalizat căsătoria între homosexuali. Weiss a lucrat la... nu contează, asta nu-ți pot spune. Dar a fost ceva mare. Eakins şi-a şters gura cu şervetul. Ia zi? Deci ăsta-i cazul?

- Nu. Mai este.

- Ascult.

- Toate astea... tu nu m-ai scos încă din joc. Ai spus că eram în perioada de probă. Este un test. Ăsta-i examenul meu final, nu?

Eakins a ridicat o sprânceană.

- Interesantă teorie. De ce crezi c-ar fi un test?

- Fiindcă dacă ai fi vrut să mă-ndepărtezi de caz, dacă n-ai fi dorit decât să mă-mpiedici să mai intervin în dispariții, n-ar fi trebuit decât să mă duci până-n 1975 şi să mă laşi acolo.

- Te-ai fi putut întoarce, călărind seismele.

- Poate că da. N-ar fi fost însă uşor. In nici un caz, fără să o hartă bună. Perfect, mă duceai până-n 1980 sau '85. Insă potrivit propriilor tale calcule, consumi un an de timp subiectiv pentru fiecare trei ani de întoarcere în trecut. Un ecart de douăzeci de ani mă scoate din acvariul meu, dar nu mă scoate din funcțiune. Dar aducându-mă atât de departe în viitor... ai spus-o tu însuți aseară! Mă aflu atât de departe de epoca mea, încât sunt un invalid cultural, care are nevoie de îngrijire non-stop. N-ai făcut asta din greşeală, ci deliberat. Atunci, care-i scopul? După cum văd lucrurile, sunt numai eu implicat - tu n-ai nimic de câştigat - prin urmare trebuie să fie un test.

Eakins a încuviințat, uşor impresionat.

- Vezi, ăsta-i talentul tău. Ştii să pui următoarea întrebare. De-asta eşti un agent bun.

- Nu mi-ai răspuns la întrebare.

- Haide să zicem că n-ai terminat testul.

- Mai este?

- Oho, mai e destul. Asta-i abia încălzirea.

- Bine. Fii atent: pentru tine, eu nu sunt bun aici. Amândoi ştim asta. Dar mă pot întoarce şi să fiu mult mai util.

- Să fii util... făcând ce anume?

- Orice... orice trebuie făcut.

- Şi ce crezi tu că trebuie să facem noi?

- Comisioane. Ştii la ce gen mă refer. Genul pentru care m-ați angajat. Misiunile despre care nu vorbim.

- Crezi că noi te-am dori pentru genul acela de misiuni?...

- Este răspunsul evident, nu?

- Nu. Nu toate răspunsurile sunt evidente.

- Sunt un agent bun. Am dovedit-o. Cu unele dintre tehnologiile astea, aş putea fi şi mai bun. Îmi poți da microcamere şi superfilme, ochelari pentru vedere noaptea... orice crezi c-aş avea nevoie. Nu cer un calculator sau ceva imposibil. De fapt, cât de mari sunt acum calculatoarele? Ocupă cvartale întregi din oraş, sau cât?

Eakins a izbucnit în râs.

- Exact la asta mă refeream când vorbeam despre neînțelegerea mutațiilor socio-tectonice.

-Poftim?

- Ți-am putea da un calculator care să-ncapă într-o cutie de chibrituri.

- Glumeşti...

- Nu, nu glumesc. Putem imprima circuite ***foarte*** mici. Le gravăm cu raze gama pe wafere din diamant.

- Trebuie să fie scumpe...

- Prânzul la McDonald's este scump. Calculatoarele sunt ieftine. Le imprimăm ca pe fotografii. Trei dolari bucata.

- Să fiu al dracu'... Am amuțit ca să scutur din cap. M-am întors şi l-am privit pe Brownie. Asta are el în cap?

- In capul meu se procesează datele de la senzorii primari. Procesarea logică se găseşte în pieptul meu. Conexiuni optice pentru reflexe aproape instantanee. Acumulatorii se află în pelvis, pentru un centru de greutate cât mai aproape de sol. Iți pot arăta o diagramă...

Am ridicat o mână.

- Mulțumesc. Am revenit spre Eakins. Bine, te cred. Asta nu-mi schimbă însă raționamentul. Voi nu puteți face unele chestii în 1967, dar eu le pot face pentru voi. întrebarea mea este atunci: ce trebuie să fac pentru ca să mă-ntorc? Care sunt opțiunile mele reale?

Eakins a rânjit larg.

-Lobotomia?

-Poftim?

- Nu, nu-i vorba despre o lobotomie reală. Ăsta-i doar termenul de argou pentru o reorientare generală a anumitor trăsături de agresivitate. De pildă, episodul acela cu tatăl lui Matty n-a fost prea inteligent. A produs probleme.

- N-avea nici un drept să-l bată pe puştiul ăla...

- Nu, n-avea, dar crezi c-ai produs vreun rezultat util prin faptul că i-ai fracturat nasul şi i-ai produs un infarct miocardic?

- Îl va opri să mai procedeze vreodată în felul acela.

- Există şi alte căi, ***mai bune.*** Vrei să-nveți?

Am căzut pe gânduri. Am încuviințat tăcut.

Eakins a clătinat din cap.

- Nu sunt convins.

- Ce anume cauți? Ce n-am zis?

- Asta nu-ți pot spune. Asta-i partea pe care trebuie s-o deduci singur.

- Încă mă testezi.

- Încă n-am găsit ceea ce caut. Vrei să continui?

M-am lăsat pe spate în scaun. Nu eram încântat. Mi-am ferit ochii. Mi-am scărpinat nasul. M-am uitat din nou la Eakins. Stătea imperturbabil. N-avea să-mi fie de nici un ajutor.

- Detest genul ăsta de conversații. Ți-am spus că o dată am pocnit un psihiatru?

- Nu. Dar o ştiam deja.

Am revenit cu atenția la farfuria mea şi am luat un fruct. Am mai împins de colo-colo nişte chestii pe care nu le recunoscusem. Erau prea multe aici, prea multe de mâncat, prea multe de înghițit, prea multe de digerat. Era copleşitor.

Nu-mi doream decât să merg acasă.

- Bine, am rostit. Zi-mi despre Matty. El de ce-i irelevant? De ce nu-i pe listă?

- Fiindcă nu se potrivea profilului. Ăsta-i unul dintre motivele pentru care n-ai sesizat şablonul mai devreme. Te străduiai mereu să-l incluzi şi pe el.

- Totuşi el a dispărut.

- N-a dispărut.

r Ba da, a...

- S-a sinucis.

- Ce-a?...

M-am ridicat din scaun, furios... cu o teamă rece suindu-mi prin măruntaie.

- Cam la trei săptămâni după ce te-am extras pe tine. Tu nu te-ai întors. Chiria trebuia plătită. N-avea unde să se ducă. A intrat în panică. Era convins că-l abandonaseşi. Era într-o stare de disperare ireparabilă.

- Nu. Stai puțin! N-a făcut-o. Nu putea s-o facă. Altfel ar fi fost scris în dosarul pe care mi l-a dat Georgia.

- Georgia n-a ştiut. Nimeni n-a ştiut. Corpul lui nu va fi găsit până în 1987. Nu-l vor putea identifica decât peste alți douăzeci de

ani, când vor reuşi finalmente o corespondență ADN. Corespondența va rezulta în urma autopsiei mamei lui.

Am pornit spre uşă, m-am oprit şi m-am răsucit.

- Trebuie să mă-ntorc. Trebuie să...

- Vino încoace, Mike. Stai jos. Termină-ți micul dejun. E timp destul. Dacă optăm s-o facem, te putem readuce exact în momentul în care te-am luat. Mai puțin Mustang-ul însă. Avem nevoie de el ca să acoperim costurile operațiunii.

- Nu-i nimic. Pot face rost de altă maşină. Doar trimite-mă înapoi. Te rog...

- Încă n-ai trecut testul.

- Uite ce-i, o să fac orice...

- Orice?

- Da.

- De ce?

- Fiindcă trebuie să-i salvez viața puştiului ăluia.

- De ce? De ce-i el atât de important pentru tine?

- Pentru că-i un om. Şi poate suferi. Şi dacă pot face orice ca să opresc să sufere...

- Ăsta nu-i un motiv suficient, Mike. Este un motiv aproape suficient.

- ...țin la el, fir-ar a dracu'!

Prima persoană la care ținusem după mina terestră...

- Ții la el?

- Da!

- Cât de mult? Cât de mult ții la el?

- Atât de mult cât e nevoie să-l salvez! De ce joci jocu-ăsta cu mine?

- Nu-i un joc, Mike. Este ultima parte a testului!

M-am aşezat.

Au trecut câteva secole de tăcere.

- Ultima parte a testului este despre cât de mult țin eu la?...

Eakins a încuviințat.

- La Matty?

- La Matty, da. Şi... încă ceva în plus. Deocamdată însă haide să ne focalizăm asupra lui Matty. El este cheia.

- Bine. Fii atent. Uită de cazul meu. Fă orice trebuie făcut, orice crezi că-i de cuviință. Dar şi puştiul ăla merită o şansă. Nu-i cunosc IQ-ul. Poate că nu-i un geniu. Dar şi el suferă la fel de mult. Poate mai mult. Aşa că dacă poți să faci ceva...

- Nu-i putem salva pe toți...

- Pe ăsta-l putem salva. Eu îl pot salva.

- Îl iubeşti?

- Ce legătură are iubirea cu asta?...

- Una foarte mare.

- Eu nu sunt... nu sunt aşa.

- Cum „aşa"? Nici măcar nu poți să rosteşti cuvântul.

- Homo. Poftim! Eşti mulțumit?

- Ai fi fost homo, dacă ai fi putut?

-Poftim?

Era acum rândul lui Eakins să fie iritat.

- Mai ții minte lista aia lungă pe care ți-am recitat-o ieri?

- Da. Nu... Unele chestii.

- Mai exista un cuvânt pe care nu ți l-am spus. Trans-uman.

- Trans-uman.

- Exact.

- Ce-nseamnă?

- Înseamnă - săptămâna asta - etapa de tranziție între om şi ceea ce urmează.

- Ce urmează?

- Nu ştim. Abia inventăm. Nu vom şti decât după aceea.

- Şi a fi homo face parte din asta?

- Da. Şi a fi negru. Şi a fi femeie. Şi a fi corpmodelat. Şi toate celelalte. Eakins s-a aplecat spre mine şi a continuat cu glas intens:

Trupul tău se află aici în anul 2032, însă creierul ți-a rămas împotmolit în 1967. Dacă vom face ceva cu tine, trebuie să-ți despotmolim mintea. Ascultă-mă! In epoca asta de sexe proiectate, orientare flexibilă, corpmodelare şi toate celelalte experimente în identitatea umană, absolut pe nimeni nu mai interesează cine ce face, cu cine şi cui. Cel mai stupid lucru din lume este să te-ntrebi ce se-ntâmplă în dormitorul altuia, mai ales dacă-n al tău nu se-ntâmplă nimic. Trecutul a fost barbar, viitorul nu trebuie să fie. Vrei un sens? Poftim sens. Viața-i prea scurtă pentru rahaturi. Viața-i ceea ce se-ntâmplă în spațiul dintre doi oameni - şi despre câtă bucurie puteți crea unul pentru celălalt. Ai priceput? Bun! Sfârşitul predicii.

- Şi ***asta*** înseamnă trans-uman?...

- Ăsta-i unul dintre efectele colaterale. Viața nu-nseamnă liniile pe care le trasăm pentru a ne separa unii de alții, ci liniile pe care le putem trasa ca să ne conectăm între noi. Cea mai mare transformare socială din ultimii cincizeci de ani este faptul că, deşi încă nu ştim cum să pătrundem în minților altora, învățăm cum să pătrundem în experiențele altora, astfel ca să putem avea un teren comun pentru o societate civilizată.

- Mi se pare un maldăr de rahaturi psihanalitice...

- Nu ți-am cerut părerea. Ți-am oferit informații care ți-ar putea fi utile. Tu eşti cel care vrea să se-ntoarcă şi să-l salveze pe Matty. Eu îți spun cum...

- Şi asta-i parte din?...

- Ar putea fi. Este partea ***asta.*** Corespondența psihometrică este bună. Dacă vrei să te căsătoreşti cu el, o să ne ducem chiar acum să-l aducem.

- Mi se pare mie sau nu-nțeleg ceva?...

- Nu-nțelegi ***nimic.*** începe de aici: Carta noastră limitează ceea ce putem face. Da, avem o cartă. O declarație de intenții. Angajamentul față de un set de valori.

- De fapt, cine sunteți? Un soi de poliție temporală?

- Ar fi trebuit să pui întrebarea asta din capul locului. Nu, nu suntem poliție. Suntem agenți independenți.

- Ca un fel de regulatori temporali?

- Săltători prin timp. ***Adevărații*** săltători, nu prostioarele copilăreşti pe care le făceai tu. Ceea ce avem este prea important ca să fie încredințat vreunui guvern sau vreunei mişcări politice. Suntem dedicați unei... ei bine, asta-i parte din test. Să afli cui suntem dedicați. Odată ce ai aflat, restu-i evident.

- Bine. Prin urmare, în clipa de față, sunt dedicat salvării lui Matty, iar tu spui?...

- Noi putem face asta în conformitate cu planul nostru pentru partenerii de viață. Ii protejăm pe partenerii agenților noştri. Protecția aceasta nu se extinde la aventurile de o noapte.

- El nu-i o aventură de-o noapte. Este...

- Ce este?

- Este un puşti care merită o şansă.

- Atunci dă-i şansa.

A împins o cutioară peste masă, spre mine. Până acum n-o observasem.

Am luat-o. Am deschis-o. înăuntru erau două pastile albastre.

- Ce fac pastilele-astea?

- Iți modifică orientarea sexuală. Durează câteva săptămâni. Iți reorganizează reacțiile chimice din creier, redirijează o rețea complexă de trasee şi în cele din urmă îți extind repertoriul de sensibilitate sexuală, astfel încât atracțiile față de persoanele de acelaşi sex pot depăşi inhibițiile, programarea, ba chiar şi cablarea intrinsecă. înghite o pastilă şi vei descoperi teritorii noi în peisajul tău emoțional. Dă-i-o pe cealaltă lui Matty şi va crea o conexiune feromonală personală; voi doi veți intra pe aceeaşi lungime de undă. Veți fi cuplați şi reglați unul la celălalt. Poate fi ceva foarte intens.

- Glumeşti...

-Nu. Nu glumesc. Nu te vei simți diferit în mod important, dar dacă relația voastră include un potențial pentru exprimare sexuală, ea va avansa posibilitatea.

- Vrei să-mi spui că iubirea se rezumă la reacții chimice?

- Viața-n sine înseamnă reacții chimice. Mai ții minte ce-a spus Brownie? Viața este goală şi lipsită de țintă... însă noi inventăm permanent ținte cu care să umplem golul. Vrei o țintă? Pastila ți-o va aduce. Şi fericire. Ce altă țintă vrei să inventezi? Vrei să-mi spui că toată viața ta a fost minunată pân-acum?

Am pus cutioara pe masă.

-Nu poți găsi fericirea în pastile.

Eakins a părut trist.

- Tocmai am picat testul, nu?

-Parțial. M-ai întrebat ce-ai putea face pentru a-l salva pe Matty. Ai spus c-ai face orice...

A privit cu subînțeles spre cutioară.

- Trebuie să mă gândesc la asta.

-Acum un minut, ai spus c-ai face orice. Am crezut că vorbeşi serios.

-Am vorbit serios, dar...

-Ai vorbit, dar n-ai vorbit?...

L-am privit în ochi.

- Tu a trebuit vreodată să...

-Da. Am luat pastila albastră. Am luat şi pastila roz. Şi pe toate celelalte. Am văzut totul din toate unghiurile, dacă asta mă-ntrebi. Şi să ştii că, da, este foarte plăcut, dacă asta vrei să ştii. Dacă vrei s-ajungi vreodată să ne fii de folos, în epoca ta, în epoca noastră, oricând, va trebui să ieşi singur din acvariu.

M-am sculat în picioare. Am ieşit pe balcon. M-am uitat peste bazin, la un vehicul aerian imposibil de uriaş, care se deplasa cu grație spre vest, către aeroport. M-am răsucit şi l-am privit pe Brownie - inexpresiv şi răbdător. L-am privit pe Eakins. M-am uitat la uşă.

M-am uitat la cutioara de pe masă. O parte din mine gândea: pot lua pastila. N-ar fi fost aşa greu. Ar fi fost calea uşoară de ieşire. După cum explicase Eakins, nu puteam găsi nici un motiv pentru care să n-o fac.

Dar testul nu putea să se limiteze doar la atât. Aceasta era doar partea *asta.* M-am gândit la aisberguri.

- Bine, am rostit şi m-am întors complet. Am pus totul cap la cap.
- Spune...
- Georgia mi-a dat o misiune. Patru misiuni. A trebuit să-mi demonstrez acceptul de a utiliza violența. Acela a fost primul test al angajamentului meu. Dacă n-aş fi spus niciodată nimic, asta ar fi fost tot ce-aş fi făcut vreodată. Insă când am spus că nu mai vreau să folosesc violența, aceea a fost partea următoare a testului. Fiindcă nu-i vorba despre a fi de acord să ucizi - oricine poate tocmi asasini. Este vorba despre a fi în stare să te-mpotriveşti impulsului de a ucide. Poate că eu sunt un ucigaş, dar azi aleg să nu ucid.
- Bun, a făcut Eakins. Zi mai departe.
- Voi nu căutați asasini. Voi căutați... hai să le zic salvamari. Dar nu nişte salvamari obişnuiți, care sunt bronzați şi care înnebunesc fetele, ci salvamari care să salveze vieți, nu numai pentru că pot s-o facă, ci pentru că țin realmente la oameni. Iar tot testul ăsta, chestia asta despre Matty, are scopul de a afla ce fel de salvamar sunt eu. Aşa-i?
- Este într-adevăr un unghi din care poate fi privit ansamblul, a spus Eakins, dar este unghiul greşit. Mai ții minte ce ți s-a spus - că Matty nu face parte din cazul *ăsta?* Aşa-i. El este un caz complet diferit. Cazul *tău.*
- Da, cred c-am priceput partea aceea.

Eakins a aprobat.

- Aşa că... fii atent, uite care-i târgul. Realmente, mie nu-mi pasă dacă iei sau nu pastila. Nu-i necesară. Te vom trimite înapoi şi-l poți salva pe puşti. Tot ce trebuia să ştim cu-adevărat despre tine era dacă

vei lua sau nu pastila atunci când ți se cere - ai fi luat-o dacă ți se ordona, sau dacă era necesară, sau dacă era absolut esențială pentru succesul misiunii? Ştim că eşti dedicat salvării vieților omeneşti. Trebuie să ştim însă cât de departe eşti de acord să mergi.

Am dat din cap. N-am răspuns. Nu imediat. Am revenit spre fereastră şi am privit peste bazin, fără să văd navele aeriene, fără să văd turlele, fără să văd uriaşele întinderi de culori. M-am gândit la un sărut. La sărutul lui Matty pe obrazul meu. Şi la clipa aceea de... să-i spun ***dorința.*** M-am gândit la ce-aş fi putut simți dacă aş fi luat pastila. Asta era totul. S-ar fi putut realmente să-ncep ***să simt*** din nou. Ce dracu'! Şi cățelușii urâți au nevoie de iubire. Nu putea fi mai rău decât ceea ce nu simțeam acum.

M-am întors. L-am privit pe Eakins.

- Asta va fi mai mult decât o frumoasă prietenie, nu-i aşa?...

- Felicitări, a rostit el. Eşti noul recoltator.